

Giới thiệu Dưỡng Em Thành Vợ Anh

Truyện Dưỡng Em Thành Vợ Anh của tác giả Phúc Mai là câu chuyện ngôn tình sủng nhẹ nhàng. Nhiều khung bậc cảm xúc, nhiều màu sắc của một cặp đôi dễ thương. Hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng. Vì không chấp nhận việc xuất thân từ giàu có, cuộc sống không sầu lo mà biến mình trở nên ngốc nghếch. Phó Nhã Thiên rất có khí phách cắt đứt tiền viện trợ của gia đình, rồi nhà trốn đi bắt đầu cuộc sống mới.

Cuộc sống bình dân phải chú ý gần gũi với hàng xóm, mới có thể cùng nhau giúp đỡ. Cho nên mặc dù hàng xóm tốt bụng thân bí rất ít khi ở nhà, nghề nghiệp mập mờ như kẻ lang thang. Thậm chí lần đầu tiên gặp mặt liền tự ý cướp đi đồ ăn trưa của cô làm lễ ra mắt.

Cô vẫn rất lễ phép tạo mối quan hệ tốt với anh. Tuyệt không để ý đến dáng vẻ lông lá giống như con gấu đen lớn trốn ra khỏi núi sâu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Vì không chấp nhận việc xuất thân từ giàu có, cuộc sống không sầu lo mà biến mình trở nên ngốc nghếch.

Phó Nhã Thiên rất có khí phách cắt đứt tiền viện trợ của gia đình, rồi nhà trốn đi bắt đầu cuộc sống mới.

Cuộc sống bình dân phải chú ý gần gũi với hàng xóm, mới có thể cùng nhau giúp đỡ.

Cho nên mặc dù hàng xóm tốt bụng thân bí rất ít khi ở nhà, nghề nghiệp mập mờ như kẻ lang thang.

Thậm chí lần đầu tiên gặp mặt liền tự ý cướp đi đồ ăn trưa của cô làm lễ ra mắt.

Cô vẫn rất lễ phép tạo mối quan hệ tốt với anh.

Tuyệt không để ý đến dáng vẻ lông lá giống như con gấu đen lớn trốn ra khỏi núi sâu của anh.

Lại nói anh có tài nấu nướng tốt hù chết người, để cho cô càng nghĩ tất cả biện pháp muốn kết bạn với anh.

Cho dù anh chỉ xem mình như đang cho sủng vật ăn, cô cũng không để ý chút nào.

Dù sao quy tắc của người bình thường quan trọng nhất chính là lấp đầy bụng!

Tuy bình thường anh độc miệng trêu chọc cô, nhưng lúc cô ngã bệnh lại dịu dàng chăm sóc cô.

Thậm chí lúc cô bị đồng nghiệp trong công ty hung dữ chính đồn liền đứng ra bảo vệ, còn nói cô là người rất quan trọng.

Hại cô xấu hổ rồi, thậm chí nguyện ý vì anh bỏ xuống tất cả, chỉ muốn ở bên cạnh anh...

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nguồn gốc truyền thuyết

Nhà họ Phó, là một nhà quyền thế lịch sử lâu đời, kỷ lục xa nhất ngược dòng thời nhà Đường.

Vậy mà trải qua mấy lần triều đại thay đổi, mặc dù tiền tài quyền thế nhà họ Phó vẫn tích lũy duy trì lâu dài, nhưng số người dần dần ít đi, con một mấy đời truyền lại mấy đời sau, đến đầu thế kỷ 20, huyết mạch duy nhất của nhà họ Phó là Phó Quan Trung, lại chỉ có một đứa con gái, tên là Phó Trình Như.

Cô nàng này trưởng thành, yêu thanh mai trúc mã Lý Tuấn Bình là con trai của người làm, Phó Quan Trung nghiêm khắc phản đối, vào lúc hai người quyết định không phải là bỏ trốn mà là tự tử chết, người bạn thân hiểu biết số mệnh lý lẽ của Phó Quan Trung đột nhiên đến thăm hỏi, giống như đã sớm biết được chuyện này, sau khi trấn an hai người trẻ tuổi bình tĩnh đừng vội nóng nảy, liền cùng Phó Quan Trung hai người nhốt ở trong phòng sách cho đến khi bình minh.

Ngày hôm sau, thái độ của Phó Quan Trung có chuyển biến lớn, trừ yêu cầu Lý Tuấn Bình ở rể, không hề phản đối hôn sự của hai người nữa.

Sau đó, Phó Trình Như sinh ra sáu đứa con, trừ thứ nam, thứ nữ kế họ Lý ở ngoài, còn lại trưởng nam, trưởng nữ, người con trai thứ ba, thứ tư đều lấy họ Phó, phá bỏ vận mệnh con một mấy chục đời của nhà họ Phó.

Phó Quan Trung mừng rỡ, về sau chung sống vui vẻ với con rể, vì vậy nhà họ Phó càng thêm phồn vinh, đến lúc này, Phó Thị có quy tắc mới.

Con cháu Phó Thị, gả cưới đều ký môn đăng hộ đối.

Sau đó, đến thế kỷ 21...

Mở đầu

Một chiếc Motorcycles dừng lại ở ven đường, kỵ sĩ mặc áo phòng hộ màu bạc, đôi chân thon dài thẳng tắp chống đỡ trên mặt đất, tắt lửa, thân thể thẳng đứng, nâng tay đèn xuống nút mũ bảo hiểm bên kia, vòng bảo hộ của mũ bảo hiểm bắn lên phía trên mờ ra, lộ ra đôi mắt sáng trong hữu thần.

Tầm mắt kỵ sĩ rơi vào trên bảng quảng cáo, hai tay vốn đang thoải mái đặt ở trên đùi nắm chặt thành quyền, rõ ràng có thể nhìn thấy bởi vì dùng sức mà khẽ run.

“Change is not a decision, it is a campaign.” Thị thắm lặp lại chữ trên bảng quảng cáo, giọng nói có chút khàn khàn, đáy mắt tràn đầy sự quyết tâm.

Không sai, thay đổi không phải là quyết định, nó phải là một hành động!

Không có hành động, quyết định gì đều là nói suông, cho nên, nên lựa chọn lựa thời điểm hành động!

Che vòng bảo hộ, đá văng chân chống xe, thúc giục chân ga vội vã rời đi.

Vài ngày sau ——

“Việc lớn không tốt rồi, việc lớn không tốt rồi!” Ở trong biệt thự trên đảo New York của Phó Thị, đột nhiên truyền đến một trận kinh hô, ngay sau đó, trong tay người hầu nữ là tờ giấy photo A4, từ trên lầu vọt xuống.

Gia đình đứng thứ hai của Phó Thị đang nhàn nhã dùng cơm, quản lý nghiệp vụ châu Mỹ Phó Hiệp Nhân, và vợ Dương Gia Hân nhìn nhau, đồng thời để cả phê trên tay xuống, một lát, người hầu nữ chạy vào phòng ăn.

“Ông chủ, bà chủ, có chuyện không tốt rồi!”

“Marian, đừng khẩn trương, thả lỏng một chút.” Phó Hiệp Nhân cầm khăn ăn lên lau miệng, không nhanh không chậm nói. “Xảy ra chuyện gì?”

“Ông chủ, không thấy đại tiểu thư, trên giường ngăn nắp, giống như cả đêm không ai ngủ, tôi chỉ nhìn thấy trên gương dán tờ giấy này, chữ trên đó hình như là tiếng Trung, tôi... xem không hiểu.” Marian trình tờ giấy A4 lên, mặc dù xem không hiểu, nhưng cô cảm giác có chuyện không ổn.

Phó Hiệp Nhân nhận lấy, nhìn lời nhắn ngắn gọn trên giấy, hơi nhíu mày, đáy mắt thoáng qua một chút ý cười, đưa lời nhắn cho bà xã.

Dương Gia Hân nhận lấy tờ giấy kia, nhìn kỹ, không nhịn được cười khi một tiếng, chỉ thấy chữ viết thật to trên giấy—

Bản tiểu thư bỏ nhà ra đi, tự lực cánh sinh đi, đáng tiếc, đừng đi tìm

“Marian, đại tiểu thư nói nó bỏ nhà ra đi, không có gì đáng ngại, đừng khẩn trương.” Dương Gia Hân nói với người hầu nữ.

“Marian, cô đến phòng đại tiểu thư, nhìn xem máy chụp hình của nó còn không?” Phó Hiệp Nhân dặn dò.

“Vâng.” Marian lập tức đi lên lầu. Không bao lâu, lại chạy xuống. “Thưa ông chủ, không thấy máy chụp hình của đại tiểu thư và các thiết bị khác.”

“Tôi biết rồi, không có việc gì, cô đi xuống đi.”

“Vâng.” Về mặt Marian không hiểu, làm sao bỏ nhà ra đi có thể không có gì đáng ngại? Nhưng nếu ông chủ bà chủ không khẩn trương, vậy cứ như vậy đi.

“Máy chụp hình bảo bối của nó đều đã mang đi, xem ra đại nha đầu nghiêm túc, trong thời gian ngắn sợ rằng không có ý định về nhà.” Phó Hiệp Nhân cười khê, tuyệt không có dáng vẻ khẩn trương.

“Ông xã, anh nghĩ nó sẽ đi tới chỗ nào?” Dương Gia Hân hỏi.

“Việc này...” Phó Hiệp Nhân trầm ngâm. “Một thời gian trước bởi vì khách sạn xảy ra chút chuyện, gần đây mới giải quyết, rất nhiều chuyện phải xử lý,

cho nên lúc quyết định mùa xuân năm nay không trở về Đài Loan, mới nghe nó kháng nghị nói muốn trở về, nên chắc là chạy về Đài Loan rồi!”

“Rất có thể, em nhớ thần tượng của đại nha đầu chính là người Đài Loan, năm nay hình như có tổ chức hoạt động... đợi một chút, em nhìn xem.” Dương Gia Hân lấy lịch làm việc ra lật xem. “Ừ, không sai, tháng tư năm nay bắt đầu từ Đài Loan, ngày 16 tháng 6 sẽ đến New York, mượn phòng triển lãm lâu 17 khách sạn Phó Thị tổ chức.”

Phó Hiệp Nhân lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh liền thông máy.

“Taylor, bây giờ đại tiểu thư đang ở đâu? Ừ, tôi biết rồi... Không cần, cứ để cho nó đi!” Tắt điện thoại đi động, nhìn bà xã. “Anh đoán đúng rồi, đang ở sân bay, chắc là trở về Đài Loan không sai.”

“Đại nha đầu nói muốn tự lực cánh sinh, cho nên cũng sẽ không trở về nhà tổ tiên?” Dương Gia Hân nói.

“Tự lực cánh sinh...” Phó Hiệp Nhân nhìn tờ giấy, cười. “Cũng tốt, ném thử hoàn cảnh khó khăn không vì năm đầu thóc mà khom lưng (*), về sau sẽ càng hiểu được đồng cảm vất vả của người cấp dưới. Em yêu, em cảm thấy anh có cần đóng băng kính tế của nó, định chỉ thể tín dụng của nó không?”

(*) Ý chỉ thanh cao trong sạch.

“Không cần, tính cách của đại nha đầu nói một là một, nếu nó nói muốn tự lực cánh sinh, thì sẽ không sử dụng tiền gọi ngân hàng hoặc thẻ tín dụng, trừ khi gặp tình thế bất đắc dĩ. Nếu thật có loại tình huống đó, anh hẳn tâm để cho con gái không có cửa cầu cứu sao?”

“Nói cũng phải.” Phó Hiệp Nhân gật đầu.

“Nhưng mà anh cảm thấy có cần thông báo với anh cả tụi nó giúp đỡ một chút không?”

“Không cần, đại nha đầu đã trưởng thành, có thể tự chăm sóc bản thân mình, đừng làm phiền anh cả tụi nó, nếu nó cần giúp đỡ, tự mình sẽ cầu cứu xung quanh.”

“Vậy cứ như vậy đi!” Dương Gia Hân vò tờ giấy, hai vợ chồng tiếp tục nhàn nhã dùng bữa sáng, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.1

Edit: Tịnh Hào

Tóc Đới Dương Trinh vừa dài vừa loạn lộn xộn như một đại thổ phi, ngồi không đúng tư thế, giống như vũng bùn, chỉ chưa “chảy” xuống dưới ghế sofa.

Anh ngáp lớn một cái, dùng ngón tay lau chất lỏng tràn ra từ khóe mắt, không che giấu chút cảm xúc nào trong lòng, vô cùng cảm thấy chán ghét đôi vợ chồng trước mặt.

“Hai vị, các người không biết tôi bận ba ở ngoài mấy tháng sao, đã mệt đến mức muốn ngủ rồi?” Anh nói chuyện liên tục giọng điệu cực kỳ phiền chán.

“Chỉ nhìn bề ngoài anh liền biết, người nguyên thủy.” Phan Tĩnh Thúy nhìn bộ dáng của anh, không đồng ý lắc đầu. “Thật không biết rốt cuộc công việc mà anh nói là cái gì, không chỉ mất đầu một năm nửa năm, mỗi lần xuất hiện đều là đáng về đạo đức như vậy, tôi thật hoài nghi anh làm thế nào thông qua được hải quan.”

Không trả lời nghi vấn về công việc của anh, đôi vợ chồng này không có trong danh sách “Có thể biết” của anh, như đã nói qua, bên trong danh sách, cho tới bây giờ cũng chỉ có hai tên mà thôi.

“Nếu biết, các người sáng sớm chạy tới ám tôi, không phải là có ý sao!” Nhưng rạng sáng hôm nay anh mới tiến vào nhà, trời sắp sáng mới nằm trên giường, đang định ngủ thảnh thơi ngày tận thế, hiện tại kết quả mới bây giờ sáng đã bị đánh thức!

“Bởi vì chúng tôi có việc gấp tìm anh!” Phan Tĩnh Thúy nói.

“Thật sao? Thật đúng nhìn không ra đấy.” Đới Dương Trinh xoa nhẹ sau gáy, giọng nói mang theo giễu cợt, rất kiềm chế mới không buột miệng nói “Việc gấp của các người liên quan gì đến tôi”.

“Thật, bà ngoại tôi ngã bệnh, chúng tôi phải trở về Cao Hùng đi thăm bà.” Phan Tĩnh Thúy nói.

“Ồ! Thuận buồm xuôi gió, chúc bà sớm ngày khỏe bệnh, tạm biệt.” Đới Dương Trinh lười biếng phát tay với người một cái, quả nhiên là “Liên quan gì

đến tôi”!

Phan Tĩnh Thúy kéo kéo ông xã, ý bảo ông nói chuyện, Tạ Dục Nho bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mở miệng.

“Đương Trinh, là như vậy, bởi vì em vợ của tôi nói gần đây phòng làm việc bẽ bộn nhiều việc, cô ấy ngại xin nghỉ, không có biện pháp cùng chúng tôi trở về, Tĩnh Thúy lo lắng cô ấy ở một mình trong nhà, cho nên...”

“Không.” Đới Dương Trinh trực tiếp cắt đứt anh ta, lại em vợ, đáng chết, anh biết đôi vợ chồng này tìm tới cửa tuyệt đối không có chuyện gì tốt!

“Tôi vẫn chưa nói xong.” Tạ Dục Nho thở dài nói.

“Không cần nói hết, tôi biết anh muốn nói cái gì, không phải muốn đưa người em vợ háo sắc cho tôi sao?” Đới Dương Trinh chán ghét bĩu môi.

“Này! Đới Dương Trinh, háo sắc gì hả?” Phan Tĩnh Thúy bắt mẫn kháng nghị.

“Cô không biết háo sắc là gì sao? Chính là nhìn thấy đàn ông liền không kịp chờ đợi ngã vào dán lên, nghe không hiểu người khác cự tuyệt, giống như bộ dạng ngu ngốc, lấy một ví dụ, tựa như em gái cô, vậy hiểu chưa?”

“Đới Dương Trinh, nói chuyện khách khí một chút, em gái tôi từ nhỏ đã là mỹ nhân, làm hoa khôi của trường cho đến khi tốt nghiệp đại học, bao nhiêu đàn ông theo đuổi cũng không theo đuổi được, cô ấy xem trọng anh chính là vinh hạnh của anh!”

“Vinh hạnh? Đới với tôi mà nói loại ‘vinh hạnh’ này, là vinh đáng bất hạnh, tôi thành tâm thành ý tặng loại ‘vinh hạnh’ này cho người khác.” Đới Dương Trinh chán ghét nói.

“Đương Trinh, cô ấy rất thích anh, chẳng lẽ không thể...”

“Không thể.” Đới Dương Trinh như đinh đóng cột cự tuyệt. “Các người chết tâm đi! Tôi sẽ không đến nhà các người thăm sóc cô ta, cũng không để cho cô ta đến nhà tôi ở tạm, nếu quả thật các người không yên lòng, thì giúp cô ấy đeo xích dắt đi.”

“Đây xích, anh coi cô ấy là con chó sao?” Phan Tĩnh Thúy không dám tin.

“Ít vũ nhục chó, dây xích chỉ là thuận tiện cho các người thôi.” Đới Dương Trinh ác độc nói: “Hừ, nói gì ngại xin nghỉ, chẳng phải cô ta làm việc ở phòng làm việc Phẩm Luân sao? Cô là phía đối tác, chỉ cần nói một tiếng, Phẩm Luân không đồng ý sao?”

“Tôi chỉ bỏ tiền, không quan tâm chuyện khác, tôi không muốn can thiệp quản lý của Phẩm Luân.” Tạ Dục Nho nói.

“Phẩm Luân tuyệt đối không thể nào không cho cô ta xin nghỉ, nhất là loại sự tình ‘thăm viếng’ bà ngoại. Loại lý do ngu ngốc cũng nghĩ ra được! Tôi thấy cô ta căn bản là tội phạm háo sắc, chuyện bà ngoại ngã bệnh cũng có thể lấy ra lợi dụng được.” Đới Dương Trinh khinh thường nói.

“Làm gì có chuyện đó, là bởi vì cô ấy rất có ý thức trách nhiệm, cũng không muốn sử dụng đặc quyền.” Phan Tĩnh Thúy nói.

“Stop! Cô nói là được.” Đới Dương Trinh giễu cợt.

Phan Tĩnh Thúy nhìn chồng, Tạ Dục Nho không thể làm gì khác hơn là lần nữa nhắm mắt mở miệng.

“Đương Trinh, chúng ta là bạn bè mà, giúp tôi việc này, chỉ cần hai ba ngày.”

“Không.” Đới Dương Trinh không hề cứu vãn cự tuyệt. “Đừng bảo là hai ba ngày, hai ba phút tôi đều không chịu nổi.”

“Bằng không... Ngày may cũng được, chỉ cần ngày mai anh giúp cô ấy là được rồi, chúng tôi trễ nhất là ngày 15, chủ nhật sẽ trở lại.” Tạ Dục Nho thối lui mà cầu xin tiếp.

“Đã nói cô ta là tội phạm háo sắc, chuyện bà ngoại ngã bệnh cũng có thể lấy ra sử dụng, các người thì chủ nhật có thể trở về, căn bản là có khả năng mang cô ta về, nhưng hôm nay lại xin một ngày nghỉ, tôi không cho là phòng làm việc thiếu cô ta một ngày cũng không được.”

“Em gái tôi chính là người quan trọng, anh biết cái gì?” Phan Tĩnh Thúy hừ nói.

“Tôi không cần thiết hiểu, cũng không muốn hiểu, coi như thế giới này không có em gái cô ngày tận thế sẽ đến cũng không liên quan đến tôi, tôi chỉ hy vọng cô ta đừng tới phiền tôi!”

“Đương Trinh, ngày mai một ngày thôi, anh nhất định sẽ không hối hận...”

“Anh nghe không hiểu tiếng Trung hả? Tôi nói không là không!” Về mặt Đới Dương Trinh chán ghét. “Cô ta đã trưởng thành, nếu như không có năng lực hành vi, các người có thể thay cô ta mời một người đến trông nom! Không nên dính dáng đến người qua đường vô tội.”

“Này! Nói gì mà mời người trông nom, anh nghĩ em gái tôi là cái gì hả?” Phan Tĩnh Thúy kháng nghị quát.

“Không có đức hạnh năng lực của con người, không phải sao? Đây cũng không phải tôi tự nghĩ, là các người cũng chỉ vì hai ba ngày, các người liền lo

lắng cô ta ở nhà một mình, không phải cho là cô ta không có năng lực hành vi thì là cái gì?”

“Chúng tôi chỉ muốn...”

“Chỉ là lừa gạt tôi bởi cô ta qua ngày lễ tình nhân, thứ bảy ngày mai, hừ, thật đúng là khéo, vừa lúc là ngày 14 tháng 2.” Đới Dương Trinh hừ lạnh.

Tạ Dục Nho ở trong lòng than thở, không biết đã sớm khuyên Tĩnh Hồng bao nhiêu lần, nhưng Tĩnh Hồng tâm cao khí ngạo, không thừa nhận bản thân mình không thể có được đàn ông, muốn phải thu Dương Trinh vào tay.

“Dương Trinh, em vợ tôi chính là người tình trong mộng của rất nhiều đàn ông!”

“Anh nói là chính là, chỉ cần không liên quan đến tôi, anh nói cô ta là người con gái đẹp nhất trên thế giới tôi cũng sẽ che giấu lương tâm giờ hai tay tán thành.” Miễn cưỡng liếc Tạ Dục Nho một cái, người tình trong mộng? Hừ, là ác mộng đấy! “Bằng không như vậy đi, dù sao Phan Tĩnh Thúy cô không bỏ được em gái, Dục Nho anh cũng cảm thấy em vợ là người tình trong mộng của đàn ông, vậy sao hai chị em không cùng một chồng, tất cả đều vui vẻ, cũng không cần cứ nghĩ biện pháp tìm thời cơ ép buộc người qua đường vô tội tôi tiếp nhận, như thế nào?” Hừ, hừ chết anh ta!

“Dương Trinh!” Mặt Tạ Dục Nho biến sắc, dọa chết người, anh ta không phải là người thẳng tính như bà xã của anh ta, nhìn không ra chi tiết của em gái, nếu không phải anh ta thương bà xã, anh ta cũng không muốn ép buộc người khác như vậy.

“Anh đây là bạn bè cái gì hả, được tiện nghi còn ra vẻ, dứt khoát tuyệt giao thôi!” Phan Tĩnh Thúy buồn bực nói.

“Tĩnh Thúy!” Tạ Dục Nho kinh sợ kêu, anh ta tuyệt đối không muốn tuyệt giao bạn tốt, nhưng theo cá tính của bạn tốt, tuyệt đối sẽ biết lắng nghe.

“Không thành vấn đề.” Đới Dương Trinh cũng không sao cả. “Các người biết cửa chính ở nơi nào, không tiện, đi ra ngoài nhớ giúp tôi đóng cửa, cảm ơn.”

“Dương Trinh...” Tạ Dục Nho kêu, bạn tốt quả nhiên hoàn toàn không do dự, hu hu...

“Rống! Người này như người nguyên thủy không thể nói lý!” Phan Tĩnh Thúy nổi giận gầm lên một tiếng, tức giận lôi kéo chồng xoay người rời đi, rầm một tiếng đóng sầm cửa chính.

Đới Dương Trinh miễn cưỡng liếc cửa chính một cái, dù sao không có mấy ngày, hai vợ chồng còn không phải lại chạy tới âm ỉ anh, cho nên anh mới nói phiền phức!

Lại ngáp một cái, gờ tay lên gãi ngực, gãi lưng tung, lại gãi khuôn mặt giống như thổ phi, sau đó đứng lên, kéo bước chân đi trở về phòng ngủ, bỏ nhào lên giường mềm mại thoải mái.

“Haizz...” Thỏa mãn thở ra, nhắm mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 1.2

Edit: Tịnh Hào

Tĩnh lại lần nữa, là bị đối làm tỉnh.

Đới Dương Trinh duỗi lưng một cái, chậm rãi ngồi dậy, mắt lim dim ngái ngủ chỉ nheo lại mở một đường nhỏ, nhìn đồng hồ điện tử trên tủ bên giường, mười một giờ sáng, ngày cũng nhảy lên một ngày, cho nên anh ngủ suốt một ngày bốn tiếng đồng hồ, khó trách bụng thật đói.

Anh xuống giường, vừa gãi đầu, vừa kéo bước chân đi từ từ ra phòng ngủ, đi qua hành lang, phòng khách, tiến vào phòng bếp.

Đứng trước tủ lạnh, thất thần một lúc lâu, chỉ đến khi đại não truyền đến cảm giác đói lần nữa, anh mới vươn tay mở tủ lạnh ra, dự tính tìm thức ăn có thể lập tức ăn được...

Trong tủ lạnh, trống rỗng, ngay cả hơi lạnh cũng không có.

Trùng mắt nhìn, một lúc lâu cuối cùng mới tỉnh táo lại.

Anh lại theo thói quen gãi gãi đầu, đứng rồi, trước khi rời nhà anh luôn có thói quen để tủ lạnh trống rỗng, đỡ phải mỗi lần rời nhà mấy tháng, thậm chí một năm rưỡi anh mới trở về, còn phải rửa sạch tủ lạnh thổi rửa có mùi, đây là kinh nghiệm đau đớn đầu tiên sau khi trở về trong thời gian rời nhà lâu dài của anh, loại mùi đáng sợ và cảnh tượng đó, anh không muốn trải qua lần thứ hai, do đó mà dưỡng thành thói quen.

Anh vừa mới trở về, còn chưa có cơ hội tiếp tế.

Thở ra, anh thuận tay cầm tù lạnh vào nguồn điện, sau đó trở lại phòng tắm rửa mặt.

Đối với bộ dáng “dã nhân” phản xạ ở trong gương đã sớm thành thói quen, không ai có thể quá khắt khe chứa chấp người ở bước đường cùng mấy tháng còn có thể giữ vững bộ dáng thân sĩ quang vinh chói lọi, sau khi anh về đến nhà mặc dù mệt muốn gần chết, ít nhất còn phải tắm rửa trước rồi lên giường ngủ.

Đối Dương Trinh vốn muốn cạo râu, chẳng qua thật sự bụng đói đến muốn chết, hay là trước tiên lấp đầy bụng rồi hãy nói.

Trở lại phòng khách cầm điện thoại lên, lật xem số điện thoại đặt ở bên cạnh máy điện thoại, tìm được một trang giao hàng, đang định gọi điện thoại gọi pizza, chuông cửa của anh đột nhiên vang lên.

Anh theo phản xạ nhìn về phía cửa, người của anh có thể tìm đến đếm trên đầu ngón tay, Tạ Dục Nho bọn họ là người thứ nhất, nhưng mà bọn họ đã đi về hướng nam mới đúng chứ, vậy... chỉ còn lại “người kia” và Lý Phẩm Luân rồi.

Nghĩ đến có thể là “người kia”, chân mày anh trong chớp mắt nheo lại, không muốn mở cửa, nhưng mà không thể không mở!

Oán hận bỏ điện thoại xuống, đứng dậy đi tới cửa, kéo cửa chính ra, cho là sẽ thấy gương mặt làm anh chán ghét, lại không nghĩ rằng nhìn thấy một người xa lạ.

Lông mày nhíu chặt của anh khẽ buông lỏng, nhìn từ trên xuống đánh giá vị khách xa lạ, người này là đàn ông hay là phụ nữ?

“Tìm ai?” Giọng nói Đối Dương Trinh không tốt chút nào, người này vừa cắt ngang sự nghiệp kiếm ăn của anh, lại càng tội ác tày trời, chi là thấy người này không phải là “người kia”, thôi bỏ đi.

Phó Nhã Thiên giật mình, không ngờ sẽ thấy một đầu đầy tóc dài hỗn loạn, mặt râu quai nón, “dã nhân” khôi ngô cao lớn tới mở cửa, trong thời gian ngắn có chút chưa hồi hồn được.

“Rốt cuộc người tìm ai?” Đối Dương Trinh cau mày, có chút không nhịn được hỏi.

“Hà?” Phó Nhã Thiên hồi phục tinh thần lại, tranh thủ thời gian khom người chào đối phương. “Xin chào, tôi là hàng xóm mới dọn tới, sẽ ở trên lầu anh, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Ở trên lầu anh?!

Đáng chết, Lý Phẩm Luân vậy mà thừa dịp anh không có ở đây, cho mướn trên lầu!

Đối Dương Trinh khoanh tay trước ngực, mắt nhìn xuống quan sát người trước mặt không chỉ có bề ngoài, cách ăn mặc, ngay cả giọng nói cao thấp cũng khó phân biệt người.

Anh liếc mắt chiều cao người này ước chừng là 1m70, đối với người phương Đông mà nói, nếu là đàn ông xem như là trung bình, nếu là phụ nữ xem như là cao, chỉ là quá gầy, so sánh với anh, có vẻ nhỏ nhắn.

Người này đeo một túi xách tay hình cầu, hẳn là túi xách tay phong cách, hơn nữa nhìn rất chuyên nghiệp.

Nhìn lên nhìn xuống đồng thời đánh giá, lơ đãng liếc túi giấy trên tay người này, xuyên thấu qua miệng túi, nhìn thấy đồ vật giống như là hộp giữ ẩm tiện lợi hay là loại đồ vật giữ nhiệt.

Anh trong nháy mắt nhướng mày, ánh mắt đối bụng phát sáng.

“Bên trong là cái gì?” Anh chỉ túi giấy trên tay cô hỏi.

“À, đây là bữa trưa của tôi, là tôi tự mình nấu mì Udon hải sản, tôi... A?” Phó Nhã Thiên dừng lại, bởi vì túi giấy trên tay cô đã bị anh đoạt đi.

“Cảm ơn lễ ra mắt của người, đi vào, cứ ngồi đi.” Đối Dương Trinh thuận miệng bỏ lại một câu, làm như không nghe thấy mới vừa nói đây là bữa trưa của đối phương, liền xách theo túi giấy xoay người đi vào trong nhà. Nếu người này đã trải qua “giám định” của Lý Phẩm Luân, hẳn là không có vấn đề gì, nhìn mì Udon hải sản, anh cũng không cần thiết làm cho người ta bị sập cửa vào mặt.

“Ờ? Không cần, chỉ là tôi...” Phó Nhã Thiên im lặng lần nữa, bởi vì anh căn bản không nghe.

Cô vốn thừa dịp ngày nghỉ ra bên ngoài một chút, chụp hình khắp nơi, vì tiết kiệm chi phí, cô mới tự mình chuẩn bị bữa trưa, không ngờ lại biến thành quà tặng hòa thuận với láng giềng.

Tài nấu nướng của cô là mới học sau khi tự lực cánh sinh, còn có vô cùng tiến bộ, hy vọng vị hàng xóm tiên sinh này sẽ không phun ra.

“Quấy rầy.” Dựa vào sự tò mò, cô nhận lời mời, bước vào nhà hàng xóm gấu đen.

Đứng ở trước cửa, xem xét kỹ lưỡng bên trong nhà, giống kết cấu trên lầu, hai phòng một phòng khách hai phòng tắm, cách bày trí nơi này hoàn toàn không có một chút hơi thở phái nữ, vừa nhìn là có thể đoán được nơi này là ổ của người đàn ông độc thân.

Bên trái là phòng khách không lớn, một ghế sofa và một bàn trà, dường như chiếm đi phân nửa không gian, trên bàn trà chất một đồng buru phẩm, đối diện ghế sofa là mặt tường, treo một TV LCD.

Tầm mắt nhìn về cửa trước bên phải, bố trí một bàn ăn và hai ghế dựa trong phòng ăn, bên cạnh nữa còn lại là phòng bếp, con gấu đen lớn kia đã ở bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, tự mình cầm tô đồ mì Udon hải sản của cô ra, ăn ngấu nghiến. Chỉ nghe âm thanh húp mì không dứt bên tai, bộ dáng ăn như hổ đói này, giống như... con gấu ngủ đông vừa mới tỉnh lại đang ra sức lấp đầy bụng.

Phó Nhã Thiên có chút nhịn không được, vội vàng quay đầu, che miệng buồn cười, một hồi lâu rồi cuộc nhịn ý cười xuống, cô lấy máy chụp hình để trong ba lô, cẩn thận khẽ đặt lên tủ giấy bên cạnh cửa của anh, mới đi vào, ngồi xuống đối diện với anh.

Sau đó cô phát hiện, chỉ có chút thời gian như vậy, anh đã vơ vét hết mì, hiện tại nâng tô lên uống canh ừng ực, không tới một phút, ngay cả canh đều uống không thừa một giọt.

“Ồ——” Đới Dương Trinh nắc cục. Mặc dù chưa có cảm giác no, chỉ là ít nhất không có cảm giác quá đói, cả người cảm giác giống như bộ dáng được sống lại.

Phó Nhã Thiên có chút kinh ngạc miệng mở rộng, bị tốc độ ăn của anh dọa sợ, trước sau không tới năm phút, vậy mà liền ăn hết một nồi mì!

“Thật là cảm ơn sự cố vũ của anh, tôi làm món đó ngay cả bản thân tôi còn chưa ăn qua.” Đây tuyệt đối không phải là chế giễu, cô vô cùng bội phục khẩu vị tốt của anh.

“Quả thật rất khó ăn, chỉ là miễn cưỡng có thể đưa vào miệng, dù sao tôi đối với việc ăn rất tùy tiện, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là được rồi.” Đới Dương Trinh nhún vai.

“Anh thật là thành thật.” Phó Nhã Thiên cười.

Đới Dương Trinh nháu mày, thành thật? Anh cho rằng người bình thường sẽ nói là vô lễ chứ, chẳng qua nhìn không ra người này có một chút bộ dạng tức giận.

Ừ, không tệ, anh thích, có lẽ có thể sống yên ổn với người này.

“Người dọn đến đã bao lâu rồi?”

“Gần một tháng.” Phó Nhã Thiên nói. “Đúng rồi, quên tự giới thiệu mình, tôi họ Phó, Phó Nhã Thiên, Nhã trong phong nhã, Thiên trong thiên thảo(*).” Phó Nhã Thiên tự giới thiệu mình.

(*) Thiên thảo: Rubia cordifolia, một loài thực vật có hoa, còn có thể gọi là họ cà phê, cỏ ngỗng. (nguồn: Wiki)

Đới Dương Trinh gật đầu một cái, Phó Nhã Thiên, a? Nhã Thiên... Nữ?

“Cô là phụ nữ?” Anh cau mày hỏi.

Phó Nhã Thiên đã thành thói quen người khác nghi ngờ giới tính của cô rồi, vì vậy không hề để tâm.

“Đúng, tôi là nữ.” Cô giả bộ làm vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng trịnh trọng tuyên bố. “Tôi biết chỉ nhìn bề ngoài rất khó tưởng tượng được, chẳng qua tôi có thể chứng minh.” Cô nói xong, liền định kéo khóa kéo jacket.

“Này! Cô làm gì đấy?” Đới Dương Trinh sợ hết hồn, cả người nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đụng ngã lẫn cái ghế.

“Chúng mình với anh tôi là nữ.” Phó Nhã Thiên cố nén cười, nghiêm túc nói.

“Dừng tay, không cần!” Đới Dương Trinh thấy cô tiếp tục kéo khóa kéo xuống, lập tức lên tiếng quát bảo dừng lại.

“Không sao không sao, rất nhanh, anh chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể chứng minh rồi.” Phó Nhã Thiên không để ý anh ngăn lại, kéo khóa kéo jacket xuống.

“Tôi nói không cần... Hả?” Đới Dương Trinh sững sờ nhìn cô móc một cái kẹp ngăn ra từ trong túi áo jacket, từ cái kẹp ngăn lấy ra thẻ căn cước đưa cho anh.

“Đây là thẻ căn cước của tôi, mới có thể chứng minh giới tính của tôi.”

Đới Dương Trinh sững sờ, thì ra là... Cô muốn lấy thẻ căn cước cho anh xem, anh cho là cô muốn còi quần áo...

“Phốc!” Đới Dương Trinh nhìn vẻ mặt sững sờ của anh, nhịn không được nữa bật cười khúc khích.

“Cô đùa giỡn tôi!” Lúc này Đới Dương Trinh cuối cùng phát hiện mình bị chơi xỏ.

“Ồ... Thật xin lỗi...” Cô nói xin lỗi, nhưng nụ cười vẫn như cũ không nén được.

“Cô không biết vừa cười lớn tiếng như vậy, vừa nói xin lỗi, một chút thành ý cũng không có sao?” Anh hừ một tiếng, nhưng khóe miệng cũng có chút nhin không được, thật ra anh cũng biết bộ dáng vừa rồi quả thật rất buồn cười.

Anh cũng không bởi vì cô trêu đùa mà tức giận, dù thế nào đi nữa anh không đói bụng, cũng ngủ đủ rồi, tâm tình tốt, hơn nữa nụ cười của cô...

Đới Dương Trinh đột nhiên hít một hơi nghiêm túc nhìn cô, thật ra thì ngũ quan của cô không tầm thường, nam nữ đều thích hợp, nếu như mặc trang phục nam, sẽ là một thanh niên tuấn mỹ; nếu mặc trang phục nữ, đeo tóc giả lên, trang điểm một chút, chắc cũng sẽ là một mỹ nữ, nhưng anh lại cảm thấy giờ phút này bộ dáng cô trung tính như vậy, còn có cười to dần dần thu lại, chỉ còn dáng vẻ miệng nhếch lên mỉm cười, cả người còn có sức quyến rũ!

Tim Phó Nhã Thiên đập mạnh, tại sao đột nhiên anh nhìn cô như vậy? Cặp mắt kia giấu ở dưới lông tóc lộn xộn dường như muốn nhìn thấu linh hồn của cô, thấy cánh tay cô tê dại một hồi, nổi da gà.

“Có vấn đề gì không?” Phó Nhã Thiên cố giữ vững trấn định hỏi.

“Cái gì?” Đới Dương Trinh hồi phục tinh thần lại, nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, biết bản thân mình thất lễ, ngồi xuống lần nữa. “Không, không vấn đề gì, tôi họ Đới, gọi là Đới Dương Trinh, Dương trong mặt trời, Trinh trong Sùng Trinh(*).”

(*) Sùng Trinh: Minh Tư Tông. Ông là vị Hoàng đế cuối cùng của triều đại nhà Minh và cũng là vị hoàng đế người Hán cuối cùng cai trị Trung Quốc trước khi triều đình rơi vào tay nhà Thanh của người Mãn Châu. Các sử gia Trung Hoa còn dùng miếu hiệu Minh Nghị Tông để gọi ông. (Nguồn: Wiki)

“Tôi đã tới nhiều lần, chỉ là anh đều không có ở nhà.” Phó Nhã Thiên thu hồi thê căn cước, cười nói.

“Liên quan đến công việc, tôi thường thường không có ở đây.” Đới Dương Trinh nói, dọn dẹp hộp giữ nhiệt trên bàn ăn, đem đến phòng bếp rửa sạch.

Phó Nhã Thiên một tay chống cằm, nhìn bóng lưng cao lớn đứng trước kệ bếp.

“Công việc của anh sẽ không phải là kẻ lang thang chứ?” Cô nói giỡn hời, loại người giống như con gấu đen lớn như anh, nên không có khả năng là người đi làm mới đúng, hơn nữa cô vừa mới nhìn thấy da của anh còn có vết thương chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

“Lợi hại, vừa đoán liền trúng.” Đới Dương Trinh rửa hộp giữ nhiệt xong, lấy ra trả cho cô, “Cảm ơn.”

Phó Nhã Thiên mỉm cười, hiểu anh không có định trả lời vấn đề có liên quan đến công việc, rất thức thời không có hỏi tiếp.

“Anh không ghét bỏ tôi là tốt rồi.” Cô cười.

“Nồi này đối với một người con gái mà nói thì hơi nhiều, chẳng lẽ cô định cầm loại đồ vật khó ăn này trải qua lễ tình nhân cùng với bạn trai sao? Sẽ bị bỏ rơi đấy.” Đới Dương Trinh ác độc nói.

“Không có đâu, tôi không có bạn trai, mì cũng là tự tôi muốn ăn, sức ăn của tôi rất lớn.” Đúng rồi, hôm nay là ngày lễ tình nhân, nhưng mà đối với người độc thân như cô mà nói, chẳng qua chỉ là một ngày nghỉ bình thường thôi.

“Bữa trưa của cô đã bị tôi ăn hết rồi, đến lượt tôi mời cô ăn bữa trưa!” Đới Dương Trinh xem đồng hồ, mười một giờ rưỡi. “Thời gian vẫn còn sớm, tôi đến chợ lân cận mua đồ ăn, khoảng một tiếng sau cô hãy xuống.”

“Anh muốn nấu cơm sao?” Phó Nhã Thiên kinh ngạc hỏi.

“Để cho cô nếm thử mì Udon hải sản chân chính là mùi vị như thế nào.”

Hàng xóm gấu đen này không tệ! Mặc dù miệng có chút độc,... chỉ là người này bách độc bất xâm(*), cũng không sao! Huống chi lời anh nói cũng là sự thật.

(*) Bách độc bất xâm: trăm độc không thể xâm nhập.

“Được, đúng giờ tôi sẽ xuống.” Mặc dù trong phòng bếp cô còn có mì Udon cô dự định để đến buổi tối ăn, nhưng mà nếu có người muốn mời khách, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm!

“Vậy một lát gặp.” Đới Dương Trinh đưa cô tới cửa.

“Ừ, đợi lát nữa gặp.” Phó Nhã Thiên phát tay một cái, quay người đi lên lầu.

Mới bước lên lầu hai bước, một người đàn ông đứng lúc từ dưới lầu đi tới, vốn cô không để ý, lại đột nhiên cảm nhận được cảm giác áp bức từ phía sau truyền tới.

Sống lưng Phó Nhã Thiên trong nháy mắt bị đánh thẳng, từ từ quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng lười biếng vừa mới thay đổi của Đới Dương Trinh, toàn thân tản ra khí thế bức người, ánh mắt trở nên lạnh lùng, bắn về phía người đàn ông vừa mới lên lầu.

Hình như nhận thấy được cô nhìn chăm chú, Đới Dương Trinh nghiêng đầu nhìn cô.

“Đi lên lầu.” Anh nói.

Phản ứng của anh gọi lên lòng hiếu kỳ của cô, mặc dù rất không thích giọng điệu ra lệnh của anh, nhưng cô chỉ trầm mặc gật đầu một cái, xoay người liếc người đàn ông vừa mới xuất hiện.

Mặc dù bước chân của cô không ngừng, chỉ liếc mắt một cái, nhưng cô đã lập tức nhận ra người kia là ai!

Kinh ngạc không đủ để hình dung tâm tình của cô giờ khắc này, trở lại lên lầu, nghe Đới Dương Trinh dùng giọng nói cực kỳ lạnh lùng nói “Đi vào”, sau đó là tiếng đóng cửa.

Phó Nhã Thiên cực kỳ kiểm chế mình kích động lao xuống lầu, mở cửa sắt ra vào nhà, trong phòng trống trơn, chỉ có sàn nhà phòng khách để vài gói đệm.

Cô ngồi xếp bằng xuống, cầm laptop ở dưới đất lên, mở màn hình ra, nhìn vài bản máy tính của mình.

Đó là hình hai người trẻ cực Bắc thuần phục tuân lộc chạy băng băng trên tuyết, người chụp ảnh là sư phụ Will chụp hình động vật hoang dã vang danh quốc tế, là người cô sùng bái kính ngưỡng.

Cô yêu hình của Will, cô bội phục anh vì chụp ảnh mà kiên trì và cố chấp, vì để chụp hình động vật hoang dã trong nháy mắt, có thể không chối từ vất vả và hoàn cảnh khó khăn —— đợi chờ ẩn thân mấy ngày giữa vách đá, sông băng, sa mạc, rừng mưa, lưỡng cực băng nguyên, mấy tuần, thậm chí là lâu đến mấy tháng.

Cô cất giữ rất nhiều hình gốc của Will, hơn nữa ở trong biệt thự trên đảo còn có một gian phòng chuyên khổng chế độ ẩm làm phòng triển lãm, cô cũng yêu chụp ảnh.

Có thể đi vào “Phòng làm việc Phẩm Luân” là một trùng hợp, bởi vì bọn họ vì buổi triển lãm ảnh động vật hoang dã vào tháng tư của Will đặc biệt đề ra trợ lý triển lãm, đây là một công việc ngắn hạn, nhưng cô không quan tâm, trực giác đây là một cơ hội trời ban, lập tức tiến vào đáp ứng lệnh triệu tập.

Cô vô cùng yêu thích và thấu hiểu tác phẩm của Will, hình như khiến ông chủ Lý Phẩm Luân cảm thấy rất hứng thú, biết cô cũng yêu chụp ảnh còn hỏi cô một vấn đề kỳ quái.

“Cô nói cô sùng bái Will, vậy tôi hỏi cô, cô thích người tên Will này, hay là hình của Will?” Cô nhớ Lý Phẩm Luân hỏi cô như thế này, hơn nữa vẻ mặt của anh ta, sau khi vừa bắt đầu phỏng vấn vẫn duy trì mỉm cười, trở nên nghiêm túc.

Lúc đầu cô bị hỏi đến có chút hồ đồ, người cô cũng thích, hình cũng thích! Nhưng khi nhìn ánh mắt nghiêm túc khác thường của Lý Phẩm Luân, cô biết đáp án như vậy tuyệt đối không như anh ta muốn.

Cô thận trọng suy nghĩ một hồi lâu, mới trả lời, “Tôi cũng không hiểu rõ Will, tôi nghĩ tôi sùng bái, là những tấm hình Will chụp.”

Lý Phẩm Luân hình như rất hài lòng với đáp án của cô, sau đó cô liền thuận lợi đạt được công việc trợ lý, thực ra là công việc làm việc vặt ngắn hạn.

Sau đó, Lý Phẩm Luân biết cô còn chưa tìm được chỗ ở liền cho cô thuê phòng trọ này, nói là của bạn anh ta.

Cô cảm thấy phòng trọ này không tệ, gần phòng làm việc, hộ gia đình lại đơn giản, quan trọng nhất là, tiền mướn rẻ, điểm này đối với chuyện tự lực cánh sinh của cô rất quan trọng.

Mở kẹp tài liệu ghi rõ “Will” ra, nhìn báo viết thu thập mấy năm nay của cô bên trong, mở một tấm hình bên trong đó, người phía trên, bỗng nhiên là khách dưới lầu!

Kể từ Will nổi tiếng trong giới chụp ảnh, hai năm đầu đều chưa từng công khai lộ diện, chỉ nghe nói người đại diện của Will kiêm người phụ trách Lý Phẩm Luân đại diện xử lý tất cả công việc của anh, cho đến năm thứ ba, Will mới bắt đầu công khai lộ diện, cũng tích cực tham dự rất nhiều hoạt động, cũng tương tác nhiều với giới truyền thông.

Mấy ngày trước mới nghe ông chủ nói Will vẫn còn ở sa mạc Sahara, không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại gặp anh ở chỗ này!

Chỉ là... Rốt cuộc Will và Đới Dương Trinh có quan hệ gì?

Thấy bộ dáng không hòa khí của bọn họ, không giống như là bạn bè, giống như là có thù oán.

Muốn làm rõ chuyện là tò mò hay là quan tâm, cuối cùng cô không kiểm chế được, đứng dậy đi xuống lầu.

Will chắc còn ở đó chứ? Cô rất chờ mong có thể gặp được anh.

Chương 5: Chương 2.1

Edit: Tịnh Hào

“Người không phải nam không phải nữ vừa mới này là ai vậy?” Lời nói của Đồ Diệu Định mang theo sự trào phúng, tự mình đi tới ghế sofa, hào phóng ngồi xuống, hai chân đặt trên bàn trà, bụi bặm trên giày rơi xuống bàn trà.

Đới Dương Trinh không trả lời, ở bên cạnh cửa dựa vào tường mà đứng, khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt nhìn anh ta.

“Thôi, loại người như anh kết bạn với mặt hàng gì, cũng sẽ là người không có chuẩn mực gì, tôi cũng không muốn biết.” Đồ Diệu Định khinh bỉ nói: “Chỉ là cầu xin anh, tự xử lý mình tốt một chút được không? Nếu để cho người ta biết tôi là em trai anh, sẽ mất mặt tôi!”

“Cậu họ Đồ, tôi họ Đới, tôi và cậu không có quan hệ.” Đới Dương Trinh lạnh nhạt nói.

“Dù gì tôi và cha tôi vẫn luôn tận tâm tận lực nuôi dưỡng mẹ của anh, anh thật đúng là vong ân bội nghĩa đấy.” Đồ Diệu Định cười nhạo nói.

“Rốt cuộc cậu tới nơi này muốn làm gì?” Đới Dương Trinh lạnh lùng nhìn anh ta.

“Nhắc nhở nếu anh trở về rồi, hãy mau giao đồ ra đây, đừng chậm trễ việc lớn của tôi.”

Đồ Diệu Định ngao mạn nói.

“Sợ làm chậm trễ, sẽ không tự mình tới sao?” Anh nói.

“Tôi cần gì? Thay vì nói sợ làm chậm trễ, không bằng nói tôi tới nhắc nhở anh, làm chậm trễ đến cuộc họp có kết quả gì mà thôi.” Đồ Diệu Định giấu cợt cười, “Tôi tin tưởng chỉ vì người quan trọng của anh, anh tuyệt đối không dám làm việc ngốc, anh đã từng thiếu chút nữa hại chết bà ấy một lần, là chúng tôi cứu bà ấy trở về, anh sẽ không muốn hại chết bà ấy lần thứ hai chứ!”

Đới Dương Trinh cắn răng nắm quyền.

“Đồ tôi sẽ chuẩn bị xong, cậu có thể đi được rồi.” Đới Dương Trinh lạnh nhạt nói.

“Ngay cả ly nước cũng không được uống sao?”

“Nước của tôi cậu dám uống sao?” Đới Dương Trinh giấu cợt hỏi ngược lại, sẽ độc chết anh ta!

Mắt Đồ Diệu Định nhú lại, oán hận trừng mắt nhìn anh.

“Đồ Diệu Định, về sau tốt nhất đừng đến chỗ tôi, cậu cũng biết tôi ra vào nơi rất có thể mang theo một vài bệnh tật và côn trùng có hại, cậu chắc không muốn ngày nào đó bị lây nhiễm chứ?”

“Chờ ngày nào đó anh mang theo rồi hãy nói!” Đồ Diệu Định hừ lạnh, nhưng mà vẫn đứng lên.

Đới Dương Trinh mở cửa chính ra, tiễn khách.

Đi ra cửa chính, Đồ Diệu Định đứng ở đầu bậc thang xoay người lại.

“Anh tốt nhất an phận một chút cho tôi, ngoan ngoãn chuẩn bị đồ cho tốt, nếu như dám cố ý làm càn, đừng quên át chủ bài trong tay tôi, đến lúc đó đừng trách tôi không khách khí!” Anh ta lưu lại lời cảnh cáo, xoay người bước xuống cầu thang rồi đi.

Đới Dương Trinh đứng ở tầng kia, vẻ mặt nguội lạnh, chợt xoay người, quả đấm nặng nề đập trên tường.

“Đáng ghét...” Anh cắn răng thì thầm, đáy mắt tràn đầy tức giận, “Đáng ghét!” Anh một quyền lại một quyền, giống như là không có cảm giác đau, tay rách da, ra máu cũng không còn cảm giác.

“Đủ rồi! Dừng tay!” Một tiếng hét quát bảo dừng lại vang lên, tay anh trong nháy mắt bị ôm lấy, chỉ là lực đạo mạnh mẽ đánh lên vách tường, ngay cả người ôm lấy cánh tay anh cũng bị vung mạnh.

“A” Phó Nhà Thiến kêu đau, chỉ cảm thấy mắt nỏ đom đóm, vô lực buông tay của anh ra, cả người xụi lơ trượt ngồi dưới đất.

“Cô...” Đới Dương Trinh kinh ngạc, sau đó cả kinh, quỳ gối ngồi chồm hổm trước mặt cô, bàn tay xoa đầu cô.

“Cô có sao không? Bị thương à?”

“Không có... Không có việc gì...” Phó Nhã Thiên lắc đầu, chờ đợi cảm giác ngứa xủ giảm đi.

“Cô cho là cô đang làm cái gì? Cô có khả năng bị đánh chết, cô có biết hay không?” Xác định cô không có việc gì, anh nhìn không được phát hỏa.

“Đứng đứng, tôi rất không biết tự lượng sức mình muốn ngăn cản anh tự hủy tay mình, lần sau tôi sẽ làm như không thấy.”

Phó Nhã Thiên lẩm bẩm nói, nắm tay anh lên, nhìn thấy đốt ngón tay sưng đỏ rách da, không nhìn được lắc đầu, “Chắc, biểu hiện kết quả thí nghiệm, quả đấm của anh không có cứng rắn bằng vách tường.”

“Cô lại xuống làm cái gì?” Anh rút tay mình về, giọng nói lạnh lùng trầm khàn, cứng nhắc chưa khôi phục được hồi.

“Đồ của tôi quên lấy, đặt trên tủ giày nhà anh, chỉ là may mà tôi xuống.” Phó Nhã Thiên nắm tay anh trở lại, cúi đầu xem kỹ, cũng kiểm tra xương của anh, phát hiện anh lại gãy giữa, khẽ quát một tiếng, “Đừng nhúc nhích!”

Đới Dương Trinh sững sờ, gương mặt nhìn cô, cô hơi nhú lông mày bộ dáng nghiêm túc kiểm tra tay của anh.

Khiến vẻ mặt lạnh lùng của anh từ từ dao động, không gãy giữa nữa, mặc cho cô kiểm tra khớp xương ngón tay của anh.

“Cũng may, chắc là không có tổn thương đến xương.” Cô thở phào nhẹ nhõm, buông tay anh ra.

Cô không ngờ mình thấy được một màn kia, đối với sự kiểm chế phần nộ cực điểm của anh, và đau đớn giấu dưới sự phần nộ, khiến ngực cô căng đến phát đau, còn có... Thái độ và giọng nói của Will lúc mới vừa rời đi, khiến cô rất chán ghét.

Mặc dù cô không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng cô đối với Will đã có một loại cảm thụ tan thành mây khói, trong nháy mắt đó, hiện lên trong đầu cô, lại là câu hỏi của Lý Phẩm Luân hỏi cô lúc phỏng vấn— thích người tên Will hay là ảnh chụp của Will.

Không biết vì sao, cô giống như hiểu được nguyên nhân của câu hỏi rồi.

Chắc hẳn Lý Phẩm Luân hiểu rất rõ Will là người như thế nào, Đới Dương Trinh nhìn cô, chống lại đôi mắt tràn đầy quan tâm, anh khẽ cứng đờ quay đầu.

“Đứng lên được không?” Anh hỏi.

“Kéo tôi lên.” Phó Nhã Thiên vươn tay, anh đưa tay trái ra kéo cô lên, sau đó lập tức buông cô ra, xoay người đi vào trong nhà, trở tay liền muốn đóng cửa lại.

“Chờ một chút!” Cô lập tức đứng vững trước cửa, “Vết thương trên tay anh tốt nhất nên thoa thuốc.”

“Không cần, không chết được.” Anh nói.

“Không được, nhất định phải bôi thuốc.” Phó Nhã Thiên kiên trì, “Anh chờ một chút, tôi lên lầu lấy hộp thuốc, xuống nhanh thôi.”

“Tôi nói không cần!” Người này có phải bị lãng tai hay không, hay là nghe không hiểu tiếng người!

“Tôi lên lầu lấy thuốc, anh đợi một chút nếu như không mở cửa, tôi sẽ nhấn chuông liên tục, nếu như anh không để ý tới, tôi liền gọi điện thoại báo cảnh sát, nói có người ở bên trong tự sát.” Cô uy hiếp.

“Cô cái người này!” Đới Dương Trinh quả thật không thể tin được, nhưng lại hiểu được, cô nói được sẽ làm được, là bởi vì nét mặt của cô quá mức nghiêm túc sao?

“Tôi lập tức xuống.” Phó Nhã Thiên cười, xoay người chạy lên lầu.

Đưa mắt nhìn hai bước của cô cũng thành một bước chạy lên lầu, Đới Dương Trinh nhú mày, giờ tay nhìn vết thương trên khớp xương, chẳng biết tại sao, bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Trên lầu lại truyền tới tiếng bước chân, anh ngẩng đầu, nhìn thấy Phó Nhã Thiên ôm hộp thuốc chạy xuống.

Cô nhìn thấy anh vẫn còn đứng ở giữa thang lầu, hình như có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó tràn ra nụ cười.

Nét mặt của cô làm cho anh hồi phục tinh thần lại, đáng chết, anh làm gì mà nghe lời như vậy!

“Thật tốt quá, tôi còn lo lắng có phải nên báo cảnh sát hay không, anh xem, tôi ngay cả điện thoại di động cũng thuận tiện đem xuống rồi.” Phó Nhã Thiên nói giỡn.

Đặt hộp cấp cứu ở cầu thang, vẫy tay với anh, “Tôi bên này ngồi xuống, bôi thuốc vẫn tốt hơn.”

Anh liếc cô, nhìn cô bày ra vẻ mặt “Tôi là người tốt” chuẩn bị dụ dỗ đứa trẻ, âm thầm trợn trắng mắt.

Vì mau chóng thoát khỏi cô, anh tiến lên một bước, ngồi xuống cầu thang phía dưới cô, đưa tay cho cô.

Dung dịch oxy già thoa lên vết thương mang đến cho anh một hồi đau nhói, anh hơi nhíu mày, thật kỳ quái, tại sao ở cùng một chỗ với cô, cảm giác đau của anh giống như liền khôi phục?

Một hồi âm áp thối lất phất, anh nâng mắt, nhìn thấy cô thổi hơi lên vết thương của anh.

“Kiên nhẫn một chút, một lát sẽ không đau rồi.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Cô cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao?” Đới Dương Trình giễu cợt nói.

Phó Nhã Thiến cười, không để bụng, sau khi thoa thuốc xong, đánh giá một chút, quyết định không cần băng bó.

“Tốt lắm.” Cô tuyên bố, thu dọn hòm thuốc.

Đới Dương Trình lập tức đứng lên, trực tiếp đi vào cửa, cầm máy chụp hình và ba lô của cô đặt trên tủ giày đưa cho cô, liền muốn đóng cửa lại.

“Chờ một chút!” Phó Nhã Thiến ngăn cản.

“Còn có việc?” Anh không nhìn được trừng cô.

“Mới vừa nãy... Tiên sinh Will anh ta...”

“Chuyện không liên quan đến cô.” Đới Dương Trình cắt ngang cô, thì ra là cô cũng biết “Will”.

“Xin buông tay, tôi muốn đóng cửa.”

Lời nói của người ta đã rõ ràng như vậy rồi, Phó Nhã Thiến không thể làm gì khác hơn là buông tay ra, lùi một bước.

Cửa đóng lại ầm một tiếng, một chút do dự cũng không có.

“Xem ra cơm trưa không trông cậy được rồi.” Cô nhìn chăm chăm cánh cửa khép chặt, nhún nhún vai, tự lẩm bảm.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 2.2

Edit: Tịnh Hào

Leng keng leng keng—

Khi chuông cửa vang lên thì Phó Nhã Thiến đang thu dọn cơm trưa thất bại của cô.

Nhìn chăm chăm nồi cháo khét và vật thể không rõ tựa như cục than màu đen, chỉ là cô vốn hâm lại mì Udon lưu giữ làm bữa tối, động tác rất đơn giản, kết quả không ngờ sẽ thất bại thảm hại như vậy, đều là vì nghĩ tới hàng xóm dưới lầu, hại cô mất hồn, chờ hồi phục tinh thần lại đã không thể cứu vãn được rồi.

Thờ dãi, lấy nồi đến bồn rửa chén ngâm nước, sau đó rửa sạch hai tay, đi mở cửa.

“Động tác của cô còn chậm hơn con rùa.” Mở cửa sắt ra, Đới Dương Trình ghét bỏ, “Xuống lầu.”

“Hà?” Phó Nhã Thiến nghi ngờ, vừa muốn hỏi làm gì, anh đã xoay người đi xuống lầu.

Nghi ngờ nhíu mày, vẫn là đi xuống lầu.

Cửa anh mở ra, cho nên cô cũng trực tiếp vào cửa, thuận tay giúp anh đóng cửa lại.

“Xin hỏi...” Cô cất giọng, lại đột nhiên dừng lại, khịt mũi, tốt... Mùi thật là thơm!

“Ngây ngô đứng ở đó làm cái gì? Chẳng lẽ cần tôi tới dắt cô đi vào sao?” Đới Dương Trinh từ phòng bếp thò đầu ra.

“Còn không qua đây ngồi xuống.”

“Ồ!” Cô đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn thấy nồi canh lớn đã bày ra ở trên bàn, mùi thơm là từ trong nồi này tỏa ra sao?

“Đây là cái gì?”

“Mất cô có vấn đề sao?” Anh miễn cưỡng liếc cô một cái, cảm hai bộ bát đĩa ra ngoài, dọn xong mỗi người một bộ.

“Ồ? Không có, thị lực của tôi vô cùng tốt.” Phó Nhã Thiên lắc đầu.

“Vậy chính là chỉ số IQ có vấn đề.” Đới Dương Trinh đưa ra kết luận.

Có lẽ chỉ số IQ của cô thật sự có vấn đề, bởi vì cô hoàn toàn không hiểu nổi anh đang nói gì.

“Xin giải thích.” Cô không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Nếu thị lực cô vô cùng tốt, khẳng định chỉ số IQ xảy ra vấn đề, bằng không sao còn có thể hỏi loại câu hỏi cực kỳ ngu ngốc ‘Đây là cái gì’.”

Trên trán Phó Nhã Thiên hiện ra ba đường vạch đen, chỉ là cũng không tức giận, quay đầu lại suy nghĩ một chút, bản thân mình thật sự hỏi một câu hỏi ngu xuẩn vậy.

“Cho nên anh muốn mời tôi ăn trưa, có phải không?” Cô cho là trải qua chuyện lúc trước, đã hủy bỏ rồi.

“Không phải, chỉ là kêu cô đến nghe mùi.” Đới Dương Trinh liếc xéo cô một cái.

“Được rồi, tôi biết tôi vừa hỏi một câu hỏi ngu xuẩn rồi.” Chính cô thừa nhận, “Tôi chỉ cho là trải qua chuyện lúc nãy, chuyện cơm trưa sẽ hủy bỏ.”

“Con người của tôi từ trước tới giờ nói chuyện giữ lời.”

“Cảm ơn nhé!” Cô cười, ánh mắt quét qua đốt ngón tay sưng đỏ rách ra của anh, “A! Tại sao tay của anh có thể đựng nước!” Cô đột nhiên nghĩ đến, tiến lên trước, nhắc tay phải của anh lên xem xét, nhưng mà vết thương giống như chưa chạm qua nước.

“Tôi có mang găng tay cao su.” Về mặt Đới Dương Trinh không rõ nhìn cô, một lát mới rút tay về.

“Như vậy sao, vậy thì tốt.” Cô gật đầu một cái, “Tôi vừa mới đốt cháy rụi bữa tối dành trước, đang rầu rĩ đây, anh thật là thiên sứ.”

Thiên sứ? Đới Dương Trinh dị ứng với sinh vật tốt đẹp này.

“Bữa tối dành trước? Sẽ không phải là loại đồ khó ăn mới vừa nãy cô còn có dự tính lưu lại dành trước cho bữa cơm tối, sau đó vì bữa trưa bị tôi ăn hết, cô liền lấy phần cơm bữa tối làm cơm trưa hả!”

“Đúng vậy, một lần nấu là một nồi lớn, như vậy tương đối tiết kiệm.” Cô cũng không để ý, thành thật nói.

Loại đồ ăn này ăn lúc nóng đều đã khó ăn như vậy, cách một bữa ăn có thể ăn được sao?

“Có người bảo cô phạt đúng sao?” Anh mở nắp ra, cảm chén của cô lên giúp cô múc mì.

Cô lập tức kéo ghế ra ngồi xuống, ngoan ngoãn chờ được cho ăn.

“Thơm quá đi!” Nước bọt của cô bởi vì màu sắc, hương thơm, mùi vị đầy đủ của mì Udon hải sản mà nhanh chóng tiết ra, về mặt thành kính nhận lấy chén mì, đầu tiên là hít một hơi mùi thơm hoàn mỹ này thật sâu, sau đó sẽ gấp mì đưa vào trong miệng, nhai hai cái, lập tức nhắm mắt lại.

“Như thế nào?” Đới Dương Trinh nhú mày hỏi.

“Thật sự là... Ăn quá ngon!” Sau khi ăn đồ mình tự nấu, ăn được thức ăn ngon như vậy, khiến cô cảm động đến rơi nước mắt.

Nhìn về mặt phong phú của cô, Đới Dương Trinh không nhìn được cảm thấy có chút buồn cười, không nghĩ đến có người sẽ bởi vì anh nấu đồ ăn mà cảm động thành bộ dáng này, chỉ là quay đầu lại suy nghĩ một chút, nếu như cho tới nay cô ăn đồ đều giống như nồi mì khó ăn lúc trước như thế, cũng khó trách sẽ cảm động thành ra như vậy.

Anh cũng vì mình múc thêm một chén, bắt đầu ăn.

“Anh còn ăn nổi à?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Tại sao ăn không nổi? Nồi đó của cô chỉ là tạm thời lót dạ mà thôi.”

Lợi hại! Phó Nhã Thiên âm thầm lườm, chỉ là nhìn đáng người anh, sức ăn như vậy cũng coi như là chuyện đương nhiên!

“Hôm nào anh rảnh, có thể dạy tôi món mì Udon hải sản làm như thế nào không?” Cô vừa ăn vừa hỏi.

“Dạy cô?” Đới Dương Trinh cau mày, “Không cần, tôi tình nguyện trực tiếp nấu cho cô ăn.”

“Nhưng cho ăn cá không bằng dạy nấu cá, như vậy mới tốt chứ!”

“Tôi sẽ cho cá ăn, hoàn toàn bởi vì tôi dư thừa thuận tiện bỏ thí cho cá, làm gì tự tìm phiền toái đi dạy cô nấu cá.” Đới Dương Trinh hừ nói, trong lúc nói chuyện đã ăn hết xong một chén, lại thêm chén thứ hai.

“VẬY... Anh thật sự muốn nấu cho tôi ăn sao?” Được như vậy cũng không tồi đấy.

“Đây chỉ là một cách nói so sánh, quyết định chọn ra một phương án đúng đắn nhất, hiểu không? Không phải nói tôi thật sự muốn nấu cho cô ăn!” Đới Dương Trinh liếc xéo cô, “Cô cái người này chẳng lẽ cứ như vậy ý lại vào tôi sao?”

“Ha ha, anh nói, thuận tiện mà!” Phó Nhã Thiên chớp đôi mắt to nháy mắt nhìn anh.

Nhìn vẻ mặt cô giống như con chó nhỏ lấy lòng, Đới Dương Trinh mỉm cười.

Vô ý thoáng nhìn thuốc thoa trên vết thương bàn tay phải của mình, đáy mắt thoáng qua vẻ mặt không rõ.

“Tôi có cung ứng cơm sẽ thông báo cho cô biết, một lát nhớ lưu lại số điện thoại của tôi.” Anh hiếm khi nhân từ, không sao cả, coi như chăm sóc kỹ một con chó nhỏ lắm lời!

“Vô cùng cảm kích!” Phó Nhã Thiên chấp tay trước ngực.

Đới Dương Trinh nghiêng đầu liếc nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô, trong lòng bật cười, cô rất dễ thỏa mãn.

“Quan hệ của cô và Lý Phẩm Luân là như thế nào?” Anh đột nhiên hỏi.

“Hả?” Cô vội vàng nuốt thức ăn vào trong miệng, “Anh ấy là ông chủ tôi.”

“Ông chủ?” Anh kinh ngạc, “Cô là nhân viên phòng làm việc Phẩm Luân?”

“Tôi chỉ là làm việc ngắn hạn, cho đến khi triển lãm chụp ảnh của Will kết thúc.” Nói đến hết lời mới cảnh giác không đúng, cô làm gì làm mồm nhắc tới Will! Chỉ là... Trộm dò xét anh một cái, giống như không có thay đổi biểu cảm.

“Cũng là Lý Phẩm Luân cho cô thuê nhà trọ trên lầu sao?”

“Đúng vậy, ông chủ nói nhà trọ trên lầu là của bạn anh ấy nhờ anh ấy cho mượn, tôi thấy tiền thuê vô cùng rẻ, cách phòng làm việc lại không xa, thật sự rất lý tưởng, cũng rất cảm kích mà mượn liền.”

Anh mới không có nhờ Lý Phẩm Luân cho mượn! Rốt cuộc Lý Phẩm Luân đang có ý đồ gì?

“Có gì không đúng sao?” Phó Nhã Thiên hỏi.

Dĩ nhiên không đúng!

Đới Dương Trinh đang muốn mở miệng, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Anh buông chén đĩa xuống, đứng dậy đi tới phòng khách, cầm điện thoại di động lên nhìn thấy trên màn ảnh có một cái tên chớp động —— Lý Phẩm Luân.

Vừa đúng, anh đang muốn tìm anh ta!

“Lý Phẩm Luân, cậu nợ tôi rất nhiều lời giải thích.” Điện thoại được thông, anh trực tiếp nói.

“Tôi biết, chuyện tôi tự tiện cho nhà anh thuê đúng không!” Trong lòng Lý Phẩm Luân có tính toán, “Tôi sẽ giải thích, nhưng mà bây giờ có chuyện quan trọng hơn, tôi nghĩ cậu sẽ khá muốn biết.”

Đới Dương Trinh cau mày, “Chuyện gì?”

“Phan Tĩnh Hồng,” Lý Phẩm Luân nói ra một cái tên.

Anh tiếp tục cau mày, “Tên này có chút quen, là ai?”

Lý Phẩm Luân ở đầu bên kia thở dài.

“Em vợ Tạ Dục Nho. Em gái Phan Tĩnh Thủy, người nào đó luôn theo đuổi anh... anh ban cho cô ta “háo sắc” phong tước hiệu “Lâm Đại Ngọc”, nhớ chưa?”

“Đồ háo sắc đó không có đàn ông sẽ chết!” Đới Dương Trinh nhớ ra, “Cậu nhắc tới cô ta làm gì? Tôi đang ăn cơm trưa, cậu muốn hại tôi phun đồ ăn trong bụng ra sao?”

“Nghe nói hôm qua Dục Nho chạy đi tìm cậu bán em vợ cậu ta, kết quả cậu tuyệt giao với cậu ta?”

Lý Phẩm Luân cười hỏi.

“Tuyệt giao nhưng mà là do vợ của cậu ta nói, tôi chỉ là không phản đối mà thôi.” Đới Dương Trinh hừ hừ, “Thế nào? Cậu ta tìm cậu khóc lóc kể lể sao?”

“Đúng vậy, cậu ta nói vốn là vợ cậu ta định trước tiên thuyết phục cậu, sau đó coi cậu là quà lễ tình nhân tặng cho Phan Tĩnh Hồng.”

“Hừ! Tôi biết ngay chuyện bà ngoại ngã bệnh là lấy cớ!”

“Bà ngoại của ai? Bà ngoại bọn họ đã mất rồi, ở đâu ra bà ngoại?” Lý Phẩm Luân cười, “Bởi vì muốn tặng cho Phan Tĩnh Hồng một kinh hỷ, nói cách khác cô ta vốn không biết cậu đã quay trở về, chỉ là nửa giờ sau, vợ của Dục Nho không cẩn thận nói ra, cho nên Phan Tĩnh Hồng đã đến nhà cậu rồi.”

“Shit!” Đới Dương Trinh mắng.

“Dục Nho hỏi, cậu ta mạo hiểm tiết lộ tin tức này, có thể kết giao lại hay không?” Lý Phẩm Luân cười rất vui vẻ.

“Nói cho cậu ta biết, chờ cậu ta sau khi ly dị rồi hãy nói.” Đới Dương Trinh tức giận nói.

“Ha ha, tôi sẽ chuyển lời đến cậu ta.”

Cũng trong lúc đó, chuông cửa vang lên.

“Tôi nghe thấy tiếng chuông cửa, xem ra cô ta đã đến, hành động thật nhanh.” Lý Phẩm Luân nói, từ giọng nói nghe được mùi vui sướng khi người khác gặp họa, “Chúc cậu Valentine vui vẻ, Dương Trinh, bye bye.”

“Damn it!” Đới Dương Trinh cất điện thoại, vừa lúc nhìn thấy Phó Nhã Thiên đi tới?

“Cái đó... Có người nhấn chuông cửa đấy.” Phó Nhã Thiên nhắc nhở anh.

“Tôi cũng không phải là người điếc.” Anh nhìn cô một cái, đột nhiên ý tưởng lóe lên, “Một lát tôi nói gì, cô cũng không được phản bác, cũng không được có câu hỏi, nếu như cô làm được, tôi liền dạy cô nấu mì Udon ngon như thế nào, được chứ?”

Phó Nhã Thiên nhú mày, vươn tay bắt tay với anh, “OK.”

“Bây giờ cô giúp tôi đi mở cửa.”

“No problem” Cô không có dị nghị, đứng dậy chuẩn bị đi mở cửa.

“Chờ một chút.” Đới Dương Trinh giống như nghĩ đến cái gì, cũng đi theo, đi tới bên người cô, một tay nắm cầm cửa cô nâng lên, một tay cầm tay áo lau lau miệng cho cô, “Dính đồ ăn.” Anh nói.

“Ồ, cảm ơn.” Bởi vì anh thân mật mà mặt ửng đỏ, chỉ là... Anh có cần thiết dùng sức lau như vậy không? Còn lau đến mấy lần, lau đến môi cô cũng đau đốn, cảm giác nóng nóng.

“Còn ngần ra, có thể đi mở cửa.” Đới Dương Trinh chỉ vào trán cô, “Đúng rồi, mở bên trong cửa là được rồi, phía ngoài không cần mở.”

“Biết.” Phó Nhã Thiên chạy mau đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy người bên ngoài, Phó Nhã Thiên kinh ngạc há to mồm.

“Cô Phan?” Phan Tĩnh Hồng, tiền bối của phòng làm việc, một người nhu nhược, mỹ nhân làm cho người ta yêu mến.

Phan Tĩnh Hồng nhìn thấy cô hiện nhiên cũng rất kinh ngạc.

“Phó Nhã Thiên? Tại sao cô ở chỗ này?” Mắt Phó Nhã Thiên trừng lớn, không chỉ khiếp sợ, còn rất tức giận.

“À, tôi ở chỗ này ăn trưa.”

“Ăn trưa!” Phan Tĩnh Hồng không dám tin, Phó Nhã Thiến lại đang ở nơi này cùng người trong lòng của cô ta trải qua ngày lễ Valentine.

Còn nữa, môi của cô xảy ra chuyện gì? Sưng sưng hồng hồng, giống như là... mới vừa bị hôn qua!

“Thiến Thiến, là ai vậy?” Đới Dương Trinh giả bộ không biết bỏ đi ra ngoài, còn vừa hỏi.

Hả? Mới muốn đưa tay mở cửa Phó Nhã Thiến sừng sốt, anh gọi cô là gì? Thiến Thiến?

Cô quay đầu lại nhìn Đới Dương Trinh, không nhìn thấy ánh mắt xinh đẹp kia của Phan Tĩnh Hồng bắn ra ánh sáng độc ác, nhưng Đới Dương Trinh nhìn thấy, đáy mắt thoáng qua sự chán ghét.

“Hả! Anh là ai?” Phan Tĩnh Hồng nhìn thấy Đới Dương Trinh, bị bề ngoài đáng sợ của anh hù dọa, không nhận ra anh. “Đới Dương Trinh đâu? Các người ở nhà anh ấy làm gì?”

“Hả? Cô Phan, anh ấy chính là Đới Dương Trinh!” Phó Nhã Thiến kỳ quái nói.

“Cái gì?” Phan Tĩnh Hồng cả kinh, vội vàng thu lại vẻ mặt chán ghét, “Anh Dương Trinh, tạo hình mới của anh thật đặc biệt, có mùi vị của đàn ông, quá hấp dẫn.”

“Cô là ai?” Đới Dương Trinh làm như không biết cô ta, trên thực tế, nếu không phải Lý Phẩm Luân gọi điện thoại báo tin cho anh, nhắc nhở anh có người này tồn tại, anh thật sự sẽ không nhận ra cô ta.

Kỳ quái, gấu đen lớn không biết cô Phan sao? Nhưng Phan Tĩnh Hồng rõ ràng nhấn chuông cửa nhà gấu đen lớn, tên cũng không gọi sai.

“Anh Dương Trinh, anh thật thích nói giỡn, em là Tĩnh Hồng, sao anh có thể không biết em chứ.” Phan Tĩnh Hồng ôn nhu, oan ức nói.

“Tôi nhớ ra rồi, thì ra là em vợ Dục Nho.” Đới Dương Trinh đi tới bên cạnh Phó Nhã Thiến, một tay ôm vai cô, một tay bắt lấy tay tính mở cửa của cô, người này không nhớ lâu được sao?

Rõ ràng nhấn nhủ cô không cho phép mở cửa ngoài! “Dục Nho là bạn của anh, nhưng mà trước mắt đang tuyệt giao, cô Phan là em vợ của cậu ta.” Anh cúi đầu giống như đang giải thích với cô.

“À, như vậy sao...” Phó Nhã Thiến gạt đầu một cái.

“Cô Phan có chuyện gì không?”

“Anh Dương Trinh không mời em vào nhà ngồi sao? Em đem theo một chai rượu đỏ, muốn cùng nhau thưởng thức.”

Phan Tĩnh Hồng gờ cao chai rượu đỏ cầm trong tay.

“Xin lỗi, không tiện lắm, tôi đang cùng Thiến Thiến ăn bữa tiệc Valentine lớn, không muốn bị người ngoài quấy rầy.” Đới Dương Trinh nói.

Gì? Bữa tiệc Valentine lớn? Nồi mì Undon hải sản sao?

Phó Nhã Thiến nháy mắt mấy cái, rốt cuộc trước mắt xảy ra tình huống gì vậy? Tại sao gấu đen lớn kẻ vai sát cánh với cô, còn bộ dáng bọn họ như người yêu?

Cô vô cùng nghi ngờ, nhưng anh nói không được có câu hỏi.

“Anh Dương Trinh...”

“Cô Phan, tôi và cô cũng không quen thuộc như vậy, xin gọi tôi là tiên sinh Đới, còn nữa, tôi rất ghét không mời mà tới, trước đó lễ phép thông báo một tiếng, hy vọng cô Phan không nên tái phạm.”

“Em chỉ là... Chỉ muốn...” Vành mắt Phan Tĩnh Hồng hồng, đầm đìa đáng yêu, bộ dáng xinh đẹp yếu đuối, bất cứ ai nhìn cũng đều cảm thấy đau lòng không nổi.

“Cô Phan, trước tiên vào...” Phó Nhã Thiến định mở cửa, bị gấu đen lớn bắt lại.

“Thiến Thiến, hôm nay là Valentine, thời gian của em phải toàn bộ thuộc về anh, tại sao có thể để đồng nghiệp của em tới quấy rầy chúng ta?” Đới Dương Trinh có chút bất mãn trừng cô, giống như là đôi tình nhân oán giận.

“Hả...” Miệng Phó Nhã Thiến mở rộng, cô Phan rõ ràng tới tìm anh, thế nào biến thành khách của cô?

“Cô Phan, hôm nay là Valentine, tôi và Thiến Thiến không muốn bị quấy rầy, mời trở về! Về sau không nên tùy tiện chạy đến nhà chúng tôi, sẽ tạo nên phiền nhiễu giữa chúng tôi.” Đới Dương Trinh không khách khí nói xong, ngay sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại.

Phó Nhã Thiến há mồm ngây ngô đứng ở một bên, cho đến khi tiếng đóng cửa lôi hồn của cô trở lại, anh cũng đã buông cô ra rồi.

Trong nháy mắt, cô giống như hiểu rồi.

“Anh lợi dụng tôi.” Cô nói.

“Có thể để cho tôi lợi dụng là vinh hạnh của cô.” Đới Dương Trình xoay người đi trở về bàn ăn, “Chúc mừng cô vinh quang trèo lên hàng ngũ bất hạnh.”

Phó Nhã Thiên quay đầu lại nhìn cửa chính một cái, chuyện sau này cô quyết định không nên nhúng tay vào, nhún nhún vai, trở lại bàn ăn tiếp tục ăn mì của cô.

“Trừ dạy cô nấu mì Udon như thế nào, tôi cho cô ăn một tuần lễ.” Đới Dương Trình gương mặt liếc cô một cái, coi như là đền ơn vậy!

“Thật?” Cô vui mừng.

“Chỉ có một tuần lễ.” Anh nhấn mạnh, “Hơn nữa chỉ hạn bữa ăn tối, sau khi tan việc đến nơi này của tôi.”

“Vây... Ngày mai? Ngày mai là chủ nhật.”

Đới Dương Trình trừng cô, cuối cùng cô đáng thương tội nghiệp đáng về lấy lòng đáng yêu, “Thêm ba bữa cơm ngày mai.”

“Cảm ơn.” Cô vui vẻ chấp tay trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 3.1

Edit: Tịnh Hào

Gió lạnh thổi qua ngõ hẻm, ở ngõ hẻm mấy tờ giấy vụn và vài lá rụng cuộn cuộn nổi lên, bầu trời âm u, mây đen dày đặc kéo tới không khí ngột ngạt, chỉ chốc lát sau từng giọt mưa rơi xuống, con mèo hoang tìm kiếm đồ dư trên thùng rác meo meo một tiếng nhảy xuống, như một làn khói không thấy bóng dáng.

Tuần này tuyệt đối là chuỗi ngày đen tối của cô, không chỉ có bởi vì mấy ngày liên tiếp bận rộn, gần tới khả năng cực hạn của cô, cũng bởi vì cô cảm thấy giống như tất cả tiền bối phòng làm việc đều kết hợp chính đồn cô, cô thật sự không hiểu, rốt cuộc là vì sao, vào lúc nào thì cô đắc tội với bọn họ.

Cô nghi ngờ có phải là vì ngày lễ tình nhân đó cô đắc tội Phan Tĩnh Hồng hay không, nhưng Phan Tĩnh Hồng xem ra một chút cũng không giống loại tiểu nhân nham hiểm này, huống chi, Phan Tĩnh Hồng là một trong số ít người không chinh cô.

Phó Nhã Thiên ngửa đầu nhìn bầu trời, mặc cho hạt mưa giống như mũi tên bắn vào người, đã một đến mức không muốn tránh mưa.

Này lại là một là loại phương pháp chinh đồn khác!

Loại thời tiết trời mưa hàng ngày này làm sao cô có thể không mang dù, dù của cô cứ kì lạ đều mất tích, hại cô lúc tan việc cũng phải đến cửa hàng mua lại lần nữa, nhưng hôm sau mang đi, lại mất, sau đó phải về nhà cô mua lần nữa, hai ngày này cô không có tiền mua, không thể làm gì khác hơn là dầm mưa về nhà, tuần này một ngày cô bị thiệt hại một cây dù, trong lúc cô ở nhà vệ sinh nhìn thấy trong thùng rác, đã rách tả tơi rồi.

Tuy thời tiết ở Đài Loan vào đầu xuân và cuộc sống ở New York đối với Phó Nhã Thiên mà nói cũng không cảm thấy lạnh, cô cũng cực kỳ thích nhiệt độ như vậy, nhưng mà có thêm trời mưa thì không giống nhau, loại lạnh này, giống như sẽ thấm vào trong xương.

Cuối cùng, cô vẫn bước chân chạy, đợi đến lúc cô vọt vào cửa chính nhà trọ thì toàn thân đã sớm ướt đầm.

Lau nước mưa trên tóc và mặt, giọt nước ở trên tóc rơi xuống trán lù về phía sau khe gáy, quần áo ướt đầm dính vào da, vừa nặng vừa không thoải mái, một trận gió lạnh từ cửa thông gió thổi vào, khiến cô hung hăng rung mình một cái.

Kéo bước chân mệt mỏi đi lên thang lầu, cô rất muốn chạy như bay lên lầu, thoải mái ngâm trong bồn tắm nước nóng, nhưng cô mệt quá, ngay cả nhấc chân đều đã cực kỳ cố sức, chứ đừng nói chạy như bay.

Phó Nhã Thiên chấp nhận kéo từng bước, thật vất vả leo lên lầu bốn, đang muốn tiếp tục bò lên lầu năm, nhưng bỗng chốc dừng bước lại, kinh ngạc nhìn Đới Dương Trình ngồi ở thang lầu.

Đôi chân thon dài chuyển hướng, hai tay tùy ý đặt ở phía sau dựa trên cầu thang, khẽ ngược đầu, lông mi rũ xuống, cứ như vậy từ khoe mắt nhìn xuống cô.

“Anh ngồi ở chỗ này làm gì?” Cô không còn hơi sức hỏi.

Đôi Dương Trinh cau mày nhìn bộ dáng toàn thân ướt đẫm của cô.

“Cô thật đúng là nhếch nhác, vừa ướt như chuột lột.”

“Haizz, đúng vậy, dù của tôi luôn sẽ bỏ nhà ra đi, thật xin lỗi, hai cây dù của anh cũng bị tôi làm mất rồi, tháng sau lãnh tiền lương tôi sẽ đền cho anh.”
Phó Nhã Thiên miễn cưỡng trả lời, vô lực ngồi xuống cầu thang, ngồi phía dưới bậc thang anh, tựa lên đùi anh ở phía sau.

“Này! Cô làm cho tôi ướt rồi!” Đôi Dương Trinh quát khế, chỉ là không có tránh ra.

“Xin lỗi.” Cô nói, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Đi lên lau tắm.” Anh đưa tay đẩy cô.

“Tôi cũng rất muốn, nhưng mà tôi lười đi chuyển rồi.” Cô vô lực thì thào, mắt nhắm lại, “Mệt mỏi quá! Không ngờ kinh doanh là nơi khủng bố như thế này, tôi đây một tay mơ quả thật không hề chống đỡ được, rõ ràng trước đó chúng sống cũng không tệ, tại sao tuần lễ này tôi chẳng biết sao thành cái đĩnh trong mắt mọi người, việc gì cũng không hài lòng...”

Đôi Dương Trinh cau mày, cô ở phòng làm việc Phẩm Luân đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tuần lễ này tới nay, anh thấy cô mỗi ngày đi sớm về trễ, bóng mờ trước mắt càng ngày càng dày, đáy mắt càng ngày càng u ám, đã sớm phát hiện trong công việc xảy ra vấn đề gì, nhưng mà anh nhìn không có hỏi, cũng không muốn dùng lập trường gì đó để hỏi, dù sao bọn họ chỉ là hàng xóm mà thôi, nhưng mà...

“Phó Nhã Thiên, trước lên lau tắm nước nóng, cô như vậy sẽ bị cảm.” Vẫn là trước mắt xử lý chuyện này trước, chuyện phòng làm việc, có thể tối nay hỏi lại.

Người tựa trên đùi không có phản ứng, anh đưa tay đẩy cô.

“Phó Nhã Thiên! Đứng dậy!” Anh kêu.

“Được rồi được rồi, tôi đứng lên.” Phó Nhã Thiên thờ dãi, chống đỡ đứng dậy, quay đầu về sau nhìn anh.

“Đứng rồi, anh ngồi ở thang lầu làm gì?”

“Chờ cô đấy!” Đôi Dương Trinh nói.

“Chờ tôi làm gì?” Về mặt cô hoài nghi, “Anh làm xong bữa tối rồi, chờ tôi ăn cơm sao?”

Đây là chuyện tốt đẹp duy nhất trong cuộc sống bi thảm ảm đạm này của cô.

“Không phải, hôm nay tôi ra cửa quên mang chìa khóa.”

“Gọi điện thoại kêu người đến mở khóa mở cửa là được rồi, chờ tôi cũng vô dụng, tôi cũng sẽ không mở khóa.”

“Không cần, trong nhà của cô có chìa khóa dự bị nơi này của tôi.” Thay cô gạt tóc ẩm ướt, cô hoàn toàn ướt sũng, cũng không biết tránh mưa sao?

“Hả? Làm sao có thể?” Phó Nhã Thiên ngạc nhiên.

“Bởi vì nhà trọ kia là của tôi.” Đôi Dương Trinh nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng lấp lánh tỏa sáng.

“Là của anh? Thì ra ông chủ nói bạn bè chính là anh! Trước đó tại sao anh không nói?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Cô đâu có hỏi.” Đôi Dương Trinh nói.

“Nếu trên lầu có chìa khóa dự bị ở dưới lầu, vậy dưới lầu cũng có chìa khóa dự bị ở trên lầu sao?”

“Có.” Lần này miệng Đôi Dương Trinh há miệng mở to ra, người này thông minh đấy!

“Vậy thì tốt, lần sau tôi quên mang d l q đ chìa khóa, thì có thể tìm anh lấy, mời thợ làm khóa rất mắc đấy, nhất là nửa đêm canh ba, gặp phải người nhân cơ hội lờng gạt, vừa không mở được vừa không ổn.”

Đôi Dương Trinh ngây ngẩn cả người, anh còn tưởng rằng cô sẽ đòi lại chìa khóa đấy chứ, dù sao căn cứ vào suy tính an toàn.

Đây mới là phản ứng bình thường mới đúng chứ?

“Ha ha!” Anh không nhịn được cười to, không xong không xong, phải làm gì đây, anh càng ngày càng thích cô rồi! “Hôm nay đổi lại là cô mời tôi ăn cơm tối đi!”

“Ờ ơ? Tại sao?”

“Ngày này này! Mỗi ngày nay đều là tôi mời cô, cô cũng nên hồi báo một chút đi! Cô người này rất không hiểu được có qua có lại đấy!” Anh liếc nhìn từng cô, “Tôi cũng không ngại cô nấu đồ khó ăn đâu.”

“Ồ, vậy cũng không thể đợi tôi lãnh tiền lương dẫn anh đi ăn cơm sao?” Phó Nhã Thiên chấp tay trước ngực, có chút đáng thương hỏi, bây giờ cô đã có thể lĩnh hội đầy đủ tình cảnh khom lưng vì năm đầu thóc rồi.

Đôi Dương Trinh cau mày, tình trạng kinh tế của cô kém như vậy sao?

“Chắc, được rồi, chờ cô lãnh tiền lương trước, tạm thời thì do tôi tới cho cô ăn!” Anh nói.

Thời gian kéo dài cô rất vui vẻ, nhưng mà...

“Đồ ăn gì hả, nói giống như... Ha... Ắt xì!” Phó Nhã Thiên hất xì một cái thật to.

“Hay là đi tắm trước đi!” Anh đứng lên, cũng thuận tay kéo cô lên, “Đi thôi! Mau đi lên lầu thay quần áo ướt rồi xuống, tắm ngâm nước nóng.”

“Ờ?” Tay lạnh buốt được bàn tay ấm áp của anh nắm, từ trước tới giờ cô không cảm thấy tay mình nhỏ, nhưng mà anh lại có thể hoàn toàn bao bọc tay của cô, loại cảm giác này, khiến lòng của cô nặng nề giật mình.

“Tôi... Tự tôi sẽ đi, không cần anh kéo tôi!” Lần đầu tiên trong đời Phó Nhã Thiên cảm nhận loại tâm tình xấu hổ này, bất quá chỉ là một tầng lầu mà thôi, đợi cô nói xong, người đã tới cửa rồi.

“Chìa khóa.” Bàn tay không buông cô ra, mà là đưa một tay khác.

“Tự tôi... Ắt xì!” Lại nhảy mũi, còn phun ra một chút nước mũi, vừa lúc phun trên bàn tay to đui ở trước mặt cô, “A...” Vô cùng lúng túng!

Tay đòi chìa khóa biến mất một lát, tiếp theo là một khăn tay xuất hiện, cũng trực tiếp xoa mũi của cô.

“Mở cửa nhanh đi.” Anh nói.

Phó Nhã Thiên cảm thấy rất mất thể diện, vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa vào nhà, anh nhìn cũng không nhìn liếc mắt căn phòng trống rỗng của cô, trực tiếp lôi kéo cô đi vào phòng tắm, mở nước nóng ra, chỉnh nhiệt độ xong, liền kéo cô tới phía dưới vòi sen.

“Anh... Anh đừng như vậy, tự tôi... Khụ khụ...” Phó Nhã Thiên bị sặc nước.

“Câm miệng.” Giọng điệu Đôi Dương Trinh bình thản nói, xoay người đến bồn tắm lớn bên kia xả nước nóng.

Phó Nhã Thiên đứng dưới vòi hoa sen, nhìn anh ngồi bên mép bồn tắm, bóng lưng đưa tay lấy nước ấm; đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút thân mật, đây cũng là cảnh tượng của tình nhân hoặc là vợ chồng!

“Ắt xì!” Cô lại hất xì, không xong rồi, mới vừa rồi ở dưới lầu quá lâu, cô chắc bị cảm rồi.

“Nước đủ rồi, đi vào nhanh một chút.” Đôi Dương Trinh nói.

“Anh đi ra ngoài trước.” Anh đứng lý ở đây, làm sao cô ngâm nước nóng đây! Mặc quần áo sao?

“Ha... Ắt xì! Ắt xì!”

Đôi Dương Trinh nhú mày, thấy cô vẫn nhảy mũi, liền xoay người rời khỏi phòng tắm, còn thuận tay giúp cô đóng cửa lại.

Sau khi anh rời khỏi đây, Phó Nhã Thiên lập tức tắt vòi hoa sen, nhảy vào trong bồn tắm, mới bắt đầu cởi quần áo.

Thoải mái dựa về phía sau, nước ấm làm ấm cơ thể lạnh rét của cô, tuy nhiên có thể vì thời gian đã tối.

Thở ra, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Dương Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Edit: Tịnh Hào

Đôi Dương Trinh lượn một vòng ở trong phòng, đây là nơi ở sau này của cô, lần đầu tiên anh đi vào.

Trừ vật trang trí cố định ở ngoài, cô gần như không tăng thêm vật dụng trong nhà, phòng khách đừng nói tới sofa, cái ghế cũng không có, chỉ có mấy tấm đệm để dưới đất, tủ TV được trang trí lại, hiện tại ở trên chỉ có thêm hộp chống ẩm.

Lấy tình hình căn nhà mà phán đoán, tình trạng kinh tế của cô thật sự không tốt lắm, chỉ là... Anh đứng trước hộp chống ẩm, nhìn đồ vật bên trong đó.

Đó là một máy chụp hình chuyên nghiệp giá trị cao rất nhiều tiền, cùng với trang bị chụp ảnh đầy đủ mọi thứ, nhìn ra được đó không chỉ là đồ sưu tập mà thôi, là đang sử dụng.

Cô cũng biết chụp ảnh? Hay là chỉ chơi đùa?

Chỉ là đồ vật trong hộp chống ẩm này, phải tiêu hết ba đời đi làm của người bình thường, năm năm tiền lương, người này làm sao có thể có đồ vật cao cấp như vậy, với kinh tế túng quẫn như thế?

Hay là tất cả tiền bạc cô đều xài trong chỗ này?

Nếu là như vậy, chắc cô sẽ không chỉ là chơi đùa.

Nhìn thấy một vài bộ ảnh đặt bên cạnh hộp chống ẩm, anh vươn tay, cầm một trong quyển đó mở ra, vốn chỉ là cảm lên thái độ tùy tiện xem, nhưng lúc nhìn thấy tấm ảnh chụp đầu tiên liền thay đổi, sau đó lại cầm một tấm rồi một tấm, cẩn thận và quý trọng lật xem.

Đây là một quyển album, một tấm dính một tấm, một loạt nhân vật có già, nhỏ, nam, nữ, nghèo, giàu, các loại màu da, người trong nhiều hoàn cảnh, ở phía dưới có chỗ trống, đều có nét chữ thon thả ghi chú rõ nội dung, và ngày chụp ảnh, địa điểm, và người chụp ảnh Phó Nhã Thiên.

Cô không phải chơi đùa!

Nhìn bức hình của cô, trong lòng anh vang lên câu nói khẳng định này.

Bức hình cô biên tập cũng rất thú vị, trái phải đều có quan niệm nghệ thuật đối lập.

Giống như tấm thứ nhất, trang bên trái là đứa bé quần áo tả tơi nghèo khó khát khao nhìn bánh mì mới ra lò trong tủ kính, trang bên phải là một đôi trai gái ăn mặc gọn gàng vẻ mặt thỏa mãn, nói cười ríu rít đi ra từ nhà hàng cao cấp.

Trang kế tiếp nữa, bên trái là một người đàn ông da trắng tóc vàng vẻ mặt phẫn nộ nhấc chân đá một con chó, bên phải cô gái nhỏ da đen ngồi trên ghế dựa trong công viên, giữa khuôn mặt thanh tú nhìn chìm bỏ câu trắng bay lên.

Kế tiếp là trang thứ ba, bên trái là một cụ già ngồi trên xe lăn, vì ngồi trên xe lăn bà cụ điều chỉnh cái chân che chân, bên phải là một đôi nam nữ trẻ tuổi ôm nhau, nhưng ở sau lưng đối phương, dùng ánh mắt mưu cầu đối tượng khác...

Từ trong ảnh chụp anh nhìn ra được kỹ thuật của cô còn chưa thuần thục, thậm chí có thể nói là ngây ngô, nhưng lại là tiềm lực vô hạn, bởi vì cô chụp ảnh trong nháy mắt bắt được linh hồn của nhân vật chính, cũng phản chiếu linh hồn của cô trong đó, dưới loại tình hình này, kỹ thuật đã không phải là trọng điểm rồi.

Nhẹ nhàng khép bộ ảnh lại, đặt lại chỗ cũ, nhìn đồng hồ, anh xoay người đi vào phòng bếp, tủ lạnh là vật dụng vốn có trong nhà, mở tủ lạnh ra, nháy mắt mấy cái, tủ lạnh của cô trống rỗng giống như căn nhà trọ này.

Anh lắc đầu một cái, đi tới cửa trước, mở tủ đựng chìa khóa trên tường cầm chìa khóa lầu dưới, trở lại nơi ở, động tác linh hoạt rửa bát, không tới 20 phút, một nồi mì xào thập cẩm đầy đủ mùi vị hương sắc hoàn thành.

Bụng cá nòi đi lên lâu, không nhìn thấy bóng dáng của cô, chân mày anh khẽ nhíu, nhìn về phía phòng tắm, người kia chẳng lẽ vẫn còn trong phòng tắm sao?

Anh lập tức đi tới cửa phòng tắm, dùng sức gõ cửa.

“Này! Cô ngâm quá lâu rồi!” Anh kêu.

Phó Nhã Thiên chợt mở mắt ra, cô ngủ thiếp sao?

“Phá Nhã Thiên!” Anh hô, gõ cửa hai lần, “Này! Cô người này sẽ không phải là ngủ thiếp đi chứ?”

“Không có không có, tôi tỉnh rồi!” Cô vội vàng lên tiếng, nếu không lên tiếng khó bảo toàn con gấu đen lớn kia sẽ không phá cửa xông vào.

Không có ngủ sẽ “tỉnh rồi”, người này thật là!

Chỉ là nghe được giọng nói của cô, lại nghe tiếng nước chảy rào rào, anh thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu trầm ngâm hạ xuống, xoay người đi vào phòng ngủ của cô, nhìn thấy áo choàng tắm khoác trên ghế, anh cầm lên, trở lại cửa phòng tắm.

“Tôi ở trong phòng của cô lấy áo tắm.” Người này có lẽ cho đến bây giờ không phát hiện mình không có quần áo.

Phó Nhã Thiên nghe vậy ngăn ra, cô thể nhưng cho đến bây giờ không phát hiện mình căn bản không lấy đồ!

Cô mở một khe hở, núp ở phía sau thò đầu ra, thấy hai chân của anh chuyển hướng đứng ở ngoài cửa, cầm áo choàng tắm của cô trên tay.

“Tôi vào phòng cô lấy, thấy khoác ở trên ghế, hy vọng cô bỏ qua cho.” Anh trêu đùa nói.

“Không... Không sao, cảm ơn anh.” Phó Nhã Thiên có chút xấu hổ cười.

Đôi Dương Trinh đưa áo choàng tắm cho cô, cô thò tay mà tiếp nhận, nhưng anh vẫn không buông tay, cô nghi ngờ nhìn anh, vừa lúc chống lại đôi mắt thâm thúy của anh.

Bộ mặt anh như con hổ, bình thường nhìn không ra anh có biểu tình gì, chỉ có thể từ ánh mắt của anh mà suy đoán một chút, nhưng mà ánh mắt của anh có chút kỳ quái, giống như mang theo... đói khát?

Thân thể trần trụi khẽ run lên, giống như mang theo một luồng điện, ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy có chút quái dị, không nhịn được cúi đầu xem kỹ mình, có phải có nơi nào không cẩn thận phơi bày không.

Nhưng không có, trừ đầu, cổ, và cánh tay vươn ra tính cầm áo choàng tắm, bả vai ở ngoài, những thứ khác đều che giấu tốt ở phía sau cửa, vậy... Rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề?

“Có vấn đề gì không?” Phó Nhã Thiên hỏi.

Đôi Dương Trinh lấy lại tinh thần, quay mặt, buông tay, “Không có.”

Mặc dù nghi ngờ, nhưng cô vẫn rút đầu, đóng cửa lại.

Một lát, cửa phòng tắm mở ra, cô mặc áo choàng tắm đi ra.

“Bữa ăn tối tôi đã làm xong, cô mặc quần áo xong, sấy khô tóc rồi ra ăn cơm tối.” Anh nói xong, xoay người đi tới phòng ăn.

“Ồ?” Cô kinh ngạc đuổi theo hai bước, quả nhiên nhìn thấy trên bàn ăn đã bày ra một nồi hai chén hai đôi đũa.

Cô trở về phòng mặc quần áo nghỉ ngơi thoải mái, nghe lời sau khi sấy khô tóc xong, mới đi đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

“Cái nồi này... rất lạ.” Cô không nhớ rõ mình có đồ vật này.

“Đó là của tôi.” Nơi này của cô căn bản đồ dùng thiếu hụt.

“Hôm nay anh nấu món gì?” Cô mong đợi hỏi, mấy ngày nay tiếp nhận đồ ăn của anh, phát hiện anh trừ tay nghề không tệ ra, đối với phương diện phối hợp màu sắc, cũng vô cùng chú trọng, lúc nào cũng làm cho người ta chỉ nhìn, đã cảm thấy muốn động đũa rồi, làm cô cảm thấy rất xấu hổ lúc hai người mới gặp gỡ đưa mì Udon hải sản.

“Mì xào thập cẩm.” Đôi Dương Trinh mở nắp nồi ra, cầm chén của cô lên, thay cô múc thêm một chén.

“Thật là đẹp đấy! Xem ra ăn rất ngon!” Phó Nhã Thiên tán thưởng, “Tôi không biết trong tủ lạnh của tôi còn có những thứ đồ này!”

“Cô không có, trong tủ lạnh của cô trống rỗng như căn nhà này.” Anh liếc cô một cái, chẳng lẽ ngay cả có đồ gì trong tủ lạnh của mình cô cũng không biết? “Đây là tôi ở dưới lầu nấu xong bung lên, trừ chén đũa ra, không có đồ của cô.”

“Thế à!” Phó Nhã Thiên bừng tỉnh hiểu ra, gấp một miếng đưa vào trong miệng, lập tức nhắm mắt lại, mặt hạnh phúc say mê khen ngợi, “Ăn thật ngon đấy!”

Đôi Dương Trinh liếc cô một cái, khoe miệng không tự chủ nâng lên, mỗi lần cô ăn đồ anh nấu, nhất định đều cảm động một phen, thật rất thú vị.

Tự anh cũng múc thêm một chén, liền bắt đầu từng ngậm từng ngậm ăn.

“Làm bạn gái của anh nhất định rất hạnh phúc, tôi có thể đăng ký không?” Cô đùa nói.

Đôi Dương Trinh đột nhiên dừng động tác ăn mì lại, giương mắt nhìn cô.

Về mặt anh nghiêm túc khiến trong lòng Phó Nhã Thiên vốn nói giỡn cô ngăn người, cười giỡn từ từ thu hồi, trái tim thấp thỏm, hồng bét, chẳng lẽ cô nói

giống sai rồi hả?

“Việc đó... Tôi...” Cô có chút cà lăm muốn giải thích.

“Cô muốn theo đuổi tôi sao?” Đới Dương Trình hỏi.

“Hả?” Cô kinh ngạc.

“Phụ nữ muốn theo đuổi tôi rất nhiều, cô...” Nghiêng đầu giống như đang ước lượng trọng lượng của cô ánh mắt nhìn cô, một lát mới tiếp tục nói, “Cảm thấy mình có ưu thế gì?”

Hả, người đàn ông này thật cuồng vọng!

Nhưng mà lời nói của anh có lẽ là thật, ít nhất cô đã biết có đại mỹ nhân Phan Tinh Hồng như vậy đang theo đuổi anh, anh lại còn chẳng thèm ngó tới đây.

Tuy cô không có ý định theo đuổi anh, nhưng người ta đã ngã bài rồi, cô đương nhiên là muốn tiếp chiêu, nếu không nhất định sẽ bị người đàn ông độc miệng này làm thương tổn phải trực tiếp nhảy lầu.

“Đương nhiên là có, anh đều nguyện ý vì tôi rửa tay nấu canh không phải sao? Ha ha!” Phó Nhã Thiên cười.

“Vì cô” rửa tay nấu canh! Người này thật đúng là dám nói.

“Tôi có thể lập tức cải thiện tình hình này.” Đới Dương Trình hừ nói.

“Oa oa! Không được! Tôi nói sai rồi, tôi xin lỗi!” Cô lập tức kêu rên.

“Thật là nghe hoài không chán tiếng kêu rên ‘a’, nghe thật sự sáng khoái.” Anh ác ý cười.

Gấu đen lớn biến thái này! Phó Nhã Thiên ở trong lòng ai oán mắng.

“Thì ra mỗi lần anh cố ý trêu chọc tôi, chính là muốn nghe tôi kêu rên sao!”

“Đúng, tốt như vậy, xem đi tiếng kêu rên của cô khiến cả người tôi thoải mái, tôi liền miễn cưỡng chấp nhận đăng ký của cô!” Anh ban ơn nói.

“Tôi có cần quỳ xuống đất hô to tạ chủ long ân không?” Phó Nhã Thiên cười, gấu đen lớn này thật sự rất thú vị đấy.

“Nếu như cô muốn làm như vậy mới có cảm giác chân thật, tôi cũng sẽ không từ chối.”

“Dạ dạ một hai tạ chủ long ân.” Cô cong ngón trỏ và ngón giữa đặt lên bàn, làm hành động quỳ xuống đất.

Cười giòn đủ rồi, hai người yên lặng ăn mì, một lát cô không nén yên tĩnh được, mở miệng hỏi: “Tại sao anh sẽ nấu nhiều đồ ăn như vậy, hơn nữa nấu ngon như vậy?”

“Cô chính là không thể an tĩnh một chút sao?” Đới Dương Trình cố tình thờ dài, giống như cô rất ồn ào, thật ra thì anh rất thích nghe cô nói chuyện, cùng cô cãi vã, ngay cả từ “bạn gái” lúc này, anh cảm thấy cũng không có gì.

“Nói chuyện phiếm thôi!” Phó Nhã Thiên cười nói.

“Trước kia tôi đã từng làm công ở nhà hàng, lúc làm trợ lý phòng bếp, sư phụ dạy tôi rất nhiều.” Anh nói.

“Như vậy à, sau đó thì sao?” Cô tán gẫu hỏi.

“Không có.” Đới Dương Trình nói đơn giản.

Cô không nghe thấy đoạn sau, biết anh không muốn giải thích, nghề nghiệp của anh hình như là đề tài cấm kỵ.

“Rốt cuộc tôi phải làm như thế nào mới có thể nấu ăn ngon như anh?” Cô thức thời nói sang chuyện khác.

“Cô?” Đới Dương Trình cười nhạt, “Kiếp sau đi!”

“Hả? Nói như vậy, một tháng trước bản tiểu thư mới lần đầu tiên vào phòng bếp cầm dao làm thức ăn, không phân biệt được muối đường, trộn salad và dầu salad làm món rau trộn đã rất lợi hại đúng không!”

Một tháng trước mới bắt đầu?

“Vậy trước kia thì sao? Ăn ở ngoài sao?”

“Trước kia trong nhà có đầu bếp! Chẳng qua hiện tại tôi không thể sống cuộc sống như trước kia rồi.”

Cô thở dài, có lẽ có người sẽ nói cô sống trong phúc mà không biết hưởng, nhưng cô không phải, cô đương nhiên biết mình may mắn, hạnh phúc, cô cũng biết phúc duyên tức phúc, tự lực cánh sinh không phải là bất mãn với cuộc sống, mà là đối với bản thân mình, cô chỉ phát hiện mình trở thành Tấn Huệ Đế. (*)

(*) Tấn Huệ Đế (259 – 307), tên thật là Tư Mã Trung, là vua thứ hai của nhà Tây Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông không có năng lực cai trị và thời gian ông ở ngôi đã xảy ra loạn bát vương làm nhà Tây Tấn suy yếu trầm trọng rồi đi đến diệt vong. (Nguồn: wiki)

Cho nên trước kia cô là thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa, chỉ là hiện tại xuống dốc sao?

Như vậy thì giải thích được tại sao cô có những thiết bị chụp ảnh cao cấp kia, lại nghèo nhưng ngay cả ba bữa cơm cũng không lo được.

“Ồ! Tôi thấy sau này tôi phải kết bạn tốt với anh, như thế nào?” Phó Nhã Thiên đột nhiên nhanh trí, một tuần lễ sắp trôi qua, tay nghề của mình có chút tiến bộ hơn trước, cô thật sự không nỡ từ biệt món ăn ngon của anh.

“Tự mình học nhiều một chút đi!” Anh trừng mắt nhìn cô, bới thêm một chén nữa, mấy ngày nay anh đã dạy cô nhiều lần, đồ ăn lại cứ giống như nhau, cô nấu xong chính là khó ăn như vậy.

“Học tôi cũng học, nhưng mà trước khi học thành công, dù sao cũng muốn ăn cơm, hai người ăn còn có thêm bạn, được rồi, cứ quyết định như vậy đi.” Phó Nhã Thiên cười hi hi nhìn anh, tính sử dụng chiến thuật nói trước thắng trước.

“Tôi xem như chăm sóc một con chó nhỏ cũng không thành vấn đề, chẳng qua tôi thường không có ở đây, đến lúc đó cô làm sao?” Đới Dương Trinh hừ một tiếng.

Chó nhỏ... Người đàn ông này nói chuyện không thể nói tốt một chút sao?

“Ha ha, nếu như anh “mất”, tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp.” Phó Nhã Thiên nhấn mạnh giả bộ cười.

Đới Dương Trinh nháu mày, người này rửa anh sao! (*)

(*) “Mất” và “không có ở đây” đều là 不在, tùy ngữ cảnh mà mình sẽ hiểu theo nghĩa nào, ở đây chị Nhã Thiên đang chơi chữ đấy.

“Tôi thấy từ giờ trở đi cô bắt đầu tự nghĩ biện pháp đi!” Anh hừ, định bụng nồi mì xào đã bị anh ăn hết nửa nồi.

“O? Đợi, đợi một chút!” Cô bay nhào lên trước, ôm lấy nồi mì xào, “Tôi chỉ ăn vài miếng thôi, sức ăn của tôi cũng rất lớn, anh đừng nhìn tâm như vậy cướp nó đi từ bên người tôi!”

Người này diễn tuồng gì đây hả!

“Cô coi như tôi đã “mất” đi là được rồi.” Anh vẫn hừ nói.

“Tôi sai rồi, tôi không nên nói lời đầy hàm ý, tôi chỉ không ngờ tới là anh nghe được.”

“Hừ hừ, bây giờ lại âm thầm nói tôi ngu ngốc rồi.”

Hả! Ngay cả như vậy cũng nghe ra sao!

Trên mặt Phó Nhã Thiên mang theo nụ cười nịnh hót, vì thức ăn ngon miễn phí cam chịu vứt bỏ tôn nghiêm.

“Nào có đâu, ngài anh minh sáng suốt, trên đời này có không ít thiên tài, làm sao có thể có quan hệ với mấy từ hình dung đó chứ? Ngài suy nghĩ quá nhiều, suy nghĩ quá nhiều, ha ha!”

“Bây giờ lại âm thầm phê phán tôi rất đa nghi, đúng không!”

Oa! Như vậy cũng không được à!

Mặt cô xụ xuống, làm bộ đáng thương nhìn anh.

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Đới Dương Trinh không nhịn được cười, “Buông tay, trở về ngồi đi.”

Phó Nhã Thiên cười vui vẻ, vội vàng trở về vị trí ngồi xong, ngoan ngoãn đáng yêu giống như chú chó nhỏ được cho ăn.

Nhìn bộ đáng đáng thương của cô như thế, anh tốt bụng đặt mì xào lại trên bàn ăn.

“A, ngài đúng là người tốt đấy!” Cô cảm kích nói.

Người này! Thật là khiến người khác dở khóc dở cười.

“Cô thích chụp ảnh?” Anh đổi đề tài.

“Vô cùng.” Cô gật đầu, chấp tay trước ngực sùng bái cảm ơn anh một chút, mới tiếp tục từng chút từng chút nhai kỹ nuốt chậm mì đã ăn trong chén, “Sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Tôi thấy mấy chụp hình của cô.” Anh giải thích, “Tại sao thích chụp ảnh?”

“Cái đó... Tôi nói, nhưng anh đừng không vui, được không?” Cô thận trọng nheo mắt nhìn anh.

Đôi Dương Trinh chợt hiểu, trong mắt thoáng qua vẻ thất vọng.

“Bởi vì Will.” Anh nói, nghĩ đến biết bao người con gái ôm ấp yêu thương chạy theo Đồ Diệu Định.

Cho nên cô không phải thật sự yêu thích chụp ảnh, chỉ là có nhiệt tình, có vài người, rất nhanh sẽ biến mất, có vài người sẽ chống đỡ lâu một chút, nếu như không phải thật sự yêu thích chụp ảnh, cô có thể duy trì bao lâu?

Thấy vẻ mặt anh không có bao nhiêu biến hóa, Phó Nhã Thiên yên tâm, bởi vì cô tuyệt đối không muốn bởi vì Will mà hai người phá hỏng mối quan hệ tạo dựng mấy ngày nay.

“Thật ra nghiêm túc mà nói, cũng không phải hoàn toàn bởi vì anh ấy.” Cô nói.

“Nói như thế nào?” Đôi Dương Trinh nhún mày nghi vấn.

Cô nghiêng đầu tự suy tính một hồi lâu.

“Nên nói như thế nào đây, tôi quả thật là vì yêu hình của Will, cho nên mới thích chụp ảnh, sau đó bắt đầu tiếp xúc với chụp ảnh, đúng là khiến tôi tiếp tục duy trì, nhưng càng ngày càng thích ảnh chụp của bản thân mình, nếu như tôi chỉ thích hình của Will, đối với bức ảnh tự chụp sẽ không có yêu thích, với tính cách của tôi, chỉ biết làm người xem thuần túy và người sưu tầm thôi.”

Đôi Dương Trinh nhìn cô, cô nói, cô yêu chính là “hình của Will”.

“Ngày đó cô thấy Will, đúng không?” Anh đột nhiên nói.

Có chút ngoài ý muốn anh sẽ chủ động nhắc tới, chỉ là cô vẫn gật đầu.

“Anh ta là bạch mã hoàng tử ai cũng khen ngợi trong truyền thông, gia thế hạng nhất, bề ngoài hạng nhất, cũng bởi vì vậy có rất nhiều fan là con gái trẻ tuổi hâm mộ anh ta, ái mộ anh ta, cô cũng vậy sao?”

Phó Nhã Thiên nghiêng đầu nhìn anh, chân mày khẽ nhíu, “Nếu như tôi hiểu sai lệch xin sửa đúng giúp tôi, câu nói kia của anh ý là đang hỏi tôi... tôi có phải bởi vì anh ấy có điều kiện bạch mã hoàng tử, cho nên mới thích anh ấy?”

“Cô có phải vậy không?” Anh nói.

“Thì ra tôi không có hiểu lầm ý của anh.” Cô gật đầu, “Tôi nghĩ anh ấy có phải là bạch mã hoàng tử hay không chẳng liên quan tới tôi, tôi thích không phải là thích người tên Will này, mà là hình của anh ấy... Ừm, nói như vậy dường như cũng rất không thỏa đáng lắm, tôi quả thật cũng thích Will...” Cô có chút khổ não tự suy tính một hồi lâu, “Phải nói, tôi thích hình của Will trước, sau đó mới thích những tấm hình kia của Will, ừm, nói như vậy có vẻ thỏa đáng một chút.”

Đáy mắt Đôi Dương Trinh lóe sáng, nghĩ đến Phẩm Luân nói, sở dĩ tự tiện cho cô thuê rẻ căn nhà trọ này, cũng bởi vì cho rằng anh sẽ có hứng thú đối với cô, cho nên sắp xếp một cơ hội gần gũi cho bọn họ.

Anh thừa nhận mấy ngày nay chung sống, anh quả thật có thiện cảm với cô, nhưng... còn chưa đủ.

“Hiện tại cô biết tôi quen biết Will, cô muốn gặp anh ta sao?”

Phó Nhã Thiên kinh ngạc nhìn anh, sau đó lắc đầu.

“Tại sao?” Anh không hiểu, “Bởi vì nhìn ra tôi và anh ta không hề vui vẻ, cho là tôi không thể giới thiệu hai người làm quen sao? Hay là lo lắng bởi vì quen biết tôi, Will vì vậy cũng sẽ không thích cô?”

“Không phải.” Phó Nhã Thiên vẫn lắc đầu, “Mặc dù không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, cũng không biết ai đúng ai sai, nhưng trực giác nói cho tôi biết, chỉ cần đơn thuần thích hình là được, về phần Will... Khoảng cách mới có thể sinh ra mỹ cảm.” Cách nói của cô rất hàm ý, dù sao cũng không trực tiếp nói rõ ấn tượng đầu tiên về Will rất kém.

Đôi Dương Trinh sững sờ, chợt cười ha ha, người này, thật là làm cho anh quá yêu thích rồi!

Đã đủ vừa lòng, anh rất có hứng thú với Phó Nhã Thiên đến mức độ không muốn buông tay rồi.

Anh vui sướng tiếng cười của anh làm cô sững sốt, mặc dù vẻ mặt của anh vẫn như cũ che giấu dưới râu ria khiến cô nhìn không rõ, nhưng tiếng cười của anh, thật sự rất vui vẻ.

Mặc dù không biết anh đang cười cái gì, nhưng thấy anh vui vẻ, cô cũng mỉm cười vui vẻ, gấp mì vào miệng từ từ ăn.

Đói Dương Trinh thu hồi nụ cười, nhìn bộ dạng cô nhai kỹ nuốt chậm, rất đáng yêu, nhưng... liếc.

Liếc chén mì trong chén cô một cái, không nhìn được lắt đầu, coi như đã thấy chừng mấy ngày, anh rất có ý kiến đối với tốc độ ăn của cô.

“Cô ăn còn chậm hơn con kiến, tôi đã ăn hết nửa nồi rồi, cô như vậy mà ăn không tới nửa chén.”

Anh lắt đầu với cô.

“Tôi biết, anh đã nói nhiều lần rồi.” Cô cũng liếc anh một cái.

Cô có một tật xấu, ăn quá nhanh dạ dày sẽ đau, bác sĩ từng kiểm tra, cũng tra không ra rốt cuộc là có vấn đề gì, cuối cùng chỉ có thể lúc ăn tự mình không chế tốc độ.

Bởi vì tốc độ chậm, hơn nửa sức ăn của cô không nhỏ, cho nên một bữa ăn ít nhất cũng tốn thời gian hơn một tiếng.

“Cô thiếu huấn luyện, về sau tôi ăn no, cô sẽ phải dừng đùa.”

“Hả? Không được đâu, như vậy tôi sẽ đói chết!” Anh ăn no bình thường chỉ cần năm phút đồng hồ.

“Vậy thì ăn nhanh lên một chút.”

“Tại sao như vậy!” Về mặt Phó Nhã Thiên đau khổ, đầu nhìn đau không được, ôi!

Bạn đang đọc truyện *Dường Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 4

Edit: Tịnh Hào

Thảm rồi, thì ra nhức đầu không phải vì hao tổn tâm trí, mà là cô bị cảm.

Phó Nhã Thiên mơ màng tỉnh lại, cảm thấy toàn thân nóng rực, rồi không ngừng sợ lạnh phát run, giờ tay sờ lên trán, không có cảm giác gì, bởi vì tay cô giống như cũng rất nóng.

Cô vô lực chống đỡ ngồi dậy, bật đèn bàn trên tủ giường, nhìn thoáng qua thời gian, nửa đêm một giờ bốn mươi.

Khát quá... Cỗ họng khát khô khiến cô cực kỳ không thoải mái, cảm giác giống như mình nuốt mấy cân cát, chân cô có chút mềm nhũn đứng lên, bước chân không vững tập tễnh đi tới phòng bếp, rót một ly nước, bởi vì quá mức khát, cô một mạch uống nước ừng ực ừng ực rót vào trong bụng.

Cỗ họng khát khô được làm dịu, dễ chịu một chút, nhưng dạ dày trống không bởi vì đột nhiên rót vào một lượng nước lớn, một trận co giật một loạt đau nhức sau một giây kéo tới.

Không xong... Cô rên rí một tiếng, ly trong tay rơi xuống bị vỡ, cô khom lưng ôm bụng, vô lực ngồi xồm xuống.

Sao cô lại bất cẩn như vậy, nhất định phát sốt đốt đầu óc đến bất tỉnh, mới không cẩn thận như vậy... Phó Nhã Thiên cố sức đứng dậy, muốn trở về phòng nằm xuống, nhưng đột nhiên một trận hoa mắt kéo tới, cô đưa tay đứng lúc, bắt được thành ghế, không ngờ không chỉ có không ổn định, ngay cả cái ghế cũng cùng nhau té lộn trên đất.

Bịch một tiếng lớn, cô khổ sở cong thân thể nằm trên mặt đất, cánh tay truyền đến một hồi đau nhói, cô yếu đuối nâng mắt, nhìn máu từ từ chảy ra, nhưng... Cô không còn hơi sức chuyển động rồi.

Thật là khổ sở... Thật là đau... Nước mắt cô rơi xuống, lớn như vậy, còn chưa có kinh nghiệm một mình chống lại bệnh tật, trước kia bị bệnh, bên cạnh luôn có người đi theo, cẩn thận chăm sóc, cô chưa bao giờ biết sẽ có lúc chỉ có một mình, một khi bị bệnh, chính là cô đơn gấp đôi, lòng chua xót tăng gấp đôi.

Thật là đau... Thật là khổ sở... Ai tới...

“Phó Nhã Thiên!” Một tiếng gầm nhẹ vang lên giữa đêm tối yên tĩnh, Đới Dương Trinh vọt tới bên người cô, đỡ cô dậy, “Đáng chết, toàn thân cô nóng lên!”

“Gấu đen... lớn...” Phó Nhã Thiên lăm bắm khẽ gọi, không thể tin được anh xuất hiện.

Gấu đen lớn?

Bỏ đi, anh ôm cô lên, đưa trở về phòng.

“Tay của cô cũng bị thương rồi!” Đới Dương Trinh lại nhìn thấy máu chảy ra từ vết thương trên tay cô, may mà vết thương không sâu.

“Ly rót...” Phó Nhã Thiên đau rên rỉ lên, nước mắt rơi xuống càng ngày càng nhiều.

Trái tim Đới Dương Trinh đau xót, tạm thời đặt cô về trên giường.

“Sao anh... sẽ đến đây...” Cô thút thít hỏi.

“Cô người này không ngủ được, ở trên lầu tạo ra âm thanh, tôi nghĩ cô tính phá nhà, cho nên đi lên lầu chửi cô!” Anh tức giận nói.

Trên thực tế là, buổi tối trước khi anh xuống lầu thì phát hiện cô giống như không đứng lăm, không yên lòng, lúc anh vừa mới sắp xếp đồ cho Đồ Diệu Định, nghe được một tiếng lớn, trong lòng sinh ra cảm giác cháng lăm, liền cầm chìa khóa trực tiếp xông lên lầu.

Vừa vào cửa nhìn thấy ánh đèn ở phòng bếp, liền trực tiếp đi tới phòng bếp, không ngờ nhìn thấy cô té xuống đất, trong nháy mắt đó, trái tim như bị nhéo chặt.

“Thật xin lỗi...” Nước mắt cô ra sức rơi xuống.

“Đừng khóc!” Cô khóc khiến lòng anh phiền muộn.

“Tôi nhìn không được, tôi vừa bị bệnh liền trở nên thích khóc...” Cô làm bộ đáng thương nói, “Cô cái người này, toàn thân đều là tật xấu!” Đới Dương Trinh tức giận, không rõ là đau lòng hay là bức tức.

“Không có... Tôi chỉ là... Ăn quá nhanh sẽ bị đau...”

Cho nên cô mới phải ăn chậm như vậy, cuối cùng anh cũng hiểu rồi.

“Nếu đã như vậy sao cô không nói hả!” Anh nhìn không được càu nhàu.

“Tôi... sẽ cố gắng...” Cô khóc nói.

“Không cho phép cố gắng!” Anh gầm nhẹ, chỉ là uống nước quá nhanh liền đau thành ra như vậy, cô muốn cố gắng thế nào đây! “Cô ngoan ngoãn nằm, một lát tôi sẽ trở lại.”

Anh xoay người lao xuống lầu, sau khi cảm bóp da, gọi điện thoại gọi taxi, lại xông lên, lấy tìm giấy tờ của cô từ trong túi đặt trên tủ của cô.

“Tôi dẫn cô đi khám gấp!” Anh lấy áo khoác từ trong tủ quần áo của cô mặc vào cho cô, ôm cô lên, bước nhanh xuống lầu.

“Hức...” Cô khóc vùi mặt vào lòng ngực của anh, “Thật xin lỗi...”

Taxi đến rất nhanh, anh ôm cô ngồi vào chỗ phía sau, cảm giác cô ở trong lòng anh run rẩy, anh vòng cánh tay ôm chặt cô.

Bên trong xe thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ thật thấp và tiếng khóc sụt sùi, chân mày Đới Dương Trinh chưa từng buông lỏng, nhiệt độ trên người cô làm cho anh lo lắng không thôi, theo kinh nghiệm của anh, ít nhất là bốn mươi độ.

Nếu như anh không nghe thấy tiếng động, nếu như anh không lên lầu xem xét, thậm chí, nếu như anh không có ở nhà? Cô sẽ cứ như vậy nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, cho đến khi cơ thể cô cũng biến thành lạnh lẽo... Lắc lắc đầu, ôm chặt cô, không suy nghĩ vớ vẩn nữa, thúc giục tài xế lái nhanh một chút.

Thật may là nửa đêm canh ba, xe cũng không nhiều, không tới mười phút, xe đã dừng lại trước cửa phòng cấp cứu bệnh viện.

“Không cần thôi.” Anh đưa một tờ tiền giấy 500 đồng cho tài xế, ôm Phó Nhã Thiên xuống xe, chạy vào trong phòng cấp cứu.

Lại cứ kỳ lạ, nhân viên cứu hộ ca trực không nhanh không chậm, chỉ sắp xếp một giường nằm cho bọn anh, sau khi bỏ lại một câu “Chờ một chút bác sĩ sẽ đến”, liền ở nơi nào không để ý đến, tức giận đến khiến anh rất muốn chửi ầm lên.

“Gấu đen... lớn...” Phó Nhã Thiên nức nở gọi.

“Tôi ở nơi này.” Đôi Dương Trinh cầm tay của cô, đến gần cô, “Chờ một lát bác sĩ sẽ tới.”

Anh thay cô lau mồ hôi lạnh trên trán, sắp bị mồ hôi lạnh thấm ướt làm khô, cảm thấy nhiệt độ của cô dường như lại lên cao, bộ dạng ngay cả thở cũng thấy rất khó khăn.

Anh lo lắng bắt lấy y tá đi ngang qua.

“Bác sĩ đâu? Cô ấy phát sốt, không thể giúp cô ấy xử lý trước sao?”

“Chờ một chút liền đến phiên các người.” Y tá nói qua loa.

“Đây không phải là khám gấp sao? Rốt cuộc muốn đợi bao lâu?” Đôi Dương Trinh tức giận rống.

“Cũng không phải chỉ có các người chờ khám bệnh, còn có những người khác đấy! Anh giúp cô ấy đo nhiệt độ trước đi.” Y tá nhét nhiệt kế cho anh, liền xoay người rời đi.

“Đáng ghét!” Đôi Dương Trinh khễ nguyên rửa, khám gấp cái quỷ gì!

“Gấu đen lớn...” Phó Nhã Thiên đưa tay kéo lấy ống tay áo của anh, “Thật xin lỗi... Anh đừng tức giận...” Cô nức nở.

“Không có, tôi không có tức giận.” Anh hít một hơi sâu, “Giờ tay lên, tôi giúp cô đo nhiệt độ.” Anh nhẹ giọng nói, kéo cổ áo của cô ra, nâng cao tay của cô, đặt nhiệt kế ở dưới nách của cô.

“Kẹp chặt.” Anh giúp cô đè ép cánh tay.

“Thật xin lỗi...” Phó Nhã Thiên từ từ nhắm mắt, thì thào khóc.

“Không cần luôn nói xin lỗi.” Bình thường nhìn dáng vẻ kiên cường sáng sủa của cô, thỉnh thoảng còn có thể lộ ra kiểu người giữ cửa (*), khí thế mạnh mẽ không ai địch nổi, sao vừa bị bệnh, thì trở nên yếu ớt thích khóc như vậy, vẫn luôn nói xin lỗi, nghe thấy khiến lòng anh cũng bị nhéo lại.

(*) Miêu tả người dững dưng.

41.6 độ, nhìn nhiệt độ trên nhiệt kế, sắc mặt Đôi Dương Trinh biến đổi lớn, còn tiếp tục như vậy, nếu không tốt sẽ chuyển thành viêm phổi.

Mặc dù là rạng sáng, nhưng mà phòng cấp cứu cũng quả thật có chút vội, nhân viên cứu hộ tới lui, anh biết chờ đợi là bình thường, trừ phi có quan hệ gì!

Anh hít thở lại, chỉ nghĩ đến một người, mặc dù rất không muốn dùng quan hệ đó, nhưng...

Nhìn hô hấp ngừng ngui, vẻ mặt trắng như người chết của Phó Nhã Thiên, nhìn bộ dạng nước mắt chảy ròng ròng, nghe cô thống khổ rên rỉ... Anh hít sâu một cái, lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại.

“Chào người, xin lỗi, con là...”

“Dương Trinh?” Đôi phương lập tức hỏi.

Đôi Dương Trinh một hồi cảm động, không ngờ nhiều năm chưa từng liên lạc, sự phụ không chỉ còn nhớ rõ anh, hơn nữa vừa nghe đến giọng nói của anh liền nhận ra là anh.

“Đúng, con là Dương Trinh, thật xin lỗi, thời gian này lại quấy rầy ngài.” Anh đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào.

“Không sao cả, làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Con... Có chuyện muốn nhờ người...”

Mạnh Thư Hào nhìn người trên giường bệnh, nét mặt có chút kinh ngạc, nhìn người canh giữ bên giường bệnh.

Đôi Dương Trinh, muốn nói lại thôi, một lúc lâu rốt cuộc mới mở miệng.

“Con không cần lo lắng, bác sĩ Lý nói cô ấy không có gì.” Mạnh Thư Hào vỗ vai anh, “Con sốt của cô ấy cũng bắt đầu hết, tuy nhiên tác dụng của thuốc hạ sốt đi qua còn có thể phát sốt, chỉ là phối hợp điều trị, lần sau lên cơn sốt thì nhiệt độ sẽ không cao như vậy, bác sĩ Lý nói đợi cô ấy không phát sốt nữa, là có thể xuất viện rồi.”

“Sự phụ, thật sự rất cảm ơn sự giúp đỡ của ngài.” Đôi Dương Trinh đứng lên, khom người chào thật sâu với Mạnh Thư Hào.

“Dương Trinh, không cần khách khí với thầy như vậy.” Mạnh Thư Hào nhìn vẻ mặt của anh có chút thương tiếc, “Có vấn đề gì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho thầy... Thầy đi trước.”

“Dạ, con tiễn người.” Đới Dương Trinh nói.

Hai người trước sau đi ra phòng bệnh, Mạnh Thư Hào đột nhiên dừng bước.

“Sư phụ?” Anh nghi ngờ.

Mạnh Thư Hào liếc nhìn về phía phòng bệnh, “Dương Trinh, vị tiểu thư ở trong kia có quan hệ như thế nào với con?”

“Cô ấy...” Đới Dương Trinh do dự một chút, phải giới thiệu cô như thế nào? “Cô ấy là hàng xóm của con, ở trên lầu con.”

“Dương Trinh, tính cách của con thầy không phải không hiểu, mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng thầy nghĩ thầy đổi sẽ không quá lớn mới đúng, đúng chứ!” Mạnh Thư Hào nhướn mày, khẽ mỉm cười, “Cũng chỉ là hàng xóm sao?”

“Con... thích cô ấy.” Anh cúi đầu.

“Thật sao?” Mạnh Thư Hào nở nụ cười, “Tụi con quen biết bao lâu rồi?”

“Không lâu, chừng hơn nửa tháng.” Đới Dương Trinh gật đầu, ân nhân của anh, anh hẳn hỏi thì đáp.

“Con hiểu cô ấy bao nhiêu?”

“Cô ấy là người con gái có tính tình rất đáng yêu, có lúc cảm thấy rất trưởng thành, giải thích độc đáo, có đôi khi lại có cảm giác cô ấy có chút hồ đồ, ngây ngô, ai ngờ nhảy mất một cái, cô ấy lại như tinh linh cô quái trên đầu người khác, cô ấy rất hiền lành, rất thật thà, hơn nữa trực giác chuẩn đến dọa người, cô ấy cũng rất thông minh, tuy ngay cả món mì Udon đơn giản đều học xong cũng không biết nấu như thế nào, con dạy cô ấy rất nhiều lần, tuy nguyên liệu nấu ăn giống nhau nhưng rất khó ăn muốn chết, con không thể làm gì khác là phụ trách ba bữa cơm của cô ấy.”

Khóe miệng Đới Dương Trinh không tự giác hiện lên nụ cười dịu dàng, “Cô ấy rất thoải mái, cực kỳ kiên cường, nhưng vừa bị bệnh, thì lại yếu ớt thích khóc khiến người ta rất đau lòng...”

Phát hiện sư phụ vẫn mỉm cười nhìn anh, mặt Đới Dương Trinh nóng lên, có chút xấu hổ quay mặt.

“Con đúng là thích cô ấy.” Mạnh Thư Hào mỉm cười nói, “Vậy... Người nhà của cô ấy đâu?”

Anh dừng lại, lắc đầu một cái.

“Cô ấy không có nói đến người nhà, chỉ là trước kia cô ấy là thiên kim tiểu thư của nhà có tiền, nhưng mà hiện tại gia cảnh sa sút, cô ấy tự lực cánh sinh.”

Mạnh Thư Hào nhướn mày, “Cô ấy nói như vậy?”

“Không phải, tụi con cũng không có nói đến đề tài này, là con đoán.”

“Như vậy à!” Mạnh Thư Hào gật đầu, “Tốt lắm, thầy thật sự cần phải trở về, con cũng mệt mỏi cả đêm, nhớ nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ, cảm ơn sư phụ.”

“Đúng rồi, Dương Trinh, cuộc sống của con có trở ngại không? Có gì khó khăn không?”

Anh nghi ngờ, một lát mới bùng nổ tính hiếu ra, là bởi vì bề ngoài của anh!

Bây giờ đầu tóc anh rối bời cộng thêm bộ mặt thổ phỉ, xem ra giống như kẻ lang thang, cho nên ông cho là anh khó khăn, mới lâm vào bộ dáng này.

“Không có, cuộc sống của con không có trở ngại, không có khó khăn, cảm ơn sự quan tâm của người.” Xem ra một lát phải tìm thời gian xử lý râu tóc.

“Thật sao?” Mạnh Thư Hào nhìn anh, “Dương Trinh, con vẫn đang làm chuyện con muốn, hơn nữa thích thú sao?”

Đới Dương Trinh kinh ngạc nhìn sư phụ, một lát, anh kiên định gật đầu.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt.” Mạnh Thư Hào giơ tay lên, thương yêu vỗ vai anh, “Về sau có khó khăn gì, không cần băn khoăn cái gì, bất cứ lúc nào đều có thể gọi điện cho thầy, bất cứ vấn đề gì cũng đừng ngại, được không?”

“Cảm ơn thầy, sư phụ.”

Mạnh Thư Hào lại nhìn anh một lát, mới khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Sau khi nhìn sư phụ khom lưng đi trên hành lang tới khi không thấy bóng người, Đới Dương Trinh mới về đến phòng bệnh.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng rồi, anh đi tới bên cửa sổ kéo rèm xuống, tránh cho nắng sớm lên cao quấy rầy người thật vất vả mới ngủ.

“Gấu đen lớn...” Phó Nhã Thiên mở mắt khẽ gọi.

Đôi Dương Trinh sững sờ, lập tức đi trở về bên giường.

“Thế nào đã tỉnh rồi hả? Rất khó chịu sao?”

Cô lắc đầu một cái, mặc dù cả buổi tối đều hôn mê khó chịu muốn chết, nhưng mà cũng không có mất đi ý thức, tất cả cô đều biết được, sự quan tâm của anh, nóng nảy khiến cô cảm động không thôi.

“Dạ dày đã không đau, đầu có chút mơ màng, cơ thể có chút nặng, chỉ là dường như tốt hơn rất nhiều.”

“Tốt hơn rất nhiều? Cô đang nói mớ đấy, cô bị viêm phổi, ở bệnh viện mấy ngày, cô sẽ cảm thấy tốt hơn, chỉ là bởi vì uống thuốc giảm nhiệt, cơn sốt tạm thời đỡ mà thôi.” Đôi Dương Trinh cau mày nói.

“Cảm ơn anh...” Cô giơ tay lên xoa nếp nhăn mi tâm của anh, “Thật xin lỗi, để cho anh lo lắng.”

“Đừng lộn xộn, truyền nước biển!” Anh lấy tay cô xuống, cẩn thận nắm, “Ai lo lắng, tôi chỉ cảm thấy phiền toái!” Anh hừ nói.

Phó Nhã Thiên cười, không nói gì, cô hiểu tính cách kỳ quặc của anh.

“Còn cười được nữa hả!” Anh trừng cô, một lát thờ hất ra, sờ sờ trán của cô, “Ngủ đi.”

“Tôi phải ở bao lâu?”

“Không biết, xem tình hình hồi phục của cô, ít nhất một tuần lễ!”

“Phòng làm việc...”

“Ngu ngốc! Cũng nhập viện rồi, còn lo lắng vấn đề công việc làm gì? Ngày mai thứ hai, trước khi đi làm tôi sẽ gọi điện cho Phạm Luân, xin nghỉ giúp cô.”

“Làm phiền anh.” Cô nhắm mắt lại, đầu hoa mắt choáng váng muốn ói! “Người mới vừa này là ai vậy?” Cô có nghe giọng nói, giống như từng nghe qua ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Ông ấy là sư phụ của tôi.”

“Sư phụ?”

“Không phải tôi từng nói trước kia tôi giúp việc cho nhà bếp ở nhà hàng sao? Sư phụ chính là đầu bếp của nhà hàng đó, tài nấu nướng của tôi là do thầy ấy chỉ, sư phụ chưa bao giờ giấu giếm, rất chăm sóc mọi người, sư phụ giống như là cha của mọi người vậy.”

“Nghe qua... Là một người tốt đấy.”

“Ừ, sư phụ ông ấy...” Anh trầm mặc một hồi, “Là ân nhân của tôi.”

“Ân nhân?” Phó Nhã Thiên mở mắt ra.

Anh nghiêng đầu, cau mày suy tư giải thích như thế nào.

Nghĩ tới đây là lần đầu tiên anh nói ra chuyện đã qua của mình, anh liền không nhịn được thở dài, thật là, vậy mà anh đã coi trọng cô rồi.

“Nếu như không dễ nói, anh không cần phải nói cũng không sao.” Cô cho là làm khó anh.

“Không phải, tôi đang suy nghĩ phải nói như thế nào, lần đầu tiên tôi nói chuyện này, không biết sắp xếp trọng điểm.”

Đôi Dương Trinh cười, vuốt đầu của cô, muốn cô không nên suy nghĩ quá nhiều, “Cô chắc chắn không muốn chờ đến lúc cô khỏe bệnh nghe lại sao?”

“Tôi muốn nghe bây giờ.” Phó Nhã Thiên nói, hiếm khi anh sẵn lòng nói chuyện của mình, cô rất muốn biết, hơn nữa còn là lần đầu tiên anh nói cho người khác biết, ý nghĩa này càng thêm quan trọng!

“Được rồi, vậy thì tôi nói từ đầu!” Anh trầm mặc một hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Tôi là con riêng không biết cha là ai, từ nhỏ đi theo ông ngoại bà ngoại sinh sống, ông và bà ngoại luôn nói cho tôi biết, mẹ tôi vì nuôi nấng tôi và phụng dưỡng ông bà ngoại, liều mạng làm việc ở trong thành phố, cho nên không lâu sau trở về thăm tôi, ấn tượng về mẹ đối với tôi cũng chỉ là mỗi tháng mấy con số kia cố định chuyển vào trong thẻ ngân hàng.”

Tay bị một cổ ấm áp bao phủ, tay cô che trên tay anh, anh nâng mắt, thấy đầy mắt cô có thương tiếc.

Anh cười, trở tay nắm tay cô.

“Lần đầu tiên nhìn thấy mẹ của tôi, là năm tôi mười tuổi, ở tang lễ của bà ngoại, bà quỳ gối trước linh đường khóc khàn giọng, ông ngoại đẩy tôi kêu tôi đi qua, tôi có chút bài xích, nhưng mà vẫn đi đến bên cạnh bà, dung mạo của bà rất xinh đẹp, nhưng rất tiêu tụy, nhìn thấy tôi, vươn tay run run ôm lấy tôi, luôn nói lời thật xin lỗi với tôi, rất dốc sức nói lời xin lỗi. Tôi vốn cho rằng bà bởi vì không thể thường ở bên cạnh tôi mà xin lỗi, nhưng mà về sau tôi mới biết, căn bản không phải như thế, tin tức của mấy bà tám ở nông thôn cực kỳ nhanh nhẹn, từ trong miệng bọn họ tôi biết, lúc tôi còn rất nhỏ mẹ của tôi đã sớm kết hôn, gả cho một người có tiền lại là người chồng cực kỳ yêu bà, lại có một đứa con riêng lớn hơn tôi một tuổi, cuộc sống rất sung túc, tiền của bà người chồng nguyện ý mỗi tháng chi trả cho bà phụng dưỡng tiền bạc cho cha mẹ, điều kiện duy nhất chính là không cho phép gặp mặt đứa con riêng tôi đây. Với bà chưa bao giờ từng xuất hiện phán đoán, bà đương nhiên đồng ý.”

Một tiếng khóc sùt sùi làm cho anh dừng kể lại, nhìn cô lại bắt đầu khóc, là bởi vì ngã bệnh thích khóc, hay là khóc vì anh đây?

Trong đầu anh ám áp, có một loại cảm giác thỏa mãn, lồng ngực kéo căng thật chặt.

“Thật thích khóc.” Anh cười, đưa tay thay cô lau nước mắt, “Muốn tiếp tục không? Không phải là chuyện xưa ám áp hạnh phúc gì hửm!”

“Ừ, muốn nghe.” Phó Nhã Thiên khàn khàn mà nói.

“Thật hết cách với cô.” Đới Dương Trinh lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là nói tiếp, “Lúc ấy sau khi biết được chân tướng, tôi trở nên hận đời, bắt đầu phóng đảng, rời khỏi quê hương lẫn vào bang phái, ông ngoại tận tình khuyên bảo tôi thế nào tôi đều không nghe, khi đó tôi, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều thiếu nợ tôi, có lỗi với tôi, tôi muốn khiến mỗi người cũng phải trả giá thật lớn, kết quả, trả giá thật lớn, chỉ có bản thân tôi tự mình yêu tôi.”

Anh rũ mắt xuống, “Ông ngoại bị tôi làm liên lụy, khiến bang phái đối phương phái người đánh trọng thương, khi đó giống như tôi mới giật mình từ cơn ác mộng, nhưng mà hối hận đã quá muộn rồi.

Vết thương của ông ngoại trầm trọng, cần lập tức phẫu thuật, khi đó chúng tôi không có bảo hiểm, toàn bộ đều cần trả tiền, chi phí thật sự quá lớn, tôi rút thẻ không được, không có biện pháp, tôi không thể làm gì khác hơn là chạy đi tìm mẹ của tôi, nhưng tôi không gặp được bà... Phải nói, người giúp việc của bọn họ thông báo với nhau không đồng ý, tôi vẫn cứ xông vào, kết quả bọn họ báo cảnh sát.

Khi đó tôi là một côn đồ trong bang phái, ông ngoại ở bệnh viện, tôi không thể bị bắt, không thể làm gì khác hơn là rời đi trước khi cảnh sát đến, tôi muốn bà nghe được tôi gào thét, biết xảy ra chuyện gì, trước khi tôi rời khỏi có nghe tiếng la khóc trên lầu của bà, bà thật sự rất muốn gặp tôi, muốn cứu ông ngoại, lại bị quản gia nhà bọn họ ngăn lại, bên kia mẹ tôi không cách nào cứu giúp được, tiền thuốc men của ông ngoại không trông cậy được, vì thế tôi quyết định bí quá hóa liều.” Giương mắt nhìn cô, anh cười nhạt, “Tôi xông vào nhà hàng vừa mới đóng cửa ăn cướp.”

“A...” Nước mắt Phó Nhã Thiên lại rơi xuống.

“Tôi chính là ở nơi này gặp được sư phụ.” Anh thay cô lau nước mắt, “Nhà hàng kia là sư phụ và sư mẫu cùng kinh doanh, sư mẫu phụ trách quản lý, còn lại sư phụ là đầu bếp, ngày đó tôi xông vào, cầm dao nhọn trong tay, uy hiếp sư mẫu đang ở quầy lấy tiền ra, tôi vốn cho là nhất định dễ dàng, không ngờ lại bị sư mẫu đánh cho không thể chống đỡ được, sau đó người ném qua vai, rơi xuống mất tôi nỗ lực lắm, không cách nào nhúc nhích, đương nhiên, ăn cướp thất bại. Khi đó tôi không rành suy nghĩ tôi sẽ bị ngồi tù, tôi chỉ nghĩ đến ông ngoại không có cách nào phẫu thuật, lúc này sư phụ từ phòng bếp ra ngoài, đứng ở bên cạnh tôi, hỏi tôi có bị thương không, tôi bắt lấy ông, cầu xin ông cho tôi mượn tiền, tôi khóc đến vô cùng nhếch nhác, sư mẫu nói tôi đừng đóng kịch, cầm điện thoại lên sắp báo cảnh sát, nhưng sư phụ ngăn bà.”

Mắt Đới Dương Trinh đỏ, “Sư phụ nói dẫn bọn họ đến bệnh viện, sau khi gặp bác sĩ phụ trách của ông ngoại, lập tức sắp xếp phẫu thuật, cuối cùng đưa ông ngoại trở lại cấp cứu. Sau này xem như tôi cải tà quy chánh, rời khỏi bang phái, ban ngày đi học, sau thời gian đi học thì đi làm ở nhà hàng, trong lúc này sư mẫu còn đáp ứng thỉnh cầu của sư phụ, lợi dụng thế lực của bà giúp tôi dọn dẹp bang phái, sau khi lên cấp ba, tôi bắt đầu làm giúp việc nhà bếp, nấu nướng của tôi chính là sư phụ dạy bảo lúc đó.” Anh thở ra, “Được rồi, đây chính là chuyện xưa của tôi và sư phụ.”

“Hiện tại ông ngoại anh như thế nào?”

“Hồi năm ngoái, đã ngủ an tĩnh ra đi rồi.” Đới Dương Trinh mỉm cười.

Phó Nhã Thiên nhắm mắt lại, trong lòng không nhịn được có chút chua xót, “Gấu đen lớn, anh có một sư phụ rất tốt đấy.”

“Không sai, tôi rất may mắn mới có thể gặp được sư phụ.” Giơ tay lên sờ trán của cô, nhiệt độ đã giảm đi rất nhiều.

“Ngủ một chút đi.” Đới Dương Trinh giúp cô kéo tốt chăn bông.

Cô đưa tay bắt tay anh lại, mở mắt nhìn anh.

“Ở cùng với tôi.” Cô ní non.

“Được, tôi sẽ ở chỗ này, nơi nào cũng không đi.” Anh mang ghế để gần hơn một chút, nghiêng người dựa vào mép giường, hai người tay cầm tay, “Mau ngủ.”

Phó Nhã Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, không bao lâu liền ngủ mất rồi.

“Tôi cũng rất may mắn mới có thể gặp được em.” Anh nhẹ giọng nói, đầu nhẹ nhàng dựa vào bên gối cô, ngủ nghiêng cùng đối mặt với cô, yên lặng nhìn

cô.

Thật tốt quá, cô không có việc gì...

Yên tâm, mí mắt dần nặng nề, anh nhắm mắt lại, cùng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5

Edit: Tịnh Hào

Cô bị tiếng nói chuyện đánh thức.

Ý thức tỉnh táo lại trước, đôi mắt lại cảm thấy khác thường chưa xót mà không mở ra được.

“Cô ấy có khỏe không? Buổi sáng nhận được điện thoại của cậu xin nghỉ phép giúp cô ấy sợ hết hồn, có vẻ nghe rất nghiêm trọng, cho nên vừa tan làm tớ liền nhanh chóng đến đây thăm.”

Là Lý Phẩm Luân, còn đặc biệt đến thăm bệnh, thật là quá có ý đi, nghĩ đến anh ta còn trả trước tiền lương cho mình, đã cảm thấy ông chủ này thật rất tốt đấy.

“Lý Phẩm Luân, cậu còn thiếu tôi một lời giải thích, cậu tốt nhất nói rõ cho tôi, tại sao cô ấy ở phòng làm việc của cậu bị chỉnh đến không thành người?” Đới Dương Trinh níu chặt cả vạt của Lý Phẩm Luân đến thăm bệnh, nổi giận chất vấn.

Giọng nói này vừa nghe là biết của gấu đen lớn, anh đang tức giận, giọng nói mặc dù có ý đề thấp, nhưng tức giận hoàn toàn không có mất đi.

Nghe qua, gấu đen lớn là vì cô đòi công bằng!

Chỉ là làm sao gấu đen lớn biết cô bị chỉnh?

Cô mở to mắt, chớp mắt nhiều lần, mới khiến cho con mắt chảy ra nước mắt, dễ chịu một chút.

“Oan uổng quá, làm sao tôi có thể chỉnh cô ấy?” Lý Phẩm Luân kêu oan, “Tôi rất là yêu thích cô ấy?”

“Tôi có nói cậu chỉnh cô ấy sao?” Yêu thích cô? Hừ!

“Tôi nghĩ là công việc quá mệt mỏi rồi, cậu cũng biết lượng công việc ở phòng làm việc nhiều bao nhiêu, tất cả mọi người bẽ bộn nhiều việc, chuyện vặt đương nhiên cũng nhiều, cô ấy có khả năng chỉ là còn chưa thích ứng...” Lý Phẩm Luân vẫn duy trì một khuôn mặt tươi cười với anh.

“Cậu nói xạo!” Đới Dương Trinh cắt lời anh ta, “Vậy cậu nói cho tôi biết, tại sao dù của cô ấy luôn không thấy, mỗi ngày mang một cây dù ra cửa, buổi tối về nhà phải mua một cây dù khác, chuyện này cứ như vậy tái diễn cả tuần lễ, cuối cùng hai cây dù hai ngày nay là cô ấy mượn tôi, cậu nói như thế nào? Chẳng lẽ dù của cô ấy mọc chân, tự mình chạy đi trốn sao?”

Tại sao gấu đen lớn biết chuyện này? d d l q đ Cô không hề nói gì đấy!

Hồng bét, Lý Phẩm Luân có thể cho rằng cô tố cáo hay không?

“Có chuyện này?” Lý Phẩm Luân hỏi.

“Đương nhiên là có! Cậu có biết cô ấy sốt cao đến 42 độ không! Cô ấy bệnh nặng như vậy, trừ gặp mưa ra, sức khỏe cạn kiệt, mệt mỏi quá độ cũng là nguyên nhân chính, cậu có biết hay không! Lần này nếu như không phải tôi phát hiện, cô ấy có thể cứ như vậy té xuống đất cô đơn chết đi!”

Gấu đen lớn nói quá nghiêm trọng rồi!

Cô chống đỡ cơ thể ngồi dậy, ôi... Đau đầu quá, cảm giác lại bắt đầu sốt lên, toàn thân đau nhức vô lực, nhưng cô vẫn phải xuống giường, bởi vì cô muốn đi nhà vệ sinh.

Cô cầm túi truyền nước biển từ từ treo lên di chuyển đến trên giá, cố sức chuyển dời hai chân xuống giường.

“Thật không biết cậu ông chủ này làm việc như thế nào! Nhân viên phía dưới mới có mười mấy người đã quản lý không tốt, cậu dứt khoát đóng cửa phòng làm việc đi!”

“Là cô ấy kể khổ với cậu sao?” Lý Phẩm Luân hỏi.

A! Quà nhiên là bị hoài nghi rồi, haizz!

“Lý Phẩm Luân, tôi cho rằng cậu thông minh lanh lợi như hồ ly, không nghĩ tới là tôi quá xem trọng cậu rồi.”

Đới Dương Trinh hừ lạnh một tiếng, “Nếu như cô ấy kể khổ với tôi, tôi còn cần tìm cậu hỏi sao? Tôi sẽ trực tiếp đến tìm đám người dám chinh cô ấy!”

“Nói cũng phải, Nhã Thiên không cũng không giống là người biết tố cáo.” Lý Phẩm Luân cười nói.

“Đừng kêu thân thiết như vậy.” Anh cảnh cáo.

“Không thể nào, tên cũng không cho phép gọi?” Lý Phẩm Luân cười càng khoa trương hơn.

“Bớt nói nhảm đi, cậu muốn xử lý như thế nào?”

“Về chuyện tố cáo bị chinh, tôi sẽ điều tra rõ ràng, như vậy được rồi chứ?” Lý Phẩm Luân nói.

“Đem người bắt được tới cho tôi, loại người này không biết chăm chỉ làm việc, nhân viên chỉ biết giờ trò không cần cũng được!” Đới Dương Trinh nhìn anh ta chăm chăm, “Cậu điều tra người con gái Phan Tĩnh Hồng nham hiểm trước cho tôi, tôi thấy tám mươi phần trăm là cô ta giờ trò quý!”

“Hả? Tại sao cho rằng là cô ta?” Lý Phẩm Luân cười hỏi.

“Hỏi nhảm nhiều như vậy để làm gì, dù sao cậu điều tra cho tôi là được!”

“Một vấn đề nữa.” Lý Phẩm Luân đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vấn đề thật nhiều.

“Vị trí của cô ấy.” Lý Phẩm Luân nói.

“Vị trí của người nào?” Anh sững sờ, “Phan Tĩnh Hồng sao? Không phải chỉ là một người háo sắc làm cho người ta chán ghét sao.”

“Không phải là Phan Tĩnh Hồng, là Nhã Thiên.”

Phó Nhã Thiên đang muốn kéo rèm ra cũng sững sờ, cô?

“Có ý gì?” Anh quay mắt đi.

Đúng vậy, có ý gì? Một trận hoa mắt choáng váng kéo tới, cô vội vàng ngồi xuống mép giường, hô hấp có chút thở gấp.

“Cậu biết tôi có ý gì, vị trí của cô ấy ở trong lòng cậu là gì?”

Hả... Tại sao Lý Phẩm Luân lại hỏi gấu đen lớn loại vấn đề này?

Cô và gấu đen lớn chỉ là hàng xóm thôi, hai người nói chuyện rất hợp ý, thời gian này chung sống với nhau cũng không tệ, nhiều lắm là tăng thêm một bậc, hiện tại cô là thực khách của nhà anh, như vậy mà thôi, đúng không?

“Chuyện đó không liên quan đến cậu.”

“Đương nhiên là liên quan đến tôi, tôi nhất định phải biết vị trí của cô ấy, mới có thể biết mình muốn điều tra đến mức độ nào, cho mức độ công đạo là gì.”

“Dù sao cậu sẽ đem người bắt tới, mặc kệ là một người xúi giục hay là vài người kết hợp lại chinh cô ấy, tất cả đều đuổi hết cho tôi!”

“Không được, bọn họ mỗi người đều do tôi dẫn dắt, làm việc đều rất tốt, tôi cũng rất hài lòng với năng lực của bọn họ.” Lý Phẩm Luân lắc đầu.

“Mẹ nó cậu nói lời sao Hóa gì hả? Người có vấn đề về đạo đức giữ lại làm gì?”

“Xin lỗi, tôi coi trọng năng lực làm việc còn hơn đạo đức cá nhân, chỉ cần có thể làm xong công việc, không làm trễ nãi công việc, chuyện riêng của bọn họ tôi không quan, huống chi nói thật, trong kinh doanh loại chuyện này nhiều không kể hết, bị ức hiếp là chuyện thường ngày, nếu muốn gia nhập chiến trường, thì phải trang bị tốt cho bản thân.”

“Cho nên cậu định không cho tôi một công bằng sao!” Sắc mặt Đới Dương Trinh nguội lạnh.

“Tôi cũng không có nói như vậy, tôi không phải hỏi vị trí của Nhã Thiên ở trong lòng cậu sao?” Lý Phẩm Luân vẫn duy trì nụ cười hồ ly của anh ta, cho anh một công bằng, ha ha! “Nếu như cô ấy đối với cậu mà nói không quan trọng, tôi căn bản không cần thiết vì một người không quan trọng mà tổn thất

nhân viên tôi bồi dưỡng nhiều năm.”

“Nếu như không quan trọng, tôi căn bản sẽ không ở chỗ này, cũng sẽ không giao phó cho cậu, cậu hỏi lời vô ích!” Anh tức giận nói.

Phó Nhã Thiên sững sờ, cô... tồn tại quan trọng đối với anh?

Mặt thật là nóng, cô không biết là vì phát sốt, hay là vì lời nói của anh, nhưng mà cái gọi là “quan trọng” là có ý gì? Đại biểu cho anh đối với cô là loại tâm tư này sao?

“Thật sao? Thì ra cô ấy đối với cậu rất quan trọng! Tôi đã hiểu.” Lý Phẩm Luân đã khôi phục 101 về mặt nụ cười hồ ly của anh ta, “Cậu nói những tình huống kia mới bắt đầu từ tuần này, phải không?”

“Không sai.” Cho nên anh mới hoài nghi có phải Phan Tinh Hồng giờ trò quỷ hay không.

“Tôi đã hiểu, tôi sẽ điều tra rõ, tôi đi về.”

Nghe tiếng bước chân rời đi, cô biết Lý Phẩm Luân rời đi.

Mặc dù vấn đề chồng chất, nhưng bây giờ cô không có tâm tư suy nghĩ nhiều như vậy, cô đã sắp không nhịn được.

Đứng lên, đẩy giá truyền dịch, đang muốn kéo rèm vải ra, rèm vải lại sớm bị anh từ bên ngoài kéo ra, cô bị người đàn ông xa lạ đi tới làm cho sợ hết hồn.

“Cô xuống giường làm gì?” Người đàn ông nhìn thấy cô hình như cũng sững sốt một chút, chột cau mày chất vấn.

Cô xuống giường muốn đi tiểu, nhưng mà không liên quan đến anh, cô không nghĩ tới ngoài Lý Phẩm Luân còn có người khác ở đây, bởi vì cô vừa mới nghe được giọng nói của gấu đen lớn và Lý Phẩm Luân, vậy... gấu đen lớn đâu?

Cô nhìn phía sau người đàn ông xa lạ, không nhìn thấy gấu đen lớn, là đưa Lý Phẩm Luân ra ngoài sao?

Tầm mắt vô tình lướt qua lời cảnh báo dán ở trên tường, có một số kẻ trộm sẽ chuồn vào phòng bệnh ăn cắp tiền của, cho nên người đàn ông này thừa dịp không có ai ở trong phòng bệnh, tính đi vào làm gì sao?

“Anh là ai?” Thấy người đàn ông xa lạ đến gần, cô lập tức lui về phía sau một bước, đụng vào giường.

Lông mày người đàn ông đột nhiên nhíu lên, môi thả lỏng lông mày vừa nhú ra, không tiến lại gần nữa, khoanh tay trước ngực, đứng ở nơi đó, đầu hơi lệch mặt hứng thú nhìn cô.

Phó Nhã Thiên không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mắt này diện mạo không tầm thường, phong độ 100%, khỏe miệng anh bằng phẳng cười như không cười, ánh sáng trong đôi mắt anh quý dị, thoát nhìn chính là một thân sĩ thuần chất, anh tuấn khôi ngô.

Chỉ tiếc, nụ cười và ánh mắt của anh tiết lộ bản tính thật sự của anh.

Chỉ là... ánh mắt của anh thế nào có chút cảm giác nhìn quen mắt?

“Tiên sinh, rốt cuộc anh là ai? Tới phòng bệnh của tôi có chuyện gì không?” Phó Nhã Thiên nắm giá truyền dịch ổn định thân thể, cẩn thận quan sát từng cử động của người đàn ông.

Thân hình người đàn ông này to lớn cường tráng, chỉ là nhàn hạ đứng ở nơi đó, lại cho cô cảm giác áp bách mạnh mẽ, cô tuyệt đối sẽ không coi anh là người trông khá mà không dùng được, coi như cô từng học võ, bình thường cô cũng không thấy chống cự được, chứ đừng nói bây giờ mình bệnh đến nhũn, ngay cả đứng cũng không ổn định.

Chỉ là... Vóc người của anh cũng có chút nhìn quen mắt, hình dạng thân thể của người này, cô chỉ gặp qua một, chính là gấu đen lớn, liền khoanh tay trước ngực, đứng tư thế tam thất, cùng với khế nâng cằm, bộ dáng dùng khỏe mắt liếc nhìn cô cũng giống nhau như đúc...

“A!” Cô thất thanh nhỏ giọng hô, tay chỉ vào anh.

Đới Dương Trinh biết cô nhận ra mình rồi.

“A cái gì hả!” Anh hừ.

“Gấu đen lớn, anh sửa lại tóc, cạo râu rồi!”

“Lúc em ngủ tôi trở về một chuyến, chuẩn bị đồ cho em nằm viện, thuận tiện xử lý sạch bọn chúng.” Anh vuốt cằm tron bóng.

“Anh thật quá đáng, vậy mà hù sợ tôi, mới nãy tôi cho rằng anh là kẻ trộm ăn cắp đồ, thiếu chút nữa rung chuông gọi cứu mạng rồi.” Sau khi thả lỏng, chân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Đới Dương Trinh đưa tay vịn cô, thấy bộ dáng cô suy yếu muốn té xỉu, dứt khoát ôm cô lên, đưa về trên giường.

“Em ngây cả giọng nói của tôi cũng không nhận ra, nên kiểm nghiệm có phải là em không! Tôi thiếu chút nữa muốn kêu bác sĩ đến kiểm tra lỗ tai và đầu của em xem có phải sốt quá mà đột cháy vài thứ không!”

Đôi Dương Trinh hừ nhẹ.

“Lúc này anh chỉ có nói một câu, dưới tình huống bị người xa lạ làm kinh sợ, làm sao tôi có thể chú ý tới hả!” Phó Nhã Thiên lườm anh một cái, mặt mũi nhăm nhăm lại, cảm giác giống như sức lực toàn thân đều bị rút sạch hết.

“Lại khó chịu rồi hả?” Anh lập tức hỏi.

“Còn tốt, chỉ là không có sức lực gì...” Cô vô lực nói, mở mắt, nhìn bộ dáng anh sạch sẽ thoải mái, “Bây giờ đáng vẻ của anh khác quá nhiều so với trước.”

“Rất tuần tú sao!” Đôi Dương Trinh kiêu ngạo sờ lên cằm.

“Đúng vậy.” Cô yếu đuối mở miệng, cuối cùng hiện tại lý giải được tại sao mỹ nhân Phan Tĩnh Hồng như vậy lại theo đuổi anh.

“Tại sao gọi tôi là gấu đen lớn?” Vấn đề này lúc trước anh đã muốn hỏi, mặc dù đại khái đã đoán được.

“Anh không cảm thấy đáng vẻ lông lá của anh lúc trước, rất giống một con gấu đen lớn sao? Chẳng lẽ không có ai gọi anh như vậy sao?” Cô thành thật nói.

“Bình thường bọn họ đều gọi tôi là người trên núi hay là người nguyên thủy, loài dã nhân này, đây là lần đầu tiên có người thăng cấp bậc cho tôi.” Anh cười nói, đối với anh mà nói, loại động vật yêu thích này quả thật cao hơn người.

“Anh như vậy quả thật là đại biến thân, tôi không ngờ tới dung mạo anh đẹp như vậy.” Cô nghiêng đầu xem xét kỹ lưỡng anh, “Hiện tại không thể gọi anh là gấu đen lớn rồi.”

“Không sao, em vẫn có thể gọi, nói tôi giống như gấu đen lớn, với tôi mà nói là ca ngợi.” Đôi Dương Trinh nói.

“Như vậy à...” Cô gật đầu, đột nhiên, mặt của cô hơi đỏ, vẻ mặt có chút trở nên xấu hổ.

“Cái đó... Gấu đen lớn...”

“Làm sao đỏ mặt? Tôi quá đẹp trai, yêu tôi rồi?” Thấy cô đỏ mặt, anh trêu chọc.

“Mới không phải!” Phó Nhã Thiên trừng anh.

Không phải? Hừ! Nói chắc chắn như vậy là như thế nào? Thật là người đại hòa!

“Vậy là như thế nào?” Đôi Dương Trinh hỏi.

Cô có chút xấu hổ cười.

“Tôi muốn... Đi nhà vệ sinh!”

“Lại bắt đầu sốt lên...” Anh nhìn nhiệt kế, 39.7 độ, vẫn còn rất cao, chỉ là so với 42 độ trước kia thì tốt hơn rất nhiều.

“Ừ...” Phó Nhã Thiên thấp giọng đáp lại, không cần nhìn nhiệt kế, cô cũng biết mình sốt lên, hơn nữa tất cả triệu chứng cảm toàn bộ đều chạy đến, cổ họng đau giống như có dao cắt, uống nước đều rất đau, toàn thân khớp xương đau nhức muốn chết, động hay không động đều đau đớn.

Vì phải uống thuốc, cô rất miễn cưỡng ăn cháo bệnh viện, nhưng khó chịu thiếu chút nữa muốn phun ra.

“Thật là khó ăn...” Thân thể cô rất không thoải mái, khổ sở khóc nức nở.

“Ngoan, nhịn một chút, lần tới tôi nấu cho em ăn, được hay không?” Anh nhỏ giọng trấn an, thấy cô gật đầu, mới múc một muổng cháo trắng đưa đến bên môi cô.

Phó Nhã Thiên vừa khóc vừa ăn cháo, Đôi Dương Trinh nhìn mà đau lòng, lại có chút dờ khóc dờ cười.

Bị bệnh thể nhưng trở nên thích khóc như vậy, như con nít, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thật vất vả ăn nửa chén cháo, Phó Nhã Thiên nói gì cũng không chịu ăn nữa rồi, Đôi Dương Trinh không thể làm gì khác hơn là buông tha.

“Uống thuốc, bên trong có thuốc hạ sốt, chờ cơn sốt giảm em sẽ thoải mái chút, sẽ ngủ tốt hơn một chút.” Anh ngồi ở mép giường, một tay từ phía sau cô nắm tay cô, một tay cầm thuốc cho cô, sau đó cầm ly trà đưa cô uống.

“Nuốt vào chưa?” Anh hỏi.

“Ừ.” Phó Nhã Thiên vô lực gật đầu.

“Còn muốn uống nước không?” May mà cô nín khóc.

“Không cần.” Giọng nói của cô khàn đục, khó nghe muốn chết.

“Vậy ngủ một lát đi.” Đới Dương Trinh đặt ly trà trở lại trên tủ, đỡ cô nằm xuống, thay cô đắp kín mền.

“Gấu đen lớn, anh không cần đi làm sao?” Cô còn không biết nghề nghiệp của anh là gì.

“Gần đây tôi nghỉ phép.” Đới Dương Trinh nói, thay cô lau đi vệt nước mắt trên má.

“Vậy cái đó...” Phó Nhã Thiên trầm mặc nhìn anh, kể từ sau khi nghe anh và Lý Phẩm Luân nói chuyện, cô vẫn rất đỗi ý, rất muốn hiểu rõ vị trí “quan trọng” của anh đại biểu cái gì.

“Thế nào?” Anh nghi vấn.

“Anh nói “quan trọng”, là có ý gì?” Cô khàn khàn thấp giọng hỏi.

“Em nghe thấy rồi.” Không phải câu hỏi.

“Thật xin lỗi...”

“Em bị bệnh thật rất thích nói lời xin lỗi đấy.” Đới Dương Trinh không nhịn được thờ dài nói.

“Hình như là cũng...” Phó Nhã Thiên cũng không nhịn được cười.

“Cũng thích khóc.” Anh còn nói.

“Tôi cũng không không chế được!”

Đới Dương Trinh chăm chú nhìn cô, giờ tay lên sờ trán của cô.

“Muốn bây giờ nói sao? Không đợi em khỏi bệnh một chút sao?” Anh hỏi.

“Tôi muốn biết.” Cô nói.

“Được rồi.” Anh gật đầu, “Thật ra thì tôi chưa từng có dự định tìm bạn gái, tôi cho rằng tình cảm sẽ trở thành gánh nặng của tôi, sẽ ngăn chặn bước chân của tôi, mặc dù tôi không bài xích, nhưng sẽ không tận tâm đi tìm tình yêu, vẫn luôn ôm theo cách nghĩ thuận theo tự nhiên, nhưng mà tôi không nghĩ rằng sẽ gặp được đối tượng khiến tôi muốn tiến thêm một bước kết giao với cô ấy.” Đới Dương Trinh thay cô gạt tóc trên trán sang hai bên, “Tôi sai lầm rồi.”

Phó Nhã Thiên cảm thấy đầu có càng choáng váng hoa mắt, tim đập loạn.

“Anh gặp được?” Cô hỏi.

“Tôi gặp được.” Anh gật đầu.

“Là... Tôi sao?” Cô lại hỏi.

“Không sai, là em” Đới Dương Trinh không có ý định phủ nhận, đó không phải là cá tính của anh, “Mặc dù em đăng ký muốn làm bạn gái của tôi, còn nói phải theo đuổi tôi, kết quả còn chưa có bắt đầu hành động thì trở thành bệnh nhân, tôi đại nhân đại lượng, nhìn em đáng thương như vậy, thì miễn cho em quá trình theo đuổi, trực tiếp để cho em leo lên ngay vàng bạn gái, cho em được lời, tạ ơn đi!”

Con gấu đen lớn này thật sự rất tự đại! Chỉ là cô không hề để tâm.

“Thật ra thì anh thích tôi, phải không?” Cô thì thầm, hơi nhắm mắt lại.

“Em nói nhầm quá nhiều đấy!” Đới Dương Trinh trừng cô, “Em không thích làm bạn gái của tôi thì nói làm gì? Tôi ăn no căng sao?”

“Anh không hỏi cảm giác của tôi sao?” Cô khẽ thờ dài.

Đới Dương Trinh theo thói quen nhú mày, sau đó lại lộ ra tràn đầy hứng thú, cười như không cười, khiến cô bối vì bệnh mà sắc mặt tái nhợt, nổi lên nét ửng đỏ.

“Em thì sao?” Anh biết lắng nghe hỏi, thật ra thì không phải để ý đáp án của cô, bởi vì anh tin tưởng, coi như bây giờ cô chưa có loại tình cảm này đối với anh, tương lai anh cũng nhất định sẽ làm cho cô yêu anh, lúc cần kiên nhẫn, anh có thể vô cùng kiên nhẫn, giống như anh có thể giữ vững trong hoàn cảnh

ác liệt mấy ngày, cũng chỉ vì để chụp một cảnh.

“Tôi vẫn luôn nghĩ, tại sao tôi cứ để ý quan trọng của anh đại biểu cho cái gì như vậy.”

“Như vậy, em có đáp án sao?” Anh cười hỏi, lời của cô đã rất rõ ràng biểu lộ đáp án của cô.

“Ừ.” Phó Nhã Thiên vươn tay, anh lập tức nắm, “Đó là bởi vì tôi để ý đến anh, tôi nghĩ, tôi cũng thích anh.”

“Tôi lại sai lầm rồi.” Đới Dương Trinh ôn nhu nắm tay cô, thờ dài nói, tự nhận là không thêm để ý đáp án của cô, có tự tin khiến cô yêu anh, không nghĩ tới nghe được cô nói ra lời yêu thương làm cho bản thân kích động như vậy.

“Cái gì?” Không hiểu anh bay tới bầu trời xa xôi đang nói cái gì.

“Anh rất vui.” Cô cười nói.

Cô cũng rất vui về.

“Thích anh là chuyện thông minh nhất em đã làm.” Anh nói.

Rống rống! Con gấu đen lớn này!

“Thật ra thì tôi không nên nói vào thời điểm này.” Cô đột nhiên nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi có thể phát sốt làm cháy đầu óc hồ đồ rồi, mới có thể cho là tôi thích anh.” Cô vô lực hừ hừ, nhắm mắt lại.

“Em cái tên này!” Bị phản lại, Đới Dương Trinh dở khóc dở cười.

Cô yếu đuối cười cười, kéo tay anh đến dưới má, thờ ra, nhắm mắt lại.

“Mệt mỏi?” Anh dùng một tay khác sờ mặt cô.

“Cũng may, chỉ là toàn thân vô lực mà thôi.”

Thích cây mạnh, rõ ràng mệt mỏi, Đới Dương Trinh ở trong lòng than thở.

“Ngủ tiếp một lát, nước bọt chảy xuống tôi sẽ giúp em lau.” Anh nói.

“Anh rõ là...” Lần này đổi lại là cô dở khóc dở cười, chỉ là không buông tay anh ra.

Cô hơi mệt chút, nháy mắt, buồn ngủ.

“Ngủ đi!” Anh thấp giọng nói, “Tôi sẽ ở lại với em.”

“Ừ...” Phó Nhã Thiên nhắm mắt lại.

Anh lặng lẽ ngồi ở bên giường trông chừng cô.

Trước kia anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, anh là người muốn làm gì thì làm, tuyệt đối là người độc lập, đâu có thể nào chăm sóc một người như vậy.

Anh cười cười, xem ra thật là đã yêu thương rồi!

Kim lòng không được, anh nghiêng người, nhẹ nhàng in lên môi cô.

“Hả?” Cô bị đánh thức, phát hiện trên môi ẩm áp, Phó Nhã Thiên mở mắt ra có chút tỉnh táo, nhìn thấy mặt gần trong gang tấc, có chút sững sờ nháy mắt mấy cái.

Anh cũng mở to mắt, không có lui ra, nhẹ nhàng mút lấy môi của cô, nhìn ánh mắt của cô từ lim dim đến từ từ tỉnh táo, lại xoay chuyển vì kinh ngạc, cuối cùng phát hiện tình cảnh của mình.

Cô hồ hấp rối loạn, nhịp tim rối loạn, mắt vừa mới tỉnh, ở trên môi ẩm nóng trần trụi hút lấy, vừa trở thành sương mù, không có đi suy xét tại sao anh hôn cô, cũng không cách nào suy xét.

Cho đến khi anh kết thúc nụ hôn này, cuối cùng cô mới lấy lại được đầu óc.

“Anh... Anh...” Cô thờ nhẹ, muốn nói mà không thể thốt ra lời.

“Em hỏi tại sao anh hôn em?” Anh thay cô nói chuyện. (Edit: Vì hai anh chị đã tò tình rồi nên mình sẽ chuyển xưng hô thành anh và em.)

Phó Nhã Thiên lắc đầu, hít một hơi thật sâu, chỉ có cảm giác nhiệt độ mình lại cao.

“Không đúng?” Điều này làm cho anh bất ngờ, “Vậy em muốn nói gì?”

“Anh... sẽ bị em... lây bệnh...” A, đầu đầu quá, cô cảm thấy mình muốn bốc khói rồi.

“Yên tâm đi, bản thân anh bách bệnh bất xâm, virus cảm cúm nhỏ không làm gì được anh.” Anh cười.

Sờ sờ mặt của cô, biết thân thể cô khó chịu, có chút không đành lòng.

“Ngủ đi, anh không làm ồn em.” Anh nói, đan mười ngón tay với cô.

Phó Nhã Thiên nhắm mắt lại, an tâm để cho mình chìm vào mộng đẹp.

Hai người cũng không có chú ý, cửa phòng bệnh, Mạnh Thư Hào và một vị nữ đứng ở đằng kia, hai người lẳng lặng nghe cuộc đối thoại của bọn họ, đợi đến sau khi an tĩnh lại mới lặng lẽ rời đi.

“An tâm rồi hả?” Mạnh Thư Hào nhỏ giọng hỏi vợ ở bên cạnh, bà là Phó Hân Khiết, cô cả của Phó Nhã Thiên.

“Hiệp Nhân cũng thật là, Nhã Thiên trở về Đài Loan cũng không báo một tiếng.” Phó Hân Khiết kéo tay chồng, thấp giọng nói, “Nếu không phải tiểu quý thối đó không có chỗ viện trợ nghĩ đến chuyện tìm sự phụ anh, sẽ xảy ra chuyện gì rồi!”

“Hiện tại thế nào? Em có tính toán gì?” Mạnh Thư Hào nói.

“Xác định Nhã Thiên nhận được chăm sóc điều trị tốt nhất, những chuyện khác...” Phó Hân Khiết nhìn chồng, “Anh chắc chắn tiểu quý thối đó thật sự là không có vấn đề chứ? Sao miệng của anh càng ngày càng có xu hướng tệ đi rồi?”

“Phương diện phẩm đức nhân cách của cậu ấy, anh cho là không có vấn đề.” Mạnh Thư Hào gật đầu, thờ dãi.

“Về phần gia đình... Chuyện mẹ của cậu ấy bên kia em không hiểu lắm, sẽ có vấn đề hay không em không dám bảo đảm.”

“Trước kia cậu ấy không nói cho em biết sao!”

“Đương Trình sẽ không chủ động nói chuyện bên kia, em cũng không tiện mở miệng hỏi.”

“Nếu như em hỏi, cậu ấy sẽ hề biết thì nói, cậu ấy luôn tôn trọng ngưỡng mộ em tới cực điểm.”

“Anh có thể kêu cậu ấy đi chết, cậu ấy sẽ hỏi anh muốn dùng kiểu chết gì.” Phó Hân Khiết lẩm bẩm nói.

Mạnh Thư Hòa dịu dàng cười, “Cậu ấy là đứa bé ngoan, anh sẽ không kêu cậu ấy đi chết.”

Bà trầm ngâm, “Nhã Thiên biết sự phụ của tiểu quý thối là anh chưa?”

“Hắn là chưa biết.”

“Tiểu quý thối này biết thân phận của Nhã Thiên chưa?”

“Không biết, cậu ấy cho là Nhã Thiên là thiên kim tiểu thư có hoàn cảnh nhà bị sa sút.”

“Nhã Thiên lừa cậu ấy?” Phó Hân Khiết cau mày.

“Không, bọn họ không có nói tới phương diện này, là cậu ấy đoán.”

“Hừ hừ, tiểu quý lạnh chanh, chờ cậu ấy biết rõ chân tướng, hừ chết cậu ấy!”

“Hân Khiết...” Mạnh Thư Hào bắt đầu dĩ than thờ cười.

“Tốt lắm, Nhã Thiên không có chuyện gì là tốt, chúng ta quyết định vậy đi, nếu như bọn họ cần giúp một tay sẽ chủ động mở miệng, trước khi bọn họ mở miệng, chúng ta cứ án binh bất động đi!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 6

Edit: Tịnh Hào

Phó Nhã Thiện xuất viện là chuyện của năm ngày sau, cô còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng đã liên tục hai ngày nhiệt độ cơ thể duy trì bình thường, cho nên bác sĩ phê duyệt ra viện.

Bọn họ trở lại khu nhà trọ, Đới Dương Trinh nói muốn lấy đồ, cho nên bọn họ dừng lại ở lầu bốn trước, bước vào trong nhà anh, Phó Nhã Thiện phát hiện nhà anh trống đi rất nhiều.

“Đồ của anh dường như không thấy rất nhiều, bị ăn trộm sao?” Cô thắc mắc, thật ra là không chỉ không nhìn thấy rất nhiều, mà là căn bản đã dời trống không đi, đại khái cũng chỉ còn lại thùng giấy trên tay anh!

“Không có, anh dọn nhà.” Đới Dương Trinh ôm một thùng giấy đi ra.

“Hả? Anh dọn nhà?” Cô kinh ngạc, anh dọn nhà? Dọn đi nơi nào? Tại sao không nói cô nghe?

“Đúng.” Đới Dương Trinh nói, cầm thùng giấy chuyển sang kẹp vào sườn trái, tay phải ôm vai của cô, dẫn cô đi lên lầu.

“Đi thôi, đợi một lát anh giúp em nấu bát cháo, sau khi em ăn xong thì uống thuốc, sau đó nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đợi... Đợi một chút!” Phó Nhã Thiện xoay người ngăn anh lại, “Anh nói rõ ràng, tại sao anh đột nhiên dọn nhà? Dọn đến đâu?”

Bọn họ không phải... không phải bắt đầu lui tới sao? Thế nào nói dọn nhà liền dọn nhà, thông báo một tiếng cho cô cũng không có! Chuyện này... Đây coi là cái gì hả!

“Có gì lên trên lầu hãy nói được không?” Anh xoay người cô lại, đẩy cô đi lên cầu thang, khoe môi nhếch lên thoáng hiện nụ cười xấu xa, ha ha, anh thật sự có ý xấu đấy.

Đi tới trước cửa, anh cầm chìa khóa mở cửa, đẩy cô vào trong nhà, tiện tay đặt thùng giấy ở bên cạnh cửa, trước khi cô mở cửa lúi cô vào trong ngực, cúi đầu hôn cô.

“Ừm...” Phó Nhã Thiện không chuẩn bị trước, liền bị anh đoạt đi hô hấp, nụ hôn của anh có chút dã man, môi cô có chút đau, tuy nhiên nó cũng khiêu khích rung động tận sâu trong nội tâm của cô, làm mê loạn tâm hồn cô.

“Mặt thật là đỏ, lại sốt lên sao?” Đới Dương Trinh không muốn rời khỏi môi cô, chống đỡ trên môi cô, mang theo nụ cười xấu xa ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cổ ý trêu chọc.

“Không có!” Cô trừng mắt nhìn anh, “Gấu đen lớn, anh còn thiếu em rất nhiều giải thích.”

“Ồ kìa, hung dữ như vậy, nhìn em trừng mắt lớn như vậy, anh bắt đầu tưởng nhớ nhóc đáng thương vừa thích khóc vừa thích nói lời xin lỗi kia rồi.” Anh trêu đùa.

“Thì ra là anh hy vọng em tiếp tục ngã bệnh hả, em hiểu rồi.” Cô rất buồn bã cúi đầu, hừ hừ, chỉ có anh biết chơi sao? Bản tiểu thư cũng biết.

“Em người phá hỏng thân thể này nếu như không chăm sóc thật tốt, không cần anh hy vọng, nhóc đáng thương cũng sẽ thường xuất hiện gặp người khác.” Anh hừ hừ, dùng đầu ngón tay đẩy trán của cô, “Ít già bộ u buồn, người bên này không ngu ngốc có thể lừa gạt được.” Ý tứ nói cô chính là tiểu ngu ngốc đấy!

“Đáng ghét!” Phó Nhã Thiện ngẩng đầu trừng anh, “Nói mau, tại sao đột nhiên anh dọn nhà, dọn đi đâu?” Mềm không được, cô không phải nên dùng bạo sao? Hừ!

“Muốn biết?” Anh nghiêng đầu liếc cô.

“Nói nhảm!” Chẳng lẽ cô đang hỏi lòng hả!

Anh cười, nắm vai của cô, giúp cô xoay thân thể qua, đối mặt với phòng khách.

“Như vậy có giải thích rõ ràng không?”

“Anh không cần...” Cô cho là anh muốn nói sang chuyện khác, đang muốn kháng nghị, ngay sau đó sững sờ nháy mắt mấy cái, nhìn phòng khách vốn là trống rỗng, đã dọn vật dụng trong nhà lên, vật dụng nhìn rất quen mắt.

“Thật ra thì... Nơi này mới là lầu bốn đấy chứ?” Cô thì thầm hỏi.

“Ha ha! Em thật đáng yêu.” Đôi Dương Trinh cười to, khom người dùng sức hôn cô.

“Anh đều đã dọn đồ đến chỗ này của em!” Cô búng tỉnh hiểu ra, con gấu đen lớn này chuyển nhà vậy mà dọn đến nhà cô! “Tại sao?”

“Như vậy tương đối thuận tiện.” Anh nói.

“Thuận tiện?” Cô trừng anh, “Thuận tiện cái gì?”

“Muốn hôn ôm ấp tương đối dễ dàng! Giống như vậy!” Anh cười, lại hôn cô.

“Ai thuận tiện với anh hả!” Cô đỏ mặt, xấu hổ trừng anh.

Kể từ sau khi hai người xác định tâm ý lẫn nhau, động tác của anh thân mật liền thay đổi nhiều, hơn nữa sẽ không chọn thời gian địa điểm, ở trong bệnh viện, coi như ngay trước mặt y tá, bác sĩ hay là người bệnh khác trước mặt, anh cũng nói ôm liền ôm, nói hôn liền hôn, hoàn toàn không biết xấu hổ, da mặt dày đến đạn cũng bắn không thủng, căn bản là một người làm chủ như cô, quả thật cũng hết cách với anh.

“Vậy...” Đôi Dương Trinh dừng lại một chút, “Đúng rồi, hai người cùng nhau ở, có thể tiết kiệm tiền thuê nhà.”

“Tiết kiệm tiền thuê nhà?” Cô trừng anh, còn “Đúng rồi” nữa đấy! “Đây là phòng của anh mà!”

“Được rồi, em có thể tiết kiệm tiền thuê nhà.”

“Anh vừa ngừng một chút, là đang suy nghĩ lấy có đấy!” Người này, biểu hiện quá rõ ràng rồi.

“Đúng vậy, nếu nói thật em sẽ không tiếp nhận, anh không thể làm gì khác hơn là lấy có.” Anh cười toét miệng.

“Anh có nói thật sao?” Cô cau mày.

“Đương nhiên là có, anh không phải nói, ôm ôm hôn hôn tương đối thuận tiện sao!” Anh một tay kéo cô tới, lại thân mật hôn cô.

“Anh... Người này...” Phó Nhã Thiên bị hôn không thở nổi.

Môi lưỡi dây dưa quấn quít, qua thật lâu, anh mới tốt bụng buông cô ra, nhìn cô tức giận hờn hển, đáng vẻ mặt ửng đỏ mờ mờ, rất hài lòng cười.

“Thấy em vừa mới ra viện, tạm thời tha cho em trước.” Anh trực tiếp ôm hông của cô diu cô “xách” đến phòng khách, để cho cô ngồi xuống trên ghế sofa, “Em nghỉ ngơi, anh đi nấu bát cháo.”

“Em muốn tắm.” Mới từ bệnh viện trở về, cô muốn tắm.

“Cần anh giúp một tay không?” Anh cố ý lộ ra nụ cười phóng túng, còn xoa xoa tay, bộ dáng tiểu nhân tà tâm.

Gấu đen lớn rất thích chơi đùa cô đấy!

Phó Nhã Thiên đột nhiên lộ ra nụ cười, ngoắc ngoắc ngón tay với anh.

Anh nhú mày tiến lên, bước chân còn chưa đứng lại đã bị cô đột nhiên kéo ra, ngã ngồi trên ghế sofa, ngay sau đó cô lật người giạng chân ngồi ở trên đùi anh.

“Nhã Thiên?” Đôi Dương Trinh không ngờ cô có hành động như vậy, hơn nữa động tác của cô vô cùng gọn gàng, tư thế và sức lực, giống như là người biết võ.

Cô cầm mặt của anh, dùng chóp mũi cọ chóp mũi của anh, trêu đùa chạm khẽ môi anh, giọng nói khàn khàn kêu gọi nỉ non, “Gấu đen lớn, anh muốn giúp em tắm à?”

“Không được sao?” Cổ họng anh ừng ực một tiếng, nuốt nước miếng một cái.

“Cũng không phải là không được!” Cô cười nhẹ, nhìn thấy ánh mắt anh trở nên âm trầm đen mực, thân thể bắt đầu nóng lên, chỉ là cô biết không phải là bởi vì bị bệnh.

Cô lúc thì hôn anh, lúc thì cố ý né tránh, để cho anh đuổi theo môi của cô, hai tay của cô xoa nhẹ lên bộ ngực cường tráng của anh, sau đó khi anh vươn tay muốn ôm chặt cô rất nhanh nhảy xuống đùi của anh.

“Nhã Thiên!” Anh đã bị cô khơi mào dục vọng rồi.

“Nhưng mà vẫn là sau này hãy nói.” Cô cười, xoay người chạy đi.

“Không còn kịp rồi, em phải vì hành động của em mà trả giá thật lớn.” Anh đuổi theo, trước khi cô trốn vào trong phòng đóng cửa lại, đúng lúc ngăn trở.

“Gấu đen lớn, em vừa mới xuất viện.” Phó Nhã Thiên kêu to, dùng hết sức lực muốn đóng cửa lại, nhưng mà dựa vào cô làm sao địch nổi được sức mạnh của gấu đen lớn.

“Anh biết, cho nên anh sẽ phục vụ em thật tốt.” Đới Dương Trinh cười tà.

Cô quyết định bỏ qua phòng thủ cửa phòng, xoay người chạy về phía phòng tắm, kết quả trước khi cô tiến vào phòng tắm anh liền đuổi theo cô, từ phía sau ôm cô, trực tiếp ôm cô vào phòng tắm.

“Gấu đen lớn...” Cô khẽ gọi, khẽ run, cô rất rõ ràng mình hưng phấn nhiều hơn sợ.

“Xuyết, công chúa của anh, để tiểu nhân phục vụ em tắm rửa!” Anh chạm khẽ môi của cô, một bàn tay theo gò má cô, mon trớn hé mở môi cô, lướt qua cằm, sau đó trượt đến cổ trắng ngần mảnh khảnh, xương quai xanh mềm người.

Vào lúc anh ôn nhu xúc giác Phó Nhã Thiên khẽ run, môi của anh thay thế cho tay của anh, lúc khắc lên trên xương quai xanh của cô, không tự chủ được ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng bật ra một tiếng thờ dài.

Tay của anh từ dưới quần áo tiến vào, vén cao thấp phô bày ra, ngồi xổm người xuống, vùi đầu vào giữa ngực và bụng của cô, môi hôn nhẹ lên rốn đáng yêu của cô, dần dần đi lên.

“Giơ tay lên.” Anh đứng dậy, thấp giọng dụ dỗ bên tai cô.

Cô nghe lời giơ tay lên cao, để cho anh cởi quần áo của cô xuống, nhịp tim vào lúc này đập nhanh mãnh liệt, cô ngửa đầu nhìn anh, nghênh đón môi của anh đè xuống.

Đây là một nụ hôn nồng nhiệt, không giống như trước nụ hôn ôn nhu chạm nhẹ, tay của anh vòng sau lưng cô, cõng trói buộc trước ngực cô ra, áo lót nhỏ rơi xuống đất, già nhập vào hàng ngũ áo.

Bàn tay từ bả vai của cô trượt xuống, mon trớn hai cánh tay, lưu luyến bên hông, giày lát, anh ngồi xổm người xuống, chạm khẽ trước ngực mềm mại của cô, liếm mút đỉnh cao mềm mại này, cô ưm ra tiếng, tay nhỏ bé không tự chủ được ôm lấy đầu của anh, cảm thấy toàn thân rã rời vô lực, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ánh mắt mê mang.

Lúc phát hiện anh mở nước vòi hoa sen ra, cô mới chú ý tới cả người mình trần trụi, nửa người dưới quần áo không biết lúc nào đã bị anh cởi ra, từ trước đến nay không biết mình cũng có cảm giác thẹn thùng, nhưng vào giờ phút này, cô thật là xấu hổ không biết nên làm sao bây giờ.

Lông mi khẽ run nâng lên, đón nhận con mắt tối tăm của anh, rồi lại giống như là lửa đốt cháy sáng.

“Đừng sợ.” Giọng nói của anh khàn khàn.

Cô khẽ gạt đầu một cái, hai gò má nhuộm màu đỏ ửng thẹn thùng.

“Em... chỉ là rất thẹn thùng...”

Anh khẽ cười một tiếng, dứt khoát cởi áo của mình xuống.

“Anh cũng cởi xuống, như vậy em có cảm thấy tốt hơn một chút không?”

Không có, cô càng xấu hổ, nhưng mà cô không dòi mắt nổi, lồng ngực của anh rắn chắc, không có một chút thịt dư, đường cong hoàn mỹ giống như kiệt tác của Thượng Đế.

Cô không tự chủ giơ tay lên xoa lồng ngực của anh, nhận thấy được bàn tay hạ xuống bấp bệch hơi co rút, cô hơi ngạc nhiên, lông mi nâng lên nhìn về phía anh, nhìn thấy vẻ mặt anh tràn đầy vẻ nén dục vọng.

Thì ra mình cũng có thể khiến anh mất khống chế, giống như cô không khống chế được.

Tò mò vờ về hai điểm trước ngực anh, anh khàn giọng rên rỉ, vội vàng bắt lấy tay nhỏ bé nghịch ngợm của cô.

“Tắm.” Giọng nói của anh khàn khàn đề nghị nhắc nhở cô, xoay người của cô, để cho cô ngồi vào trong bồn tắm, mình thì ngồi xổm người xuống bên ngoài bồn tắm, “Đầu ngửa về phía sau, mắt nhắm lại.” Anh nói.

Cô nghe lời làm theo, ngửa mặt dựa vào bên cạnh bồn tắm lớn, nước ấm áp trôi qua tóc của cô, đầu gối đầu trong tay anh biến thành bọt, bàn tay của anh ở giữa tóc xuyên qua xoa bóp, cô nhắm mắt, da thịt xúc cảm càng thêm nhạy cảm.

“Thật thoải mái...” Cô thờ dài tựa như nói nhỏ.

Cảm giác hơi thở của anh rất gần với cô, cô mở mắt, nhìn thấy anh gần trong gang tấc.

Ánh mắt của anh... Quá nồng nhiệt, liền như vậy liếc mắt một cái, thân thể của cô cũng nóng lên theo.

“Em... Giống như lại sốt...” Cô khàn khàn thì thầm.

Đôi Dương Trinh cơ hồ muốn rên rỉ, bộ dáng của cô căn bản là đang dụ dỗ anh.

Rửa sạch sẽ đầu tóc đầy bọt, lấy khăn lông ra lau khô mái tóc ngắn của cô, sau đó lôi kéo cô đứng lên, mình cũng nhảy vào trong bồn tắm, đứng ở sau lưng cô, cầm vòi hoa sen lên giúp cô làm ướt cơ thể.

Nước ấm quét qua thân thể trần trụi của cô, cô vô ý thức than nhẹ một tiếng.

Đặt vòi hoa sen trở lại, anh tự tay đè ép chai sữa tắm, sau khi chà xát tạo ra bọt, bôi bọt lên trên người cô, bàn tay di chuyển trên người cô, dùng sức lực để chịu xoa bóp xoa bóp.

Cô nhắm mắt lại, ngửa đầu về phía sau dựa vào lồng ngực của anh, cảm thấy anh gắng gượng chống đỡ cô, nhiệt độ này nóng bỏng xuyên thấu qua vải vóc quần áo của anh, da của cô như bị bỏng như cũ.

“Đây không phải là ý kiến hay.” Rốt cuộc Đôi Dương Trinh đầu hàng, rên rỉ ở bên tai cô nói nhỏ, “Em có để bụng lần tắm này trở thành cuộc chiến tắm rửa trước không?”

“Tuyệt không.” Phó Nhã Thiên khàn khàn cười nhẹ.

“Tuân lệnh.” Động tác của anh nhanh chóng phóng tới toàn thân đầy bọt của cô, tắt nước, ngay cả lau khô cũng chờ không kịp, liền trực tiếp ôm người ra phòng tắm, ném về phía giường mềm mại.

Đôi Dương Trinh lặng lẽ xuống giường, nhặt chặn bông rơi trên đất bao phủ cơ thể trần truồng của cô.

Ngồi ở mép giường chăm chú nhìn người vô cùng mệt mỏi ngủ, dường như bản thân mình quá mức lỗ mãng, cô vừa mới xuất viện, vẫn chưa có hoàn toàn khỏi hẳn.

Có chút đau lòng áy náy cúi người khẽ hôn một cái lên trán của cô, cơ thể trần truồng cường tráng đi tới phòng khách, sau khi lấy quần áo mặc vào, đi tới phòng khách.

Nhìn không gian đã bị lấp đầy, anh dời lên lầu, trừ muốn ở gần chăm sóc cô ra, cũng bởi vì biết căn phòng trên lầu này cũng là nhà trọ thuộc về người của anh, chỉ có Lý Phẩm Luân, anh chuyển lên thì con rùa và người đáng ghét quấy rối có thể đi.

Thở dài, anh mang thùng giấy chuyển vào phòng khách trước.

Mở thùng giấy ra, bày ra một cặp hồ sơ trong suốt cỡ L, nhìn ảnh chụp trong cặp hồ sơ, đó là khu chụp hình vườn quốc gia bảo hộ Liuwa ở Zambia (*), ánh trời chiều chiếu xuống đồ rục, một đám lính dương đầu bò di chuyển.

(*) Liuwa Plain National Park

Những bức ảnh này trong thùng giấy, là anh trải qua hơn bảy tháng, đi theo đội chụp ảnh chạy qua mấy chỗ sa mạc, khu thượng nguồn và khu bảo hộ chụp ảnh, cũng là đồ của Đồ Diệu Định, anh ta cần những bức ảnh này dùng trong “triển lãm ảnh chụp động vật hoang dã Will” vào tháng tư.

Không sai, anh mới là Will, Đồ Diệu Định chỉ là đồ giả mạo, người biết chuyện này, trừ bọn họ hai người ở trong cuộc ra, chỉ có Lý Phẩm Luân biết.

Lý Phẩm Luân vô cùng không đồng ý với cách làm của anh, nhưng chỉ cần Đồ Diệu Định lấy sự yên ổn hạnh phúc của mẹ đe dọa, anh liền không thể thoát khỏi anh ta.

Trước còn chưa để Nhã Thiên biết rõ chân tướng, là vì quan hệ của hai người chưa ổn định, hôm nay đã khác biệt, cô không phải là cô gái tùy tiện, anh đương nhiên cũng không phải là người đàn ông tùy tiện, anh là, bởi vì yêu cô, mới có thể không cách nào khắc chế muốn cô.

Và ân oán của Đồ Diệu Định, trước mắt, anh không biết nên giải quyết như thế nào, nhưng là anh biết, anh không thể để cho Đồ Diệu Định bắt được nhược điểm kia của anh nữa, hơn nữa nhược điểm này lại là ngưỡng mộ Will.

Cho nên, anh phải nói cho cô biết, hơn nữa càng nhanh càng tốt.

Nhìn thấy điện thoại di động để ở trên bàn, do dự một chút, cầm điện thoại di động lên, khẽ chạm nút nguồn.

Mấy ngày nay, điện thoại di động của anh vẫn ở trạng thái tắt máy, anh biết Đồ Diệu Định nhất định đi tìm anh, bởi vì thời gian đã gần tới, anh đột nhiên mất tin tức, Đồ Diệu Định nhất định rất nóng nảy.

Mà Đồ Diệu Định trừ liên lạc điện thoại di động với anh, hoặc là chạy đến nơi đây tìm anh ra, ở nơi công cộng cũng không dám tiếp xúc, bởi vì Đồ Diệu Định không muốn khiến cho người ngoài nghĩ đến, một chút cũng không thể có.

Không chú ý nhìn tới thời gian, anh cả kinh, ngón tay dời khỏi nút nguồn, tạm thời quyết định còn chưa mở máy, hiện tại anh có chuyện quan trọng hơn

phải làm.

Đề điện thoại di động xuống, đặt ảnh chụp trở về thùng giấy, thu thập xong tất cả, liền đi ra phòng khách.

Anh trực tiếp tiến vào phòng bếp, bắt đầu vì cô rửa tay nấu canh.

Lúc đang làm điện thoại reo lên, anh vừa mới nấu xong nồi cháo thịt bò trứng.

Vội tắt lửa đi, chạy đến phòng khách cầm điện thoại của cô lên, không có ý định nhận điện thoại của cô, chỉ là muốn để điện thoại thành chế độ rung, tránh đánh thức cô, nhưng lúc vừa nhìn thấy trên màn hình lóe lên hiển thị cuộc gọi đến thì anh ngần ngại cả người.

Anh hai?

Anh hai của Nhã Thiên?

Anh vẫn cho rằng cô là con một, thì ra là cô còn có anh trai sao?

Nghe căn phòng truyền đến âm thanh, anh phục hồi tinh thần lại, lập tức đề điện thoại xuống, trở lại phòng bếp, sau đó sững sờ, tại sao anh muốn tránh?

Cửa phòng mở ra, Phó Nhã Thiên còn có chút mơ màng đi ra, trên người chỉ mặc vào một cái áo sơ mi của anh, nút áo sơ mi chỉ cài một nút, gợi cảm làm cho anh phải nhìn, lửa nóng dục vọng lại dâng lên, ai nói cô giống như đàn ông.

Rốt cuộc chuông điện thoại di động dừng lại, nhìn thấy cô sững sờ kéo chân mềm nhũn đi tới phòng khách, cầm điện thoại lên nhìn hiển thị cuộc gọi đến, không ngờ điện thoại lúc này lại vang lên.

“Anh?” Cô lập tức nhận máy, giọng nói có chút khàn khàn, “Ừ, em rất khỏe, hiện tại New York chắc là đang rạng sáng chứ, anh làm sao biết lúc này gọi điện thoại cho em hả?”

New York? Đới Dương Trinh cau mày, anh hai cô ở New York?

“Ồ? Cô cả? Không có, em không có liên lạc với cô cả... Không có, cũng không có liên lạc với chú cả... Anh họ?” Cô thở dài, “Anh trai, anh không phải dùng từng bước từng bước hỏi em chứ, sau khi em tới Đài Loan không có liên lạc với bất luận ai cả, hiểu rõ như vậy sao?”

Đới Dương Trinh bụng nổi chào đi ra, đặt ở trên bàn ăn, đối mặt với phòng khách ngồi xuống, mà cô ngồi trên ghế sofa, đưa lưng về phía bàn ăn, không có phát hiện anh.

Người thân của cô còn không ít— người thân ở Đài Loan, và từ trong lời nói của cô, rất dễ nhận thấy, chỗ ở của cô không phải ở Đài Loan.

“Anh, nếu như em liên lạc với cô chú, giống như chỉ là đổi nơi ở làm công chúa, vậy em trực tiếp ở lại trên đảo là được rồi phải không? Làm gì phải bỏ nhà ra đi!”

Bỏ nhà ra đi! Thì ra cô là công chúa rồi nhà ra đi, không phải là thiên kim tiểu thư có hoàn cảnh nhà sa sút gì.

Anh cúi đầu, cắn răng nắm quyền, thì ra là anh trở thành đồ chơi tiêu khiển của công chúa rồi nhà trốn đi sao?

“Em... không biết.”

Anh nghe thấy cô do dự không biết trả lời vấn đề gì.

“Anh, em... không trở về, dĩ nhiên không phải vĩnh viễn không trở về, em sẽ trở về thăm mọi người, nhưng mà em định trở về Đài Loan định cư... Tại sao hả... Bởi vì em thích một người ở nơi này.”

Đới Dương Trinh chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía phòng khách.

“Anh ấy đương nhiên cũng thích em.” Giọng điệu cực kỳ khẳng định.

Đới Dương Trinh cười, tâm tình mới vừa buồn bực tức giận trong nháy mắt tiêu tan, anh thật là không bằng cô, trong nháy mắt đó, anh thế nhưng không tin tưởng cô.

“Anh trai thúi, anh ấy đương nhiên không phải gay!” Cô đột nhiên tức giận kêu lên.

Thân thể Đới Dương Trinh nghiêng người, thiếu chút nữa ngã nhào, gay?

“Tại sao người thích em có thể là gay?”

Ha ha! Anh vỗ trán không tiếng động cười.

“Cầu xin anh có được hay không, coi như bề ngoài của em giống như con trai, nhưng là cấu tạo thân thể hoàn toàn khác nhau mà, nếu như anh ấy thật sự

là gay, nhìn thấy cơ thể của em liền cứng rắn không đứng dậy rồi!”

Bịch một tiếng, anh thật sự té xuống ghế rồi.

“A!” Người trong phòng khách nhảy lên, xoay người nhìn anh, quát to một tiếng, “Anh, em không nói, hôm nào sẽ tán gẫu với anh, bye bye.”

Phó Nhã Thiên cúp điện thoại, đi tới phòng ăn, “Anh... Anh đều nghe được?”

Anh đứng lên từ trên mặt đất, ngồi về trên ghế, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn, trầm mặc nhìn cô.

Nghiêm túc mà nói, cô cũng không có lừa gạt anh cái gì, cô chỉ là chưa nói, cho rằng cô là thiên kim tiểu thư hoàn cảnh nhà sa sút, cũng là anh tự cho mình suy đoán đúng mà thôi.

Phó Nhã Thiên thấy anh trầm mặc không nói, bắt đầu khăn trương.

“Gấu đen lớn...” Anh trầm mặc khiến cô hít thở không thông, cô thật lo lắng có phải anh tức giận hay không.

“Dùng bữa ăn trước đi, em còn phải uống thuốc.” Anh đứng dậy cầm bát đũa, giúp cô múc một chén, đưa đến trước mặt cô.

“Nhưng...” Cô có chút nóng nảy.

“Có lời gì muốn nói, chờ ăn cơm xong hãy nói.” Đới Dương Trình cắt lời cô, tự mình cầm chén lên ăn.

Cô bắt đầu đi, bụng chén lên, ăn không thấy ngon.

“Ăn chậm một chút.” Phát hiện cô hình như có chút vội vã muốn ăn xong, anh lên tiếng nhắc nhở cô.

Cô phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía anh, anh quan tâm cô, chú ý cô, có phải là đại biểu anh không tức giận chuyện kia không?

Từ từ ăn xong hai chén cháo, lại uống thuốc xong, đã là chuyện một tiếng sau, hai người ở bàn ăn ngồi đối diện nhau, giữ vững trầm mặc như cũ.

“Anh nói vài lời, được không?”

Đới Dương Trình giương mắt nhìn cô, “Còn đau không?”

“Hả?” Cô ngây ngô, “Cái gì?”

“Thân thể em còn đau không? Anh nhớ em đau thiếu chút nữa cắn một miếng thịt trên bả vai anh.” Anh một tay chống cằm, nghiêng đầu liếc nhìn cô, vẻ mặt sâu xa khó lường.

Cô đỏ mặt, “Anh... Anh nói cái này làm gì!”

“Là em kêu anh trò chuyện.” Đới Dương Trình nói.

“Em kêu anh nói...” Phó Nhã Thiên trừng anh, nhưng ngay sau đó thở dài, “Anh có phải tức giận hay không?”

Anh yên lặng nhìn cô, mặt không chút thay đổi.

Cô thấy thế, không nhịn được âm thầm thở dài.

“Gấu đen lớn, anh hai của em nói anh là gay chỉ là đùa giỡn thôi, anh ấy trêu chọc bề ngoài của em, anh nhìn em, không phải nhìn giống con trai sao, trước đây em có người bạn, cậu ấy chính là gay, bởi vì áp lực trường bối không thể không kết hôn, kết quả chạy tới theo đuổi em, sự kiện kia bị người nhà của em cười nhạo, cho nên anh ấy tuyệt đối không phải thật sự cho rằng anh là gay, anh không cần tức giận đâu!”

Đới Dương Trình sửng sốt, cô khăn trương không phải là sợ anh tức giận, là bởi vì chuyện này?

Thì ra là người này căn bản vẫn không rõ tình hình.

“Phó Nhã Thiên.” Anh trầm trầm kêu, “Em là ai?”

“Hả?” Cô ngẩn ngơ, “Em là Phó Nhã Thiên! Anh đột nhiên mất trí nhớ sao? Cũng không đúng, anh rõ ràng còn nói tên của em mà.”

“Phó Nhã Thiên, lập tức nói rõ ràng bối cảnh thân thể của em cho anh, nhân tiện ngay cả mười tám đời tổ tông từng người từng người nói rõ ràng ra cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 7

Edit: Tịnh Hào

Đôi Dương Trinh hạ mí mắt, nhìn chăm chăm mặt bàn, vẻ mặt âm trầm không rõ.

Cô là thiên kim tiểu thư nhà họ Phó!

Anh đương nhiên biết Phó Thị, ai mà sẽ không biết Phó Thị?

Anh chỉ là không nghĩ đến, anh gặp phải người con gái nghèo nàn cần anh cho ăn này, vậy mà lại có quan hệ với Phó Thị! Làm ơn, ai sẽ nghĩ tới đây?

“Cho nên, tính tình đùa giỡn âm dương quái khí của anh, không phải là bởi vì bị cho rằng là Gay, mà là bởi vì bối cảnh gia đình của em?” Phó Nhã Thiên kinh ngạc hỏi.

“Anh không có đùa giỡn câu kinh, cũng không có âm dương quái khí.” Đôi Dương Trinh trừng cô, “Anh chỉ là đột nhiên trong lúc đó phát hiện căn bản mình không biết em.”

“Cái gì gọi là không biết em, người anh biết chính là em, em chính là như vậy, điều anh không biết chính là tổ tông mười tám đời của nhà em.” Cô tròn trĩnh cả mắt.

“Tại sao giấu giếm anh? Sợ anh yêu chính là tiền của nhà em sao?”

“Ít nói chuyện cười, em cũng không thấy sức quyến rũ của mình sẽ thua tiền, nếu như anh không có mắt như vậy, em mới không yêu anh!” Cô hừ, trừng anh.

Thật tự tin, Đôi Dương Trinh ở trong lòng cười, chỉ là ngoài mặt vẫn như cũ không biến sắc.

“Em không có trả lời anh, tại sao giấu giếm anh?”

“Bởi vì em căn bản không nghĩ tới sẽ nói rõ tổ tông mười tám đời nhà em!” Cô thở dài, “Ngay cả không nghĩ đến, lại xem là giấu giếm gì hả!”

Anh đại khái có thể hiểu được ý của cô, rất đơn giản chính là gia thế không quan trọng, căn bản điều kiện bên trong không có trong sự chọn lựa đối tượng của bọn họ, cũng không tồn tại trong đầu cô.

“Anh rất dễ ý sao? Rất tức giận?”

“Rất giật mình là sự thật, ngược lại không có tức giận.” Rốt cuộc Đôi Dương Trinh tốt bụng nói, anh vốn là không hề tức giận... Được rồi, vừa mới bắt đầu có chút cảm giác bị lừa, nhưng mà vào lúc cô khẳng định nói với anh hai cô “Anh ấy đương nhiên thích em” như vậy, những cảm xúc không vui kia liền hoàn toàn biến mất rồi.

“Vậy anh trăm mặt không nói lời nào, là cô tình trêu chọc em!”

“Nhìn bộ dáng khản trương như hê của em rất thú vị!” Anh nhún nhún vai, thừa nhận tư tưởng xấu của mình.

“Hừ! Quá đáng!” Phó Nhã Thiên oán giận trừng anh.

“Tại sao em muốn rời nhà trốn đi, trải qua cuộc sống khó khăn này ở bên ngoài?” Anh biết cuộc sống của cô quả thật rất thanh nhàn, “Nhất định là có nguyên nhân!”

Phó Nhã Thiên cúi đầu, một lát mới chậm rãi mở miệng.

“Bởi vì vào một ngày, em đột nhiên phát hiện mình có bao nhiêu đáng ghét và thảm thương, lòng bị người khác đã thương và tự ái cũng không tự hiểu, cho đến trong lúc vô tình nghe được bạn tốt ở sau lưng nói em giống như Tần Huệ Đế (1) thời Trung Quốc cổ đại, em còn phải đi tra rõ cuộc Tần Huệ Đế có “phong công vĩ nghiệp” (2) gì.”

(1) Tần Huệ Đế, tên thật là Tư Mã Trung, là vua thứ hai của nhà Tây Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông không có năng lực cai trị và thời gian ông ở ngôi đã xảy ra loạn bát vương làm nhà Tây Tấn suy yếu trầm trọng rồi đi đến diệt vong.

(2) Sự nghiệp công lao to lớn vĩ đại.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nhất định biết Tần Huệ Đế!”

“Sao không ăn thịt bằm (3), phải không?” Lấy xuất thân của cô, còn có lời mới vừa nói, anh đoán rằng hẳn là “phong công vĩ nghiệp” này đây!

(3) Vào thời Tấn Huệ Đế, có một nạn đói, dân chúng không có lương thực để ăn, chỉ có đào rễ cỏ mà ăn, rất nhiều dân chúng chết. Tấn Huệ Đế ngồi ở trên cao sau khi nghe được tin, rất khó hiểu, ông rất muốn vì con dân của ông mà làm chút chuyện, sau khi suy nghĩ kỹ đã đưa ra một “phương án giải quyết” “Dân chúng đừng ăn lột dạ nữa, sao không ăn thịt bằm?”

“Ừ.” Cô gật đầu, “Anh biết tại sao họ nói như vậy không?”

“Tại sao?” Anh nhìn cô.

“Bởi vì ngày ấy, em nghe nói tòa nhà trọ mà bạn em ở, chủ nhà tính bán đi, cả nhà bọn họ sẽ bị chủ nhà đuổi ra ngoài, không biết nên làm gì, kết quả em vậy mà nói, mua nhà trọ lại không được sao, anh có thể tin không? Em dám nói “mua nhà trọ lại không được sao”!” Phó Nhã Thiên lộ ra một nụ cười chế giễu.

Quả thật là phiên bản hiện đại của “Sao không ăn thịt bằm”! Khó trách bị nói là Tấn Huệ Đế.

“Sau đó thì sao?” Đới Dương Trinh hỏi.

“Em hoàn toàn không phát hiện về mặt cứng nhắc của bạn em, lúc một người bạn khác nhẹ giọng nói giá cả nhà trọ bao nhiêu, em vậy mà bật thốt lên nói quá rẻ đấy.”

Rõ là... Quá uổng phí.

“Ngay cả tiền thuê nhà của các cậu ấy gần như đều không trả nổi, thế nhưng em còn nói như vậy! Càng buồn cười hơn chính là, lúc đó em còn nói với các cậu ấy, căn nhà trọ còn rẻ hơn xe mô tô hạng nặng số lượng giới hạn toàn thế giới mà em vừa mới mua!” Cô chán ghét gặm nhẹ gãi loạn tóc mình.

Đới Dương Trinh cũng không nhịn được muốn than thở.

“Sau khi biết rõ, em quả thật vô cùng xấu hổ, các bạn ấy ở sau lưng chỉ là cảm thán mà thôi, cũng không có ý phê bình em, các bạn ấy chỉ là không ngờ đến sẽ làm tổn thương trái tim của em, sinh ra ở gia đình giàu có cuộc sống không âu lo không sai, nhưng mà lại để cho mình trở nên ngu ngốc chính là lỗi của em, cho nên em liền quyết định phải thay đổi mình, nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, cho đến có một ngày, em lái chiếc xe hạng nặng đắt tiền hơn nhà trọ của bạn em lướt qua nhìn thấy một bảng quảng cáo, trông thấy một câu nói: “Change is not a decision it is a campaign”, lập tức như cảnh tỉnh, cho nên liền hành động.”

“Thật may là em đã đến rồi.” Anh nói, nếu như anh gặp phải Phó Nhã Thiên có thể nói “Sao không ăn thịt bằm”, anh tuyệt đối sẽ không thể nào thích cô.

“Ừ, hoàn toàn hiểu được vì sao một đồng tiền có thể dồn ép một anh hùng hảo hán, cũng thật hiểu rõ cảm giác vì năm đấu gạo mà khom lưng.” Cô than thở.

“Nhưng mà cuối cùng em vẫn là thiên kim của Phó Thị.” Đới Dương Trinh nói, đột nhiên vỗ vỗ cằm, về mặt suy nghĩ.

“Thiên kim của Phó Thị sao... Chắc chắn, anh có loại cảm giác như nhặt được bảo vật, thù lao của loại đầu tư này rất cao.”

“Thù lao đầu tư?” Phó Nhã Thiên cau mày.

Đới Dương Trinh nhìn cô, một lát, chậm rãi mở miệng, “Cô Phó ra giá đi!”

“Ra giá?” Cô nhún mày, “Mua cái gì?”

“Tình yêu của anh, hoặc nói là người yêu của anh, là cả đời của anh cũng được.” Anh nói.

Phó Nhã Thiên trầm mặc, dựa vào lưng ghế phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn kỹ anh, phát hiện biểu tình cười như không cười khiêu khích xuất hiện trên mặt anh.

“Em định dùng bao nhiêu mua tình yêu của anh?” Anh lại hỏi.

“Anh cảm thấy tình yêu của mình có giá bao nhiêu?” Phó Nhã Thiên hỏi ngược lại.

“Anh sẽ không nói tình yêu của anh vô giá, bởi vì trong lòng anh quả thật đã nghĩ ra một bảng giá, hơn nữa còn là chắc giá, nếu như cô Phó có thể ra đúng giá, có thể mua đứt tình yêu của anh.”

“Chuyện này... “ Cô bắt chước anh nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ, “Em có mấy lần cơ hội ra giá?”

Anh chăm chú nhìn cô, chốc lát, mới chậm rãi mở miệng, “Một lần.”

“Một lần là đủ rồi.” Cô cười nói, “Bởi vì trong lòng em cũng có chắc một bảng giá.”

Cô đứng dậy đi tới trước mặt anh, đứng ở giữa hai chân anh, anh giơ tay ôm hông của cô, bàn tay trượt vào áo sơ mi, khẽ vuốt ve eo thon của cô, ngửa

đầu nhìn cô.

Cô khẽ thở, cúi đầu nhìn anh, dịu dàng nâng mặt của anh.

“Em muốn ra giá rồi.” Cô khàn khàn nói.

“Ra giá đi!”

“Bằng tình yêu của Phó Nhã Thiến và cả cuộc đời của cô ấy.”

Đới Dương Trinh nhếch môi, “Đồng ý.”

Anh nâng một tay lên giữ chặt gáy của cô, đè đầu cô xuống, nặng nề che lại môi của cô, một tay ôm eo của cô, ôm cả người cô ngồi lên bắp đùi.

Hôn sâu triền miên, thỉnh thoảng tách ra chạm khẽ, anh chống đỡ ở môi của cô khàn khàn nói: “Còn đau không?”

Phó Nhã Thiến đỏ mặt gật đầu.

Anh hôn cô thật sâu, một lúc lâu, hai người mới thở dốc hôn hên tách ra.

Anh ôm đầu cô ở trong ngực, cô dựa vào anh, lắng nghe tiếng tim đập mãnh liệt của anh, dùng nhịp tim của mình đáp trả lại, cảm nhận chỗ cứng rắn của anh chống đỡ ở nơi mềm mại của cô, biết anh đang kiềm chế dục vọng của mình, bởi vì cô còn đau.

“Anh vừa mới đánh cược với bản thân mình.” Một tay Đới Dương Trinh khẽ vuốt ve lưng của cô, nói thật nhỏ.

“Đánh cược cái gì?”

“Anh bán tình yêu của anh, nếu như em không hiểu ý của anh, anh sẽ tức giận, thất vọng, hay thậm chí ra giá sai, như vậy anh sẽ thua, anh sẽ buông tha ý nghĩ trào cao thiên kim của Phó Thị.”

“Anh thắng, đúng không!” Phó Nhã Thiến cười nói.

“Không, anh thua, em ra giá có chút chênh lệch so với bảng giá trong lòng anh.” Anh nói, phát hiện cơ thể cô cứng đờ, anh cười khẽ vuốt ve cô, “Nhưng mà càng tốt hơn, cho nên mặc dù thua, cũng rất vui lòng hoàn thành giao dịch này.”

“Bảng giá trong lòng anh là gì?” Cô ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn anh.

“Lấy yêu đổi yêu.” Anh nâng tay khẽ vuốt mặt cô, “Bảng giá của anh là ‘tình yêu của Phó Nhã Thiến’.”

Cô cười, “Như vậy coi như cả đời của Phó Nhã Thiến là tiền lãi của cuộc giao dịch lần này đi!”

“Anh đương nhiên cũng sẽ kèm quà tặng cho lần giao dịch này.”

“Quà tặng gì?”

“Cả đời của Đới Dương Trinh.”

“Em vui vẻ chấp nhận.”

“Như vậy, háng hóa xuất ra, không thể thu hồi.” Anh hôn môi cô, “Coi như người nhà của em phản đối, anh cũng sẽ không buông em ra.” Anh biết thân phận gia thế của hai người cách xa nhau, trở ngại nhất định sẽ có, nhưng mà anh tuyệt đối quan tâm.

“Người nhà của em không phản đối.”

“Nhã Thiến, không sao, anh biết rõ thân phận của chúng ta cách xa nhau, anh sẽ cố gắng tranh thủ sự tán thành, sẽ không nửa đường lùi bước.”

Phó Nhã Thiến nháy mắt mấy cái, một lát sau khi hiểu ý của anh, cười.

“Chuyện đó hoàn toàn anh không cần lo lắng, nhà em có quy tắc, mặc kệ cưới gả, đối tượng nhất định phải không môn đăng hộ đối mới được, cho nên lo lắng của anh là dư thừa.”

Đới Dương Trinh kinh ngạc, vẫn là lần đầu tiên nghe nói phép tắc quái lạ như thế này.

“Chỉ là...” Cô đột nhiên liếc anh, đùa cợt nói, “Dòng họ Phó Thị coi trọng nhân phẩm của người hơn việc nhiều vật ngoài thân, sau này gặp người nhà của em, anh chỉ cần kiềm chế lời nói ác độc của mình là được rồi.”

Đới Dương Trinh không nhịn được cười, “Đây thật là vấn đề khó khăn, chẳng qua anh sẽ cố gắng kiềm chế.”

“Em rất vui.” Cô thì thầm, “Thật ra thì vừa nãy em thật sự có chút lo lắng anh nói không có tức giận là giả, cho đến khi anh muốn em ra giá tình yêu của anh, em mới thờ phào nhẹ nhõm, xác định anh không tức giận, nhưng mà lại bắt đầu khẩn trương, bởi vì em biết rõ anh đang thử em, thử em có đủ tín nhiệm anh hay không, em nói đúng không?”

“Em nói đúng rồi, em biết anh vì sao phải làm như thế không?” Anh hỏi, nhưng lập tức trụ tại môi cô, “Trả lời vấn đề này đúng sẽ có thưởng.”

“Thưởng gì?” Cô cười hỏi, “Về chuyện gì?”

“Về anh.”

“Như vậy em phải trả lời đúng mới được.” Cô cười.

“Anh đang mong đợi.” Đôi Dương Trinh cười, chờ cô trả lời.

“Em nghĩ, sẽ dĩ anh làm như vậy, là bởi vì anh cảm thấy, gia thế bối cảnh của hai người khác biệt, khó tránh khỏi người ngoài có rất nhiều nghi ngờ, suy đoán, thậm chí khiêu khích, chia rẽ, nếu như không đủ hiểu rõ đối phương, tín nhiệm đối phương, như vậy mối quan hệ giữa hai người sẽ tràn ngập nghi ngờ, hoài nghi, tuyệt đối không cách nào lâu dài.”

Đôi Dương Trinh tán thưởng nhìn cô, anh liền biết anh thật sự yêu chết người này!

“Như thế nào? Em lại trả lời đúng, đúng không!” Cô rất có tự tin nói.

“Trả lời đúng.”

“Phần thưởng đâu?” Đôi tay Phó Nhã Thiên đưa đến trước mặt anh.

Đôi Dương Trinh nhìn cô một lát, mới ôm hông của cô, đặt cô lên trên đất, mình cũng đứng lên.

“Đi theo anh.” Anh nói, kéo cô đi vào phòng khách.

Anh đi tới trước bàn đọc sách, cầm túi vừa lớn vừa dày đặt ở trên bàn, anh mở túi giấy ra, từ bên trong rút ra một tấm hình đưa cho cô.

Phó Nhã Thiên nhận lấy, đây là hình động vật hoang dã, cô vừa nhìn liền biết đây là ảnh chụp của Will, hơn nữa...

“Đây là hình của Will, hơn nữa còn chưa công bố!” Cô cực kỳ kinh ngạc.

Tất cả ảnh đã từng công bố của Will, cô đều biết, cũng đều xem qua, trừ cất giấu ảnh chụp bản gốc ra, tất cả tác phẩm ảnh chụp đã từng công bố của Will, mỗi bản cô đều có.

“Làm sao anh có thể có tấm hình này?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Đây là hình anh chụp.” Đôi Dương Trinh cầm túi dày ở trên bàn quơ quơ, “Hình trong này, toàn bộ đều là anh chụp.”

Cô kinh ngạc, cúi đầu nhìn chăm chăm hình trên tay, này rõ ràng là hình của Will... Trong lúc bất chợt, cô không cầm lên, có lẽ, cô không hề hiểu tình thần trong bức ảnh của Will như tượng tượng của mình vậy, và linh hồn đằng sau mỗi tấm hình, nếu không làm sao có thể ngộ nhận ảnh chụp của anh chính là của Will.

“Anh là muốn nói cho em biết, anh cũng là nhiếp ảnh gia, hơn nữa không thua gì Will, đúng không?” Cô hỏi.

Đôi Dương Trinh lắc đầu.

“Vậy... Là vì cái gì?”

“Những hình này, sẽ được công bố trước mặt nhiều người vào ngày 20 tháng 4.”

Cái gì? Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm anh, 20 tháng 4, đó không phải là... Không phải là ngày triển lãm đặc biệt ảnh chụp động vật hoang dã của Will ở Đài Bắc sao?

Đôi Dương Trinh nhìn về mặt không dám tin của cô, cho cô đáp án cuối cùng.

“Lấy tên ‘Will’.”

Phó Nhã Thiên ngây người, cô kinh ngạc nhìn anh, ý của anh, sẽ không phải là điều cô nghĩ đến đấy chứ?

“Hừ đến gốc rồi hả?” Anh đưa tay búng lên trán của cô, thu hồi tấm hình từ trong tay của cô, đặt vào trong túi giấy dày.

Phó Nhã Thiên che trán, vẫn không thể khôi phục từ trong cơn kinh sợ, nhưng ít ra đầu óc khôi phục vận động từ đầu.

“Anh... Ý của anh là nói, anh mới phải là Will?”

“Nếu như anh nói phải, em tin sao?” Đới Dương Trinh hỏi ngược lại.

Phó Nhã Thiên cau mày nhìn chăm chăm anh, đột nhiên dò xét, cảm xúc khiếp sợ trầm tĩnh lại.

“Không có bằng chứng, rất khó làm cho người ta tin tưởng, coi như anh có chút hình này, cũng không thể chứng minh anh đúng là như vậy, dù sao muốn giành được thứ gì cũng không phải không có biện pháp.” Nhìn thấy anh rũ mắt xuống, mặc dù nét mặt thất vọng chỉ chợt lóe lên, nhưng cô đã nhìn thấy, “Nhưng mà nếu anh đã nói như vậy, em tất nhiên tin tưởng.”

Đới Dương Trinh kinh ngạc lông mày dựng lên, kinh ngạc nhìn cô.

“Tại sao? Có lẽ anh chỉ là vì em sùng bái Will, cho nên mới công bố bản thân mình là Will.”

Phó Nhã Thiên cười cười, nhắc tay đưa ngón trỏ ra, “Một, nếu như bởi vì em sùng bái Will mà mạo nhận tên thì lập tức sẽ bị vạch trần, hẳn là nên trước khi chúng ta chưa yêu nhau, mà không phải là hiện tại.”

Cô lại đưa ngón giữa ra, “Hai, sau khi Will nổi tiếng, hai năm trước còn chưa thấy bóng dáng, chưa từng ra mặt công khai, năm thứ ba liền bắt đầu siêng tham dự các loại hoạt động, không e dè lộ ra ánh sáng với giới truyền thông, khi đó em từng nghĩ tới, như vậy anh ấy ở đâu ra thời gian chụp ảnh, cũng rất thất vọng cho rằng năm ấy có lẽ không được thấy tác phẩm mới của Will rồi, không ngờ triển lãm vẫn được tiến hành, hơn nữa tiêu chuẩn tác phẩm giống như thường ngày, có đôi khi em nhìn không được hoài nghi, anh ấy có phải có thuật phân thân không, hiện tại em đã hiểu rõ tại sao.”

“Ba.” Cô vươn ngón tay áp út, “Từ khi ở dưới lầu em nhìn thấy ‘Will’, em liền suy nghĩ, tại sao em yêu thích hình như vậy, vì có sự sống trong tấm hình, quan niệm nghệ thuật, và ý nghĩa của sự tồn tại nên mê muội như vậy, nhưng lần đầu tiên gặp người chụp ảnh lại xuất hiện chán ghét?” Cô nâng mày nhìn anh, “Rất không có lý đúng không, nhưng bây giờ em đã hiểu thông suốt, linh hồn mà em nhìn thấy trong những tấm hình kia, không phải thuộc về anh ta.”

“Đạo đức cá nhân và tài năng, không thể đánh đồng với kỹ thuật.” Đới Dương Trinh nhắc nhở cô.

Phó Nhã Thiên lắc đầu, “Em nói không phải là kỹ thuật chụp ảnh hay là tài năng, mà là linh hồn của người chụp ảnh tỏa ra trong tấm hình, cùng với tình yêu.”

Đới Dương Trinh cười nhìn cô một lát, đột nhiên một tay ôm lấy cô vào ngực, ôm lấy cô thật chặt.

“Anh từng nói với sư phụ, trực giác của em quả thật chính xác đến dọa người đấy.” Đới Dương Trinh cười ha ha.

“Anh từng nói về em với sư phụ anh à?”

“Sư phụ là ân nhân của anh, ông hỏi, anh không có biện pháp không đáp, hơn nữa anh muốn sư phụ biết em.” Lại ôm thật chặt cô một chút, mới buông ra, “Cho nên, em không phải là mù quáng tin tưởng anh, em là thật sự tin tưởng.”

“Đó là đương nhiên.”

“Không tức giận anh giấu giếm em?” Anh nghiêng đầu cười nhìn cô.

“Ồ kia! ?” Cô bóp cổ tay, “Em nên làm bộ tức giận, để cho anh khẩn trương một chút mới đúng, tính toán không chu đáo!”

“Ha ha! Em cái người này, anh thật sự yêu em chết mất!” Anh cười to.

“Hừ hừ, đây là đương nhiên.” Phó Nhã Thiên kiêu ngạo hừ hừ, “Chỉ là, bây giờ anh nên nói cho em biết, tại sao làm như vậy chứ? Lấy lập trường là fan trung thành của ‘Will’, bị lừa gạt đùa bỡn cảm giác không tốt đấy.”

“Bởi vì mẹ của anh.” Đới Dương Trinh cười gượng, “Đổi nơi khác nói đi, em còn cần nghỉ ngơi, chúng ta trở về phòng.” Anh thu dọn tất cả hình trên bàn xong, mới nắm tay cô trở về phòng ngủ.

Anh dựa vào đầu giường nửa nằm, mà cô nằm ở lồng ngực của anh.

“Nhớ anh từng nói, ông ngoại bị anh làm liên lụy, làm cho người ta đánh trọng thương, nhu cầu cấp bách cần tiền thuốc men rất nhiều, anh đi tìm mẹ lại bị người giúp việc của nhà bọn họ đuổi ra ngoài không?”

“Ừ.” Cô thấp giọng trả lời, đôi tay vòng lấy hông của anh, thật chặt.

“Sau này... Thật lâu về sau anh mới biết được, ngày đó nửa đêm, bà... tự sát.”

“Làm sao có thể...” Phó Nhã Thiên khiếp sợ, đứng thẳng lên ngồi quỳ ở trên giường, khẽ vuốt mặt của anh, “Bà không có chết, được cứu về.” Anh nói.

Cô thờ phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà trước khi biết được, anh rất hận bà, hận đến mức không cho phép bất kì ai nhắc tới từ “mẹ”, ông ngoại cảm thấy tiếp tục như vậy không ổn, có một ngày rốt cuộc ông nói cho anh biết một chuyện, lúc đầu mẹ của anh gả cho người chồng hiện giờ, là bởi vì phải cứu anh, anh...” Đới Dương Trinh cầm lấy tay cô đặt ở trên mặt.

“Gấu đen lớn...” Phó Nhã Thiên không biết nên nói gì mới có thể an ủi anh, “Xảy ra chuyện gì? Tại sao là bởi vì phải cứu anh?”

“Mẹ của anh ngay từ đầu quả thật làm việc rất vất vả, ban ngày thì làm thư ký của ông chủ xí nghiệp, buổi tối lại kiêm chức ở nơi khác, sáng sớm đưa báo, hoàn toàn không có chút thời gian cho mình. Ngay cả sau khi ông chủ yêu bà, muốn kết hôn với bà, bà đều từ chối khéo, kết quả...”

Đới Dương Trinh ngừng lại, một lát mới tiếp tục nói. “Chuyện này anh hoàn toàn không nhớ, là ông ngoại nói cho anh biết, ông nói vào lúc anh hai tuổi, có lần ngã bệnh vẫn không có cách nào khỏi hẳn, cuối cùng mới kiểm tra ra trong não có một khối u đang phát triển, mặc dù là dương tính, nhưng nhất định lập tức phẫu thuật cắt bỏ, mẹ anh vì tiền thuốc của anh, mới gặt đầu gả cho ông chủ của bà, ông chủ của bà khi đó nói ra điều kiện không thể gặp lại anh, bà vì cứu anh nên mới đồng ý. Người nghèo khổ trong thời điểm này chính là đau xót như vậy, người khác có lẽ sẽ nghĩ, có rất nhiều cách để kiếm tiền, không cần thiết bán mình, nhưng khi dưới tình huống khẩn cấp, ngay cả vay ngân hàng đều cần thời gian, tìm người cho vay chỉ sẽ mang cả người nhà cùng nhau chết, gả cho một người yêu bà, là lựa chọn tốt nhất rồi.”

“Gấu đen lớn...” Cô vươn tay, đưa anh ôm vào trong ngực mình.

Mặt Đới Dương Trinh tựa vào làm ổ trong ngực cô, “Anh cái gì cũng không biết, còn hận bà mắng bà, cuối cùng thiếu chút nữa hại chết bà...”

“Đó không phải là lỗi của anh!”

“Ông ngoại cũng nói không phải lỗi của anh, nói anh không cần để ở trong lòng, nhưng trên thực tế, nếu như anh không lẫn vào bang phái, ông ngoại sẽ không xảy ra chuyện, mẹ anh cũng sẽ không bởi vì bất lực, đau lòng tuyệt vọng tự sát.”

“Được, coi như là lỗi của anh, dĩ ấy vẫn còn sống không phải sao, chỉ cần còn sống, có thể bồi thường thật tốt cho dĩ ấy.”

“Chồng của bà thật sự rất yêu bà thương bà, chỉ là đối với anh đây một đứa bé được bà và một người đàn ông khác sinh ra trong lòng có vướng mắc, anh nghĩ sự tồn tại của anh nhắc nhở ông ấy, mẹ của anh từng thuộc về người đàn ông khác, điều này làm cho trong lòng ông ấy không thoải mái, cho nên mới không cho phép mẹ của anh gặp lại anh, sau khi hiểu lầm được sáng tỏ, rất lâu anh và mẹ chỉ có thể lên gặp một lần, ngay cả gặp mặt cũng rất khó khăn, anh căn bản không có cơ hội bồi thường bà.”

“Gấu đen lớn...”

“Sau đó, có một ngày, Đồ Diệu Định xuất hiện.” Anh ngẩng đầu, “Đúng rồi, anh còn chưa nói với em Đồ Diệu Định là ai, anh ta là “Will” mà mọi người đều biết, là con riêng của mẹ anh.”

“À!” Cô đại khái có thể hiểu, “Anh ta lấy mẹ anh uy hiếp anh? Cướp đi “Will”.”

“Ừ, anh vốn không quan tâm đến hư danh, cũng không thích lộ ra ánh sáng mang tới phiền toái, mới có thể vẫn luôn không lộ diện, anh không biết cậu ta làm thế nào biết anh chính là Will, chỉ là chuyện này đã không quan trọng, để cho mẹ của anh có thể sống yên ổn hạnh phúc, là khả năng duy nhất mà anh bồi thường cho bà, cho nên phải cho Đồ Diệu Định tất cả của “Will”, anh đều đã cho cậu ta.”

“Mẹ anh... Biết chuyện này không?”

Anh lắc đầu, “Biết chuyện này chỉ có Đồ Diệu Định, anh, và Phảm Luân, hiện tại lại thêm một người nữa là em”

Thì ra là Lý Phảm Luân cũng biết chuyện này! Lần này Phó Nhã Thiên mới thật sự hiểu rõ, vì sao lúc phỏng vấn Lý Phảm Luân hỏi cô vấn đề kia.

“Dĩ ấy... Mẹ của anh, ở nhà họ Đồ có khỏe không? Em không phải chỉ nói về vật chất.”

“Anh nghĩ là rất không tệ, chồng của bà yêu bà, mà Đồ Diệu Định thật ra cũng hiếu thuận tôn trọng bà, mẹ anh cũng không phải là không thương bọn họ, chỉ là bà quan tâm anh và ông ngoại, cho nên anh cảm thấy được, như vậy thì tốt.”

“Anh cảm thấy như vậy thì tốt? Nếu mẹ anh biết được, trong lòng sẽ là cảm giác gì?”

“Cho nên không thể để cho bà biết.” Đới Dương Trinh nói, “Anh biết em vì anh mà bất bình, nhưng không cần gấp gáp, chuyện anh làm hoàn toàn không thay đổi, vẫn như cũ chỉ chạy khắp các nơi trên thế giới chụp ảnh, hơn nữa không còn có người nào tò mò muốn biết “Will” là ai.”

“Anh thật sự quá hào hiệp! Cảm thấy việc làm của Đồ Diệu Định, tại sao dường như ngược lại thay anh giảm bớt rất nhiều phiền toái.”

“Ha ha, nói như em vậy cũng không sai!”

Đới Dương Trinh cười nói, đáy mắt có tia hui quạnh, nhưng cô không phát hiện ra.

“Nếu như anh thật sự quyết định tiếp tục như vậy, em không có ý kiến, nhưng mà!” Cô nhấn mạnh, “Nếu như trong lòng anh không thoải mái, để em giúp anh, được không?”

Anh chống đỡ trên trán của cô, “Cảm ơn em.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn em đã nghe anh nói.” Đới Dương Trinh khẽ mỉm cười, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện này ra khỏi miệng, cảm giác giống như cởi gông xiềng ra, rất thoải mái.

“Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.” Cô cũng cười, “Chỉ cần anh tiếp tục cho em ăn.”

“Ha ha!” Tâm tình tốt, Đới Dương Trinh cười to.

Bạn đang đọc truyện *Dương Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 8

Edit & Beta: Tịnh Hào

Nửa đêm canh ba, tiếng chuông cửa vang lên, Đới Dương Trinh lập tức mở mắt ra, vì để không đánh thức người bên cạnh, anh nhẹ nhàng xuống giường, nhanh chóng đi tới phòng khách mở cửa chính ra, nhìn thấy người khách đến thăm đứng ở ngoài cửa, anh thở dài.

“Thời gian cậu đến nhà thăm hỏi thật đúng là kỳ quái!” Anh nói, mở cửa sắt ra, xoay người đi vào phòng khách.

Lý Phẩm Luân cười cười đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

“Nhã Thiên đâu?” Lý Phẩm Luân ngồi xuống ghế sofa, ngắm nhìn bốn phía.

“Cậu có cần nhìn thời gian một chút không? 3 giờ 33 phút, người bình thường đều đang làm cái gì cậu không biết sao? Đi ngủ!” Anh lẩm bẩm oán trách.

“Tôi cũng rất muốn, nhưng là ai kêu tôi vì người nào đó nên đã bẽ bộn nhiều việc, thời gian đã không đủ dùng rồi, kết quả mấy ngày trước còn bị người nào đó sai khiến giúp dọn nhà, hại tôi bây giờ ngay cả thời gian ngủ cũng không có, tôi chính là mới từ phòng làm việc chuẩn bị về nhà, tiện đường ghé qua.” Lý Phẩm Luân ai oán nói.

“Cũng chỉ là từ dưới lầu chuyển lên lầu, như vậy liền kêu than, có vô dụng như thế không!”

Đới Dương Trinh xì mũi coi thường, “Rốt cuộc cậu có chuyện gì?”

“Hai chuyện.” Lý Phẩm Luân từ cặp tài liệu đưa một phần kế hoạch cho anh, “Đây là kế hoạch hoạt động triển lãm lần này, lấy ra cho cậu xem thử.”

“Không cần thiết, tôi cũng sẽ không xuất hiện, vật này nên đưa cho Đồ Diệu Định.”

“Cậu xem qua, tôi mới có thể đưa cho anh ta.” Lý Phẩm Luân kiên trì.

“Thời gian triển lãm đã sắp đến, vật này cậu còn chưa đưa cho Đồ Diệu Định, anh ta chắc là sắp phát điên rồi!” Đới Dương Trinh rất bất đắc dĩ, rất không nghiêm túc lật xem, kế hoạch triển lãm gì đó, nắm rõ hoạt động đều không có quan hệ với anh, Lý Phẩm Luân mỗi lần đều cố chấp muốn anh xem, coi như đây chỉ là một hình thức cũng được.

“Ai để ý đến anh ta.” Lý Phẩm Luân hừ nhẹ, “Đúng rồi, tôi vẫn còn chưa có cơ hội hỏi cậu, lần này tại sao kéo dài hơn một tháng mới trở về? Rõ ràng nói cho cậu biết thời gian của tôi không đủ dùng rồi, cậu còn trì hoãn cho tôi một tháng, triển lãm ngày 20 tháng 4, kết quả cậu kéo dài tới trung tuần thứ hai mới trở về, cậu muốn tôi phải thế nào...”

“Bởi vì tôi thiếu chút nữa chết...” Đới Dương Trinh miễn cưỡng cắt ngang lời nhắc đi nhắc lại của anh ta, giọng nói và thái độ của anh giống như chỉ là anh nói “Chưa ăn no” bình thường như vậy.

“Cái gì?” Lý Phẩm Luân kêu to, nụ cười hồ ly trước sau như một rốt cuộc biến mất.

“Nói nhỏ thôi, Nhã Thiên đang ngủ!” Đới Dương Trinh cảnh cáo trừng anh ta, “Người của cô ấy không thoải mái, cần nghỉ ngơi, nếu như lời nói của cậu đánh thức cô ấy cậu liền chuẩn bị gặp xui xẻo đi!”

Lý Phẩm Luân cũng trừng lại, nhưng mà vẫn hạ thấp giọng.

“Cậu nói rõ ràng cho tôi, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người của đội chụp ảnh không có liên lạc với tôi? Người liên lạc khẩn cấp của cậu không viết thư cho tôi sao?”

“Tôi chưa bao giờ viết loại đồ vật này.” Anh nhún nhún vai.

“Cái gì? Cậu vậy mà...”

“Rốt cuộc cậu muốn nghe hay không? Không nghe thì tôi không nói.” Đới Dương Trinh cắt ngang anh ta.

Lý Phẩm Luân nhìn anh chằm chằm, “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

“Tôi và đội chụp ảnh lạc đường ở sa mạc, nhưng mà rất nhanh đã được một bộ lạc bản địa cấp cứu.”

“Nếu rất nhanh đã được cứu, tại sao còn nói thiếu chút nữa chết?”

“Bởi vì tù trưởng của bộ lạc kia muốn tôi cưới con gái của ông ta để báo đáp ân cứu mạng của ông ta, sau khi tôi nhìn thấy con gái của ông ta, liền kêu ông ném tôi trở về sa mạc.” Anh nhún nhún vai. diendanlequydon.com

“Cậu thật sự nói như vậy?” Lý Phẩm Luân sững sờ.

“Thật, con gái của ông ta cao đến phần eo của tôi, chiều rộng lại rộng bằng hai người tôi, làn da đen như than, thô ráp như miếng nứa chén, miệng còn thối hơn thi thể, tóc có rận còn dài như gùi, trò tiêu khiển lúc nghỉ ngơi của cô ta chính là bắt gùi rồi ăn...”

“Đủ rồi, cậu không cần miêu tả đâu.” Lý Phẩm Luân cảm thấy thức ăn khuya vừa mới ăn vào bụng đều sắp ói ra.

“Vị tù trưởng kia thật sự quăng cậu trở về sa mạc sao?” Mặc dù ông ta trừng phạt đúng tội.

Dựa theo sự hiểu biết của anh ta với Đới Dương Trinh, nhất định từ chối, nhưng mà muốn từ chối, trước khi chưa nhìn thấy người thì nên từ chối, anh cứ phải đợi sau khi xem qua mới kêu tù trưởng ném anh trở về sa mạc, không phải là đang nói với tù trưởng, sau khi nhìn thấy con gái của ông thì anh rất ghét bỏ, ghét bỏ đến tình nguyện chết cũng không cưới sao?

Người này hoàn toàn không hiểu nghệ thuật nói chuyện, giống như không để người ta tức chết trong lòng anh sẽ không thoải mái, anh ta tin tù trưởng kia khẳng định cũng là bị anh làm tức, ngay cả anh ta đều muốn nói một câu “Quá đáng chết”!

“Thật sự ném đấy! Kết quả tôi không biết bị độc trùng gì cắn trúng, trí nhớ cuối cùng là ngã dưới ánh mặt trời chói chang chờ người tới, tỉnh lại lần nữa tôi nằm trên giường bệnh của bệnh viện nào đó, đợi đến sau khi hồi phục, thì trở về.” Giọng nói không nhanh không chậm, không chút để ý, cùng lúc đang nói, cũng tùy ý lật hết một chồng lớn bản kế hoạch kia rồi.

Ngẩng đầu nhìn Lý Phẩm Luân oán hận trừng anh, trong lòng Đới Dương Trinh thầm dễ chịu, có thể để cho nụ cười hồ ly trăm năm không đổi của Lý Phẩm Luân biến mất, thật có cảm giác thành tựu!

“Thế nào?” Anh biết rõ còn hỏi.

“Thế nào? Cậu hỏi tôi thế nào? Cậu thiếu chút nữa chết, vậy mà tôi lại không biết cái gì! Cầu xin có được hay không, chuyện nghiêm trọng như vậy, cậu có thể đừng có làm bộ dạng giống như không có việc gì như vậy được hay không? Cậu thiếu chút nữa chết đấy!” “Thiếu chút nữa chết chính là không có chết, không phải bây giờ tôi rất tốt ngồi ở chỗ này nghe cậu chuyện nhỏ xé ra to hô to gọi nhỏ sao?” Đới Dương Trinh miễn cưỡng liếc nhìn anh ta một cái.

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi chuyện nhỏ xé ra to hô to gọi nhỏ, thật đúng là có lỗi!” Lý Phẩm Luân tức giận nói, tên đáng chết này, cũng chỉ có anh có bản lĩnh làm cho anh ta tức giận như vậy.

“Hy vọng cậu biết sai có thể sửa, không cần chỉ biết mở miệng nói xin lỗi, nhưng trong lòng một chút hối hận cũng không có.”

Anh cười nói.

Thật là tức chết người! Anh ta thật sự rất muốn bóp chết anh.

“Tốt lắm, tôi xem xong rồi.” Anh đặt tờ kế hoạch ở trên bàn.

“Sau khi xem xong có vấn đề gì không?” Lý Phẩm Luân hỏi, mặc dù trong lòng biết hỏi cũng vô ích.

“Có.” Anh gật đầu, “Có thể không làm triển lãm không?”

“Không thể!” Lý Phẩm Luân thét lên.

“Thính lực của tôi rất bình thường, cậu không cần phải thét lớn tiếng như vậy tôi cũng có thể nghe được, đánh thức Nhã Thiển tôi liền kéo căng da cậu!” Anh cau mày, ngứa ngứa lỗ tai, “Nếu không thể, tôi đây không có vấn đề, dù sao tôi chỉ muốn bán rở lương tâm của tôi, cái khác cũng không liên quan đến tôi.”

“Bán rở lương tâm cái gì, đây là mang cảnh vật xinh đẹp trong mắt cậu chia sẻ cho toàn thế giới!” Lý Phẩm Luân cau mày nói, “Chẳng qua nếu như cậu

giống như Đồ Diệu Định, tôi cũng đã nói cậu đừng cho người kia tùy tiện lấy, nhưng cậu cứ xem không sao cả, lại ở chuyện nào đấy nào tàn như vậy, để mặc cho người ta làm bẩn tên tuổi Will, tôi chính là cực kỳ đau lòng!”

“Công lực nhắc đi nhắc lại của cậu thật đúng là càng ngày càng tăng đấy!” Đới Dương Trinh không tập trung nói.

“Còn không phải là do cậu làm hại!” Lý Phẩm Luân tức giận nói, “Bán rẻ lương tâm? Cười chết người, cậu sẽ là loại người bán rẻ lương tâm? Cậu căn bản là làm việc tùy thích, người thường chịu thiệt đều là tôi, tôi mới vì nghệ thuật của cậu mà bán rẻ lương tâm cho ác ma như cậu.”

“Tôi có thể trả hàng không?” Anh nhếch miệng lên.

“Hàng hóa đã bán, không thể trả về!” Lý Phẩm Luân trừng anh.

Anh nhún nhún vai, “Được rồi, nói chuyện thứ hai đi!”

“Kẻ chủ mưu ác độc chinh Nhã Thiên tôi đã điều tra ra rồi.” Lý Phẩm Luân khôi phục vẻ ung dung, “Là Phan Tĩnh Hồng.”

“Tôi biết ngay là người phụ nữ nham hiểm kia!” Đới Dương Trinh không bất ngờ, nhưng rất tức giận, “Lý Phẩm Luân, lập tức đuổi cô ta!”

“Không được!” Rốt cuộc Lý Phẩm Luân đã khôi phục nụ cười hồ ly trước sau như một của anh ta, rất tốt, đổi ngược lại làm anh tức giận! Hừ!

“Tại sao?” Anh cau mày.

“Bởi vì không có chứng cứ, hơn nữa nghiêm túc mà nói, mặc dù nói cô ta là chủ mưu, nhưng mà cô ta cũng không thật sự nói ra muốn mọi người làm gì.”

“Người phụ nữ kia cần gì mở miệng? Cô ta chỉ dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện khiến người khác hiểu lầm, một đồng ánh mắt trét shit sẽ đầy cảm hận thay cô ta ra mặt.” Đới Dương Trinh cắn răng tức giận nói.

“Cho nên mỗi người đều tham dự tự cho là mình “quá hiểu lòng người”, chẳng lẽ cậu đuổi tất cả mọi người sao?” Hai chân Lý Phẩm Luân đan chéo vào nhau, “Chuyện lần này, cũng đừng tranh cãi với Tạ Dục Nho, tôi bảo đảm chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, được không?”

Đới Dương Trinh cắn răng, anh cũng biết thật sự muốn tranh cãi sẽ không có kết quả gì, “Cậu cảnh cáo người phụ nữ kia cho tôi, tốt nhất là cách xa tôi và Nhã Thiên, tôi sẽ không khách khí với cô ta nữa.”

“Tôi biết, tôi sẽ chuyển lời đến cô ta.” Chỉ là có nghe hay không thì anh không thể kiểm soát được.

“Hỏi cậu một vấn đề.”

“Câu hỏi của cậu thật nhiều.”

“Giữa cậu và Đồ Diệu Định có khúc mắc, cô ấy biết không?”

Lý Phẩm Luân không nói rõ cô ấy là ai, bọn họ cũng đều biết là chỉ Phó Nhã Thiên.

“Biết, tôi đã nói tất cả với cô ấy rồi.”

“Tôi cũng đoán thế.” Lý Phẩm Luân gật đầu, “Kỳ thật với quyền thế của Phó Thị, muốn giúp cậu giải quyết chuyện này...”

“Cậu biết?” Đới Dương Trinh cắt lời anh ta.

“Biết cái gì?” Lý Phẩm Luân giả vờ nghi ngờ.

“Biết cô ấy là thiên kim của Phó Thị.” Anh nhìn anh ta chằm chằm.

“Biết chứ, thế nào? Đây là bí mật sao?” Lý Phẩm Luân vô tội hỏi.

“Làm sao cậu biết?”

“Nghe tên của cô ấy liền biết, Phó Nhã Thiên, con gái của tổng giám đốc Phó Hiệp Nhân tập đoàn Phó Thị khu vực châu Mỹ, đồng thời cũng là người tài trợ lớn nhất cho đội chụp ảnh.”

“Cô ấy là người tài trợ cho đội chụp ảnh?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Ngay cả việc này cậu cũng không biết sao? Danh sách tài trợ cậu đều chưa xem qua sao?”

Đới Dương Trinh hừ nói: “Tôi chưa bao giờ xem cái kia.”

“Cũng phải, cậu là một thành viên của đội chụp ảnh, nhưng mà cậu là nhiếp ảnh gia tự do, rời khỏi đội là thói quen của cậu.” Lý Phẩm Luân than thở, “Được rồi, bây giờ cậu biết, như thế nào?”

“Như thế nào cái gì?”

“Có cần cô ấy giúp cậu giải quyết Đồ Diệu Định không?”

“Không cần.” Đới Dương Trinh đứng lên tiễn khách, “Cậu cần phải đi!”

“Được rồi, tôi cũng có chút chuyện vặt cần giải quyết.” Lý Phẩm Luân đứng lên, xem đồng hồ.

“Phụt, tôi nay lại không được ngủ.”

Tiền bạn tốt đi, Đới Dương Trinh ngồi một mình ở phòng khách, cô gái Nhã Thiến kia, nhất định không muốn nói cho anh biết chuyện người tài trợ, dù sao cô cần bản không biết anh là thành viên của đội chụp ảnh.

Một cánh tay từ sau đầu vươn ra, ôm lấy vai anh, đầu cũng dựa vào vai anh.

Anh không bị hù sợ, bởi vì mới vừa rồi cũng nghe được tiếng động của cửa phòng.

“Vẫn là đánh thức em.” Anh giơ tay khẽ vuốt cánh tay của cô.

“Em tài trợ rất nhiều đoàn thể.” Cô khẽ giải thích.

“Anh biết, anh không để ý việc này.” Anh nói, “Giọng nói của em khàn như hôm qua, là bị nhiễm bệnh lần hai sao?”

“Không có, là anh làm hại.” Phó Nhã Thiến đỏ mặt, đều là mới vừa rồi kêu quá... kịch liệt.

Đới Dương Trinh hiểu, cười, “Vậy thì thật xin lỗi.”

Phó Nhã Thiến lại nghỉ ngơi mấy ngày, mãi đến sau khi cô hoàn toàn khỏi bệnh, Đới Dương Trinh mới cho phép cô đi làm, mà trong ngày nghỉ phép của anh, anh đương nhiên mỗi ngày đưa đón cô đi làm, có lúc, buổi trưa Đới Dương Trinh còn có thể đưa bento đến cho cô, bởi vì anh và Lý Phẩm Luân là bạn tốt, cho nên có đôi khi anh liền ở lại nơi làm việc, dính bên cạnh cô, cùng làm chân chạy vặt với cô.

Hoạt động trừ bị bởi vì thời gian cấp bách, mọi người đều vô cùng bận rộn, ngay cả ngày nghỉ chủ nhật cũng đều tăng ca nguyên ngày, nhất là Phó Nhã Thiến phụ trách làm việc vặt càng thêm bận rộn ngay cả thời gian đi toilet cũng không có, may mắn, rốt cuộc tất cả sắp chấm dứt rồi.

Ngày mai sẽ là ngày triển lãm ảnh chụp động vật hoang dã của Will, chủ đề lần này là “Gần gũi”, phòng triển lãm sang trọng ở bên trong, tất cả công việc của nhân viên ở bên ngoài đã kết thúc vào ngày hôm qua, hôm nay ở chỗ này, tất cả đều là nhân viên của phòng làm việc Phẩm Luân, phụ trách vị trí ảnh chụp triển lãm của Will lần này.

Bữa trưa thời gian nghỉ ngơi, Phó Nhã Thiến và Đới Dương Trinh cùng đi với nhau, lấy lòng mọi người bằng bento và thức uống, sau khi gửi cho mọi người, mới bị anh kéo vào phòng nghỉ ngơi, dưới ánh mắt tình yêu có gai nào đấy, ăn bento tình yêu Đới Dương Trinh chuẩn bị.

“Ngày hôm qua tiểu nhân hèn hạ kia gọi điện thoại tìm anh làm gì?” Vừa ăn cơm, Phó Nhã Thiến nhớ tới chuyện nửa đêm hôm qua Đồ Diệu Định gọi điện thoại cho anh.

“Xác định anh không có giở trò, dự định phá hư triển lãm lớn của anh ta.” Đới Dương Trinh nhàn nhạt cười, từ sau khi cô biết rõ chân tướng, cô sẽ dùng biệt danh “tiểu nhân hèn hạ” chỉ Đồ Diệu Định, chỉ cần Đồ Diệu Định có bất kỳ hành động nào với anh, cô nhất định còn quan tâm hơn cả anh.

“Hừ, tốt nhất là “của anh ta”! Tiểu nhân!” Cô tức giận hừ.

Đới Dương Trinh cười cười nhìn cô, thuận tay gấp hai cục thịt món gà ba chén (*) trong hộp cơm của mình vào trong hộp cơm của cô.

(*) Là món ăn truyền thống nổi tiếng của Giang Tây. Bởi vì khi nấu nướng không cần để trong nước nóng, chỉ dùng một ly rượu, một chén mỡ heo, một chén xì dầu, tên cổ là “Gà ba chén”.

“Cảm ơn.” Phó Nhã Thiến cười tươi rói, cô cực kỳ thích anh làm món gà ba chén.

“Từ từ ăn, đừng ăn nhanh quá.” Anh nhắc nhở cô, sau khi đi làm cùng với cô, mới phát hiện buổi trưa cô gần như chưa từng có thể ăn no, bởi vì cô ăn chậm, thường chưa ăn được một phần ba thì bị sai khiến đi làm việc rồi.

“Ngày mai anh thật sự không định tham dự sao?” Ném ớt xanh vào trong hộp cơm của anh.

“Không, anh không tham dự.” Gấp trở về trả lại cô, “Không cho phép kén ăn.”

Phó Nhã Thiến lườm anh một cái, về mặt đau khổ ăn ớt xanh.

Sau khi Đới Dương Trinh nhìn thấy cô nuốt ớt xanh vào, đến gần hôn cô.

“Rất ngoan, thưởng cho em.”

“Đừng như vậy!” Cô đỏ mặt, suýt nữa bật tiếng rên lên, anh căn bản là cố ý vui cô vào chuyện bất nghĩa!

Cô rất nhanh nhìn trộm dò xét bốn phía, bỗng nhiên phát hiện trong phòng nghỉ chỉ còn lại bốn người, cô và Đới Dương Trinh, cùng với Phan Tĩnh Hồng, Lý Phẩm Luân.

Phan Tĩnh Hồng mang theo ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm cô, mà toàn thể lại coi như vẫn điềm đạm đáng yêu như cũ, khiến cô vô cùng khâm phục.

Về phần Lý Phẩm Luân, vẫn là vẻ mặt nụ cười hồ ly của anh ta, vừa hưởng thụ cả phê sau khi ăn cơm xong, vừa thấp giọng không biết nói cái gì với Phan Tĩnh Hồng, làm cho cô ta cúi đầu, cảm giác càng thêm uất ức, giống như bọn họ đều đang khi dễ cô ta.

“Tại sao đừng như vậy?” Anh hỏi.

“Bởi vì có người khác ở đây.” Người này cố ý sao!

“Vậy thì thế nào?” Đới Dương Trinh còn lâu mới quan tâm.

Phó Nhã Thiên rất bất đắc dĩ nhắm mắt lại, “Anh nhất định có nhân cách phân liệt, em chắc chắn!”

“Mời giải thích.” Anh không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Anh là người hai mặt, hai nhân cách, hoặc là tâm thần phân liệt, tùy ý muốn nói thế nào cũng được, anh đối với em là một vẻ mặt, xoay người đối mặt với những người khác lại là một vẻ mặt.” Đối với những người khác là vẻ mặt kiêu ngạo duy ngã độc tôn (*), còn đối với cô thì giống như bị bà ngoại nhập vào không ngừng hỏi han ân cần, tuy nhiên cô không hề chán ghét, còn cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng coi như cô thích, vẫn không thể thay đổi được lời nói và việc làm dong dãi của anh.

(*) Duy ngã độc tôn: kẻ tự đề cao mình, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

“Đây là bình thường thôi!” Đới Dương Trinh liếc cô, “Người khác không có quan hệ với anh, anh quan tâm sống chết của bọn họ làm gì? Nhưng em là bạn gái của anh, chẳng lẽ em muốn anh dùng vẻ mặt đối với người khác mà đối xử với em à?”

Nghĩ đến vẻ mặt anh đối với Phan Tĩnh Hồng, cô lập tức lắc đầu.

“Không muốn, nếu như anh dám đối với em như vậy, em liền bỏ rơi anh.” Cô hừ nói.

“Coi như em muốn, anh cũng không thể giả bộ được.”

“Ồ? Tại sao?”

“Chuyện này nào có tại sao? Rất tự nhiên chính là như vậy đấy! Anh cũng không phải diễn viên, chẳng lẽ đối xử với người mình yêu, em có thể giả bộ làm vẻ mặt chán ghét sao?” Anh liếc xéo cô một cái.

Phó Nhã Thiên sững sờ, cho nên anh đối nội đối ngoại là hai gương mặt, không phải cố ý, mà là phản ứng tự nhiên?

“Làm gì có loại vẻ mặt này?” Đới Dương Trinh cau mày, “Anh như vậy rất kỳ quái sao?”

“Không.” Cô cười, lắc đầu một cái, “Rất bình thường.”

“Anh đã nói rồi!” Anh hừ một tiếng, thấy nụ cười mê người của cô, không nhịn được đưa tay giữ chặt ót của cô, ôm cô về phía trước, dùng sức hôn cô.

Cô chưa kịp kháng nghị nữa liền bị anh hôn đến thất điên bát đảo, chỉ là cũng không cần đợi cô kháng nghị, đã có người không kiềm chế được cắt ngang đôi uyên ương.

“Anh Dương Trinh!” Một tiếng hờn dỗi vang lên bên cạnh bọn họ.

Phó Nhã Thiên lập tức đẩy anh ra, nhìn thấy khuôn mặt anh trong nháy mắt lạnh xuống, trong lòng hừ nhẹ một tiếng “Lợi hại, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, hơn nữa thật sự là phản ứng theo bản năng!”

“Hi, cô Phan!” Phó Nhã Thiên vẫy tay chào hỏi.

Đáng tiếc, Phan Tĩnh Hồng căn bản làm như không thấy cô, cũng không bố thí một chút ánh mắt cho cô.

“Anh Dương Trinh, ngày 25 là sinh nhật của em, chị gái và anh rể muốn mở buổi liên hoan khiêu vũ cho em, anh sẽ đến không!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Phan Tĩnh Hồng mang theo khí chất nhu nhược của Lâm Đại Ngọc, mười người đàn ông nhìn, bảo đảm có chín người không tự chủ được muốn ôm cô ta vào trong ngực bảo vệ cô ta, ngay cả cô người thường bị người khác ngộ nhận là “đàn ông giả” cũng không kiềm lòng được muốn thương hại.

Chi tiếc, thật bất hạnh—Đôi Dương Trinh chính là một người còn dư lại trong số mười người đó.

“Sẽ không.” Đôi Dương Trinh lạnh nhạt nói.

“Tại sao không đi?” Phan Tĩnh Hồng nắm tay thành nắm, chăm nhìn chăm chăm Phó Nhã Thiến.

“Tại sao muốn đi?” Anh không nhịn được hỏi ngược lại.

“Là sinh nhật của em!”

“Sinh nhật của cô liên quan gì đến tôi? Tại sao tôi phải lãng phí thời gian đi chúc sinh nhật cô?”

Oa! Dù ngoan độc, cũng rất không lịch sự, lời nói như vậy mà anh cũng nói ra được, quá... thẳng thắn rồi!

Phó Nhã Thiến cúi đầu, ở trong lòng lú lười không nói nên lời, nhưng mà cũng chỉ dám nói thầm ở trong lòng, cô biết loại tình huống này tốt nhất là nên tránh thật xa, nhưng mà đội trưởng nhà lao bên người mình không để cho cô rời xa chiến trường.

Nếu đã trốn không thoát, cô cũng chỉ có thể cố gắng ẩn mình, đầu cô hạ thấp đến ngực, an tĩnh nghiêm túc ăn bữa trưa.

“Anh và anh rể đã lâu chưa gặp mặt, có thể nhân cơ hội này...”

“Tôi đã tuyệt giao với anh ta.” Đôi Dương Trinh cắt lời cô ta.

“Hả?” Phan Tĩnh Hồng kinh ngạc, “Tại sao?”

“Hy vọng có thể thoát khỏi cô, để cho cô không lấy cớ quấy rầy tôi nữa!”

Ồ! Đầu của Phó Nhã Thiến càng cúi thấp xuống, cô cũng không thể rời khỏi sao!

“Anh Dương Trinh, trước kia anh không phải như vậy, trước kia anh rất dịu dàng với em, rất tốt với em. Tại sao anh thay đổi?” Phan Tĩnh Hồng uất ức tố cáo.

Ồ! Bây giờ anh cũng rất tốt với cô, nếu như đây là thái độ anh đối với bạn gái, chẳng lẽ trước kia hai người là một đôi sao?

Cho nên tương lai nếu bọn họ không may chia tay, cô cũng có thể bị đối xử giống như Phan Tĩnh Hồng bây giờ?

Phó Nhã Thiến trừng mắt, nhìn chăm chăm gà ba chén mà cô rất thích ăn trong hộp cơm, trong khoảng thời gian ngắn mà lại mất khẩu vị.

“Cô đang nói chuyện hoang đường gì thế? Cô bị tâm thần phân liệt sinh ra ảo giác, hay là có đôi mắt âm dương nhìn thấy quỷ hả?” Đôi Dương Trinh khinh bỉ nói, “Cô cho rằng tùy tiện nói hai câu là có thể khiêu khích sự tin tưởng của Thiến Thiến nhà tôi đối với tôi sao?”

Phốc! Phó Nhã Thiến vội vàng cắn môi, vào lúc này mà cười nhất định sẽ đưa tới sự tức giận, nhưng mà miệng anh thật sự rất ác độc, cô rất may mắn mình không phải là người hy sinh dưới miệng độc ác của anh.

Khẩu vị đã khôi phục lại, gấp ba cục thịt gà vào trong miệng, oa! Thật sự quá ngon, tối hôm nay nói anh lại làm món gà ba chén!

“Rốt cuộc cô ta có gì tốt?” Phan Tĩnh Hồng không cam lòng hỏi.

Hồng bét, công lực ảnh hưởng của cô quá kém rồi sao? Sao lửa còn đốt tới người cô.

“Cái gì cô ấy cũng tốt.” Giọng nói của anh mang theo vẻ tự hào.

Ồ! Làm ơn, đừng đổ thêm dầu vào lửa! Phó Nhã Thiến gần như muốn lui xuống ghế sofa, loại áp lực này biến hóa bù trừ lẫn nhau thật không tốt đâu!

“Dáng vẻ của cô ta là bất nam bất nữ (*), cùng một chỗ với cô ta, người ta đều cho rằng anh Dương Trinh là đồng tính luyến ái đấy!” Phan Tĩnh Hồng tức giận nói.

(*) Nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Phó Nhã Thiến trộm dò xét liếc cô ta một cái, lợi hại, nếu nói như lời của cô ta, thì giọng nói và biểu cảm của cô, vẫn chọc người ta yêu mến như vậy, rốt cuộc là làm sao hả?

“Thật sự cho rằng tôi là đồng tính luyến ái sao?” Anh cố ý hỏi.

Ồi chào! Xong rồi, từ giọng nói của anh, Phó Nhã Thiến biết kế tiếp anh nhất định phải nói lời gì càng làm người ta thêm tức giận.

Phan Tĩnh Hồng cố tình không hiểu, cho rằng bản thân mình tìm được điểm yếu, tính tận dụng triệt để.

“Không sai, đã có rất nhiều người nghi ngờ anh Dương Trình là đồng tính luyến ái rồi!”

Đôi Dương Trình đột nhiên cười, “Vậy thì quá tốt!”

“Cái gì?” Phan Tĩnh hồng sừng sốt.

“Tốt nhất là tất cả đều cho rằng tôi đồng tính luyến ái, bởi như vậy cũng sẽ không có một số người làm cho người ta ghét, nhìn không hiểu sắc mặt chán ghét của người ta, nghe không hiểu lời người ta cự tuyệt tên háo sắc quần chặt tôi đến chết, như vậy không phải thật tốt quá sao?” d đ l q đ Anh nói, đôi tay đột nhiên bắt được Phó Nhã Thiên, không để ý hộp cơm trên tay cô vì như vậy mà rơi xuống đất, bẻ cả cơ thể cô đặt lên trên đùi, không để cô tiếp tục rụt cổ ở một bên, toét ra hàm răng trắng về phía cô, “Thiên Thiên, em đúng là bảo bối của anh, yêu em chết mất!” Anh vừa nói lời buồn nôn xong, hôn cô thật mạnh.

“Em... Bento của em, gà ba chén của em...” Phó Nhã Thiên dờ khóc dờ cười nhìn chằm chằm hộp cơm rơi xuống đất, cô mới ăn chưa được một phần tư thôi!

“Hu hu...” Một tiếng khóc vang lên, người con gái đẹp xoay người, điềm đậm đáng yêu tập trung vào trong ngực của Lý Phẩm Luân bên cạnh có vẻ biết thương hoa tiếc ngọc.

“Anh đó! Thật là làm vậy!” Phó Nhã Thiên cầu nhàu bỏ lại chỗ ngồi của cô, cô rất muốn khóc đấy!

“Cô gái, tôi rất vô tội, tôi chưa bao giờ từng trêu chọc cô, cũng chưa từng có bất cứ lời nói và cử chỉ gây hiểu lầm cho cô, tôi cũng không dịu dàng cũng không lịch sự, càng không có gương mặt hòa nhã với cô, tôi còn rất hoài nghi rốt cuộc cô để ý tôi ở điểm nào đấy.” Đôi Dương Trình hừ nói, đã sớm nói Lý Phẩm Luân cảnh cáo cô ta chớ đến gần bọn họ, nếu không anh sẽ không khách khí nữa, “Không hiểu sao bị người ta quần chết không tha, tôi mới là người bị hại đấy!”

“Hu hu hu...” Tiếng khóc bên kia càng thêm xé ruột xé gan, khiến người ta chua xót, làm cho người ta không nhìn được cùng rơi nước mắt đồng tình.

Cô len lén liếc nhìn bên kia, Lý Phẩm Luân đang an ủi Phan Tĩnh Hồng khóc đến rất thương tâm, trong lúc bất chợt, cô thông cảm với Phan Tĩnh Hồng, cô ta cũng chỉ là thích một người mà thôi, haizz!

Đôi Dương Trình phát hiện tâm tư của Phó Nhã Thiên dường như cũng dừng lại vào bên kia, tâm tình cực kỳ khó chịu trừng mắt về phía Lý Phẩm Luân.

Lý Phẩm Luân cười, rất thức thời vừa dỗ vừa lừa mang người đi.

Hừ! Coi như anh ta thức thời, Đôi Dương Trình ở trong lòng hừ nói.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 9

Edit & Beta: Tịnh Hảo

“Em hỏi anh, có phải ông chủ anh ấy thích Phan Tĩnh Hồng không?” Phó Nhã Thiên đột nhiên hỏi.

“Tại sao cho là như vậy?” Đôi Dương Trình nhún mày, vẻ mặt giống như cô nói một chuyện rất đáng sợ nhìn cô.

“Bởi vì anh ấy rất tốt với cô ấy, rất dịu dàng!”

“Không, cậu ấy cũng rất chán ghét cô ta.” Anh khẳng định.

“Làm sao có thể, hoàn toàn nhìn không ra đấy?”

“Đến bây giờ em còn chưa biết cậu ấy là con hồ ly dối trá sao? Anh cho em biết, chỉ cần trên mặt cậu ấy là nụ cười hồ ly đó, tính chân thật của lời nói và hành động, em có thể trực tiếp giảm đi 50%.”

Oa! Thật là bản lĩnh đáng sợ, “Haizz!” Cô đột nhiên thở dài.

“Lại làm sao vậy?” Đôi Dương Trình cau mày hỏi.

“Em đang thương tiếc cho bento của em.” Mặt cô muốn khóc nhìn chằm chằm hộp cơm đã dâng tặng cho sàn nhà.

“Của anh cho em” Anh không nỡ để cô chịu đói, đưa hộp cơm của mình đến trên tay cô, sau đó bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc trên đất, “Nếu như em không thích anh, anh sẽ như thế nào?” Phó Nhã Thiên nhận hộp cơm của anh, đột nhiên thấp giọng lẩm bẩm.

“Anh sẽ khiến em thích anh.” Đới Dương Trinh nói, “Ăn cơm của em đi!”

“Anh muốn làm thế nào? Theo đuổi em? Quán em? Hành động cũng không giống với cô ấy?” Cô thầm cảm ơn anh ở trong lòng đã đưa cơm trưa cho mình, nhưng mà...

“Gà ba chén của anh đã hết rồi...” Hu hu, gà ba chén của cô!

“Buổi tối làm tiếp cho em ăn.” Anh dọn dẹp xong, rửa tay xong, trở về ngồi xuống bên người cô.

“Ồ, vẫn chưa trả lời câu hỏi của em” Cô nhắc nhở anh.

“Em phiền quá đấy, hỏi loại câu hỏi kia, là muốn chứng minh cái gì hả?” Đới Dương Trinh trừng mắt nhìn cô.

“Em muốn anh tội nghiệp cô ta? Hay là muốn anh tiếp nhận cô ta?”

“Em không có cần chứng minh cái gì?” Cô lườm anh một cái, “Chính là một loại vấn đề, một nghi vấn mà thôi, chỉ là muốn biết cùng một hành động, tại sao anh làm thì là chuyện đương nhiên, cô ấy làm thì không đúng.”

“Được, anh trả lời em” Ngón trỏ chìa lên trán cô một cái, “Em nói không sai, nếu như em không thích anh, hành động của anh sẽ giống như cô ta, nhưng mà em thích anh, không phải sao? Em thích kẻ địch, anh ghét cô ta, đây chính là trọng điểm, chính là trọng điểm mà hành động của anh và cô ta trở nên hoàn toàn khác biệt, những thứ khác căn bản không quan trọng, như vậy em hiểu không? Cô Phó.”

“Dạ dạ dạ, em hiểu rồi, người nông công cuồng họ Đới.” Cô thờ dài, “Thật ra cô ấy có chút đáng thương.”

“Em thông cảm cho cô ta, cô ta cũng sẽ không cảm kích em.” Đới Dương Trinh giễu cợt nói.

“Em có nói muốn cô ấy cảm kích sao?” Phó Nhã Thiên liếc nhìn trừng anh, được tình địch đồng tình sẽ cảm kích sao? Thật là hăm dọa, “Em chỉ nói ra cảm giác của em thôi.” Cô càu nhàu.

“Vậy anh cũng nói ra cảm giác của anh một chút.” Anh nâng cằm của cô lên, mang theo sự tức giận nói, “Nếu như không phải anh rề của cô ta ‘trước kia’ là bạn của anh, lại thêm Lý Phẩm Luân nói giúp, cũng bảo đảm sẽ không xảy ra lần nữa, thì làm sao anh có thể tha thứ cho kẻ chủ mưu ác độc chinh em! Anh nói cho em biết, bây giờ anh tức giận cô ta đây mình, anh không đụng tới cô ta, là vì anh không đánh phụ nữ, coi như số mệnh của cô ta tốt! Hiểu không?”

Phó Nhã Thiên không nói gì, khi cô biết Phan Tĩnh Hồng xúi giục mọi người kết hợp lại, cô thật sự vô cùng khiếp sợ, bởi vì coi như đã biết bộ mặt thật của cô ta, cô vẫn là nhìn thấy vẻ nhu nhược vô tội, điềm đạm đáng yêu.

“Coi như anh sẽ đánh phụ nữ, nhưng khi nhìn đến đáng vẻ điềm đạm đáng yêu, nhu nhược của cô ấy, anh xuống tay được mới lạ.” Cô lẩm bẩm nói, ngay cả cô là con gái cũng đã cảm thấy Phan Tĩnh Hồng làm cho người ta thương tiếc rồi, cho nên sau khi biết chân tướng sự thật, một lời nói nặng cô còn chưa trách mắng cô ta.

“Rốt cuộc là mắt của các người đều có vấn đề hay là như thế nào? Tại sao anh chỉ nhìn thấy cô ta ghê tởm làm bộ, đáng vẻ khiến người ta không nhận được muốn đánh! Em có biết mỗi lần nhìn thấy cô ta, anh rất nhẫn nại mới không đánh cô ta không, rốt cuộc chỗ nào điềm đạm đáng yêu hả?”

Không thể nào! Anh thật sự có loại cảm giác này? Cho nên mới mỗi lần nhìn thấy cô ta đều mặt lạnh miệng nói ra độc?

“Anh như vậy rất đáng sợ đấy, có ả núp khuynh hướng bạo lực, sau này anh nhìn em không vừa mắt có thể muốn đánh em hay không?” Phó Nhã Thiên nói giọng hỏi.

“Ít nói lời ngớ ngẩn đi, nếu như anh sẽ đánh phụ nữ, không biết anh đánh Phan Tĩnh Hồng mấy lần!” Đới Dương Trinh dùng sức búng một cái lên trán cô, “Đối phó em, chiêu này là đủ rồi.”

“Đau.” Che cái trán, quả nhiên rất đau! “Thật ra thì em cũng không đành lòng trách mắng cô ấy cái gì, cô ấy chỉ là thích một người mà thôi.”

“Cô gái, rốt cuộc em muốn ngây thơ tới khi nào?” Biểu cảm của anh giống như là cô hết thuốc chữa lắc đầu, “Em cho rằng cô ta thật sự yêu anh sao?”

“Hả? Không phải sao? Nếu như không phải là cực kỳ thích anh, không cách nào buông tha, thì ai có thể chịu được anh công kích bằng lời nói ác độc hết lần này tới lần khác?” Cũng không phải là có khuynh hướng chịu ngược.

“Không cam lòng, em cảm thấy đáp án này như thế nào?” Anh thấy cô gần như dừng động tác ăn cơm lại, dứt khoát đoạt lấy chiếc đũa, dứt cô một ngụm ngăn chặn lời muốn nói của cô.

“Ừm...” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Người phụ nữ kia đã có thói quen là mọi người —— nhất là đàn ông, phải hoàn toàn yêu mến cô ta, vâng lệnh nghe theo, cho nên không muốn chấp

nhận có đàn ông không để ý đến cô ta, chỉ như vậy mà thôi, em cho rằng cô ta cũng cực kỳ thích anh giống như em, không cách nào buông tha, cho nên mới vẫn chịu được lời nói ác độc của anh sao?” Đùa cợt nhìn cô.

“Hà! Anh anh... Em không phải có ý đó!” Phó Nhã Thiên trừng anh.

“Dạ dạ, anh không phải có ý đó, là anh cực kỳ thích em, không cách nào buông tha, cho nên mới vẫn chịu được chân tay vụng và ngây thơ ngốc nghếch của em, đúng không?”

“Anh, cái người này thật sự rất quá đáng đấy! Xem ra cô Phan là tam sinh hữu hạnh (*), không làm cho anh thích.”

(*) Tam sinh hữu hạnh: ba đời đều hạnh phúc.

“Dạ dạ ——” Lười nhát kéo dài âm điệu, “Hy vọng đời đời kiếp kiếp của cô ta đều may mắn, như vậy anh sẽ đời đời kiếp kiếp cảm tạ Thượng Đế, cô gái, như vậy hài lòng chưa? Có thể ngoan ngoãn ăn cơm chưa?”

“Không xong rồi, không có thời gian rồi.” Thấy thời gian nghỉ trưa sắp kết thúc, cô vội vàng muốn thu dọn bento.

“Ăn hết cơm!” Anh ngăn lại, “Em chính là như vậy, ăn cơm chậm như vậy, lại nói vô cùng nhiều, trước kia anh không tới cùng, bữa trưa của em có phải chỉ ăn vài miếng hay không?” Anh đã sớm nghĩ ngờ như vậy rồi, bởi vì cô càng ngày càng gầy.

“Em sẽ tìm thời gian để ăn...”

“Em ở đây nói ngu ngốc gì hả, em sẽ có thời gian rảnh rồi thì đầu anh chặt xuống cho em làm bóng đá!”

Trước giờ bận rộn giống như con quay, đừng nói rảnh rồi, căn bản ngay cả thời gian uống nước miếng cũng không có, gần đây anh đã nhìn thấy chuyện này quá nhiều, “Bây giờ từ từ ăn nó xong, ai có ý kiến thì người đó tới tìm anh, anh và người đó cùng nhau nói rõ.”

Nói rõ? Phun, ai dám hả, gương mặt nghiêm túc đẹp trai lịch sự của anh, sẽ biến thành đại ác nhân, dọa chết người.

Thôi, dù sao công việc đại khái cũng đã hoàn thành, cho nên cô ngoan ngoãn, từng miếng từng miếng nhai kỹ nuốt chậm, nghiêm túc ăn cơm.

“Đúng rồi, sau này em ít tiếp xúc với người phụ nữ kia.” Anh nghĩ tới sự ngốc nghếch của cô, không nhịn được nhắc nhở.

“Lo lắng cái gì, công việc của em tới hôm nay là kết thúc rồi.” Bây giờ ngẫm lại, mặc kệ là Phan Tĩnh Hồng tựa như người vô tội mềm yếu, hay là Lý Phẩm Luân luôn nở nụ cười rực rỡ, hai người này đều là người gian xảo.

Vẫn là gấu đen lớn của cô tốt.

“Gấu đen lớn, buổi tối nấu gà ba chén nhiều một chút nha!”

“Anh có lợi ích gì?” Đới Dương Trinh liếc cô.

“Anh muốn lợi ích gì?” Cô liếc anh một cái.

“Ngày mai anh muốn dẫn em đi gặp một người.”

“Ai?” Cô tò mò hỏi.

“Sư phụ anh.”

“Ừ, được, nên đi thăm hỏi sư phụ anh, nhưng mà...” Cô đột nhiên im lặng, nghiêng đầu nhìn anh.

“Nhưng mà làm sao?” Anh cau mày.

“Sức khỏe của sư phụ anh có tốt không? Có cao huyết áp, bệnh tim hay không?” Cô hỏi.

“Thân thể của sư phụ rất khỏe mạnh, chưa từng nghe ông có bệnh cao huyết áp hay là bệnh tật.”

“Vậy thì tốt.” Cô gật đầu một cái.

Nụ cười của cô thoáng qua vẻ nghịch ngợm, “Em lo lắng ông vừa nhìn thấy em, làm tưởng đồ đệ của ông là một đồng tính luyến ái, bệnh tim phát tác.”

“Em đó!” Anh cúi đầu hôn cô, ngăn lại tiếng cười nghịch ngợm của cô.

Trong phòng nghỉ thì hạnh phúc ngọt ngào; mà bên ngoài.

“Cô đấy, thật là tự đánh giá mình quá cao.” Bên ngoài, Lý Phẩm Luân nhìn hiện trường triển lãm đang sắp xếp trang trí, nhẹ giọng nói với Phan Tĩnh Hồng vẫn còn đang khóc sùi sùi ở bên cạnh.

“Ngay cả anh Phẩm Luân cũng cho rằng em thua kém Phó Nhã Thiên bất nam bất nữ sao?” Phan Tĩnh Hồng khẽ lau nước mắt, vừa thương tâm hỏi.

“Phó Nhã Thiên cũng không phải là người con gái bình thường, cô quá xem nhẹ cô ấy.” Lý Phẩm Luân nói.

“Em không nhìn ra được cô ta có gì tài giỏi.” Cô ta khẽ vênh môi đồ mọng, “Bàn về vẻ ngoài, em tuyệt đối tốt hơn cô ta; bàn về năng lực, em cũng có tự tin là xuất sắc hơn cô ta; bàn về chỗ dựa, cha em là tổng giám đốc một xí nghiệp, tiền của anh rề em có thể đập chết được cô ta, dựa vào cái gì mà cô ta so với em!”

“Mỗi người có thẩm mỹ riêng, cô cho rằng vẻ ngoài tốt hơn cô ấy, Dương Trinh cũng không cho là như thế.” Lý Phẩm Luân cười, anh ta cũng không cho là vậy, “Về phần chỗ dựa của cô thì... Ha ha, tin tưởng tôi, coi như cô có một vạn Tạ Dục Nho, hơn nữa tiền tài quyền thế nhiều gấp một vạn lần so với bây giờ, cũng thua kém chỗ dựa của cô ấy.” Lý Phẩm Luân cười nói.

“Không thể nào! Nhìn cô ta giản dị như vậy, nghèo đến mức cần trả trước tiền lương mới có thể sinh sống; anh Phẩm Luân, anh từ đâu nhận được loại tin tức này? Quá thái quá đấy.”

“Từ trên Google.” Lý Phẩm Luân đầy ý sâu xa nói: “Trở về tra Google, cô sẽ nhận được kết quả không tưởng tượng được.” Nói xong liền chắc chắn như vậy, để lại Phan Tĩnh Hồng mờ mịt không hiểu gì.

Gần tối, bên trong phòng trang điểm của nữ, Phó Nhã Thiên đang đứng trước bồn rửa tay, thấm ướt khăn tay, soi gương lau chùi bụi bặm không cẩn thận dính vào trên mặt.

Cửa phòng trang điểm bị đẩy ra, cô nhìn hình bóng phản xạ trong gương, là Phan Tĩnh Hồng.

Mà hiển nhiên Phan Tĩnh Hồng là tới tìm cô, bởi vì cô ta không vào WC, chỉ là đứng trước bồn rửa tay bên cạnh cô, vừa lấy phấn lót son môi ra chuẩn bị trang điểm lại, vừa lên tiếng nói: “Thì ra là thiên kim của Phó Thị, khó trách.”

Thì ra là Phan Tĩnh Hồng biết thân phận của cô đấy!

Cô ngạc nhiên, chỉ là...

“Khó trách” là có ý gì?

Phó Nhã Thiên không nói gì, chỉ là sau khi nhìn Phan Tĩnh Hồng ở trong kính, cúi đầu rửa khăn tay, sau đó tiếp tục lau.

“Phó Nhã Thiên, coi như cô lợi dụng quyền thế của nhà cô tạm thời ép anh Dương Trinh khuất phục, nhưng cũng sẽ không lâu đâu.”

Phan Tĩnh Hồng nhẹ nhàng tỏ cáo.

Cô ngăn người, ánh mắt kính ngạc chống lại Phan Tĩnh Hồng ở trong kính mắt đẹp mang theo vẻ u oán ẩm ướt.

“Cô Phan, cô cho rằng... Đới Dương Trinh khuất phục dưới quyền thế của Phó Thị, bất đắc dĩ mới quen tôi?”

“Không phải cho rằng, là khẳng định.” Phan Tĩnh Hồng đột nhiên quay lại, thê lương bị ai bắt lấy tay của cô, khẩn cầu nhìn cô, “Cô Phó, dựa vào gia thế của cô, muốn đàn ông gì đều có thể, xin cô đừng chia rẽ tôi và anh Dương Trinh được không?”

A, trong câu nói này cô nghe hiểu, ý là cô chỉ có thể dựa vào gia thế mới có đàn ông muốn cô.

Cô không biết Phan Tĩnh Hồng giả bộ, hay là đầu thật sự có vấn đề, cho là mình và Đới Dương Trinh thật sự là một đôi uyên ương tội nghiệp bị chia rẽ, nhưng mà điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, Phan Tĩnh Hồng vậy mà dùng móng tay bén nhọn của cô ta cố sức đâm vào tay của cô!

“Nhưng cô Phan, cô hiểu lầm.” Cô nhẹ nhàng nhưng kiên định ngăn tay của cô ta, chắc, thật là đau! Móng tay của cô ta suýt nữa muốn đâm vào trong thịt cô rồi, đã như vậy cô cần gì phải khách khí?

“Tôi cũng không phải dùng quyền thế ép Đới Dương Trinh quen tôi, tôi là mua đứt đời này của anh ấy.”

“Mua đứt?”

“Đúng, mua đứt! Cả đời này của anh ấy đều là của tôi, coi như tôi muốn ngược đãi anh ấy, đè bẹp anh ấy dưới chân, anh ấy cũng không thể phản kháng, hiểu không?”

“Cô thật đáng sợ, anh Dương Trinh thật đáng thương, cô thật quá đáng!” Phan Tĩnh Hồng đau thương kêu.

“Tôi biết ngay nhất định là như vậy, tôi biết ngay!”

“Cho nên cô từ bỏ ý định đi!” Hừ hừ, cô tuyệt đối không để ý làm cô gái xấu.

Mặt lau sạch sẽ rồi, cô xoay người liền đi ra phòng trang điểm, liếc mắt liền nhìn thấy Đới Dương Trinh của cô đứng bên ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

“Anh nhìn thấy cô ấy đi vào à?” Cô biết rồi còn hỏi anh.

“Ừ, một phút nữa em không ra, anh liền sẽ đi vào.” Anh gật đầu, trên mặt đột nhiên thoáng qua vẻ chán ghét liếc phía sau cô một cái.

Cô biết là Phan Tĩnh Hồng đi ra.

“Anh Dương Trinh.” Phan Tĩnh Hồng lập tức đi tới, “Em biết rõ nỗi khổ tâm riêng của anh rồi, em nhất định sẽ nghĩ biện pháp.”

Đới Dương Trinh cau mày, cúi đầu nhìn về mặt nghịch ngợm của Phó Nhã Thiên.

“Chuyện em mua đứt cả đời của anh đã bại lộ rồi.” Cô nhún nhún vai.

“Em đó!” Anh có chút bất đắc dĩ nói nhỏ.

“Anh Dương Trinh, em sẽ xin anh rở mua anh trở về, anh yên tâm.” Phan Tĩnh Hồng nói, “Phó Nhã Thiên không thể dùng tiền mua tình cảm, anh Dương Trinh như vậy quá đáng thương!”

Phan Tĩnh Hồng nâng cao giọng nói hấp dẫn sự chú ý của những nhân viên làm việc khác, ánh mắt rồi rít bắn tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lý Phẩm Luân mới vừa từ phòng làm việc tạm thời đi ra, vừa lúc nghe được chuyện dùng tiền mua tình cảm gì vậy? Người phụ nữ Phan Tĩnh Hồng này lại đang gây chuyện thị phi rồi hả?

“Anh Phẩm Luân, Phó Nhã Thiên lại dùng quyền thế ép bức anh Dương Trinh, cô ta còn nói cô ta đã mua đứt cả đời anh Dương Trinh, cho dù muốn ngược đãi anh ấy, lăng nhục anh ấy, anh Dương Trinh cũng không thể phản kháng, em quá đau lòng quá buồn...” Phan Tĩnh Hồng khóc đến thật đau lòng với Lý Phẩm Luân.

“Ôi! Anh đã rất bận rồi, sao em cũng học Dương Trinh làm trò thật giả lẫn lộn hả!” Lý Phẩm Luân rất bất đắc dĩ nhìn Phó Nhã Thiên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Phó Nhã Thiên, muốn cô nhanh giải thích.

“Nhìn cái gì?” Đới Dương Trinh ôm người vào trong ngực, hung hăng lướt nhìn mọi người, “Tôi bán mình cho cô ấy rồi, hơn nữa còn là tự tôi ra giá, bắt các người nín đánh rắm à? Quán tốt chuyện của mình, rảnh rồi bớt can thiệp vào chuyện của người khác, các người không có tư cách đó!”

“Không sao đâu, anh đừng tức giận.” Phó Nhã Thiên vội vàng xin tha thứ.

“Anh Dương Trinh, cô ta quá đáng như vậy, tại sao anh còn phải che chở cô ta? Anh thiếu tiền sao? Cho nên mới bán mình cho cô ta? Vậy em có thể tìm anh rở nghĩ biện pháp, anh ấy cũng rất có tiền đấy, có thể giúp anh, em giúp anh trả tiền lại, như vậy chúng ta có thể ở cùng một chỗ.”

“Tôi ra giá cố định, là giá mà Tạ Dục Nho không trả nổi.”

“Anh không nói tại sao có thể xác định anh rở trả không nổi!” Cô ta cũng không tin giá tiền sẽ cao đến mức ngay cả anh rở cũng trả không nổi.

“Tôi cũng vậy rất muốn hiểu rõ “chắc giá” của cậu là cái gì?” Lý Phẩm Luân cũng nói, nhưng mà anh ta không cho là tiền mặt, cho nên anh ta hỏi “Là cái gì”, mà không phải hỏi “Là bao nhiêu”.

“Đúng vậy, rốt cuộc là bao nhiêu?” Mọi người hỏi tới, nếu như có thể, bọn họ cũng hy vọng cứu người ra từ tay Phó Nhã Thiên cho công chúa Tâm Nghi, trả lại cho công chúa.

“Tại sao tôi phải nói cho các người?” d d l q đ Đới Dương Trinh trợn mắt nhìn mọi người một cái, “Các người quan tâm chuyện của người khác như là lẽ đương nhiên, các người nín đánh rắm đi! Không giải thích!”

“Dương Trinh, nói ra khiến mọi người hết hy vọng cũng tốt đấy, giảm đi rất nhiều phiền toái, không phải sao?” Lý Phẩm Luân cười nói.

“Cậu chỉ là muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu thôi.” Đới Dương Trinh hừ nói, bạn bè mấy năm, làm sao không biết suy nghĩ của anh ta.

Nhưng mà anh ta nói cũng không sai, có thể giảm đi phiền toái.

“Như thế nào? Anh có thể nói không?” Anh cúi đầu hỏi Phó Nhã Thiên vẫn giữ yên lặng, nhìn cô xem đùa giỡn đến say sưa ngon lành, thiệt là, rõ ràng là cô có ý gây ra, cô lại không đếm xỉa đến.

“Tùy anh thôi!” Cô không thêm để ý cười nói.

“Được, tôi liền nói cho các người biết.” Anh lướt nhìn mọi người, “Tôi ra giá là ‘tình yêu của Phó Nhã Thiên và cuộc đời của cô ấy’, như vậy đã hiểu

chưa?”

Lý Phẩm Luân nhướn mày, cười ha ha, đã hiểu đã hiểu, chính là hứa hẹn cả đời bên nhau, chuyện đơn giản như vậy làm gì cho phức tạp như vậy, còn ra giá đấy, thật là!

Nhìn từng nét mặt của mọi người, hình như cũng đã hiểu, về phần Phan Tĩnh Hồng... Ôi! Còn giống như chưa hiểu đấy, là thật không hiểu, hay là không muốn hiểu?

“VẬY... Em có thể dùng tình yêu và cả đời của em mua anh trở lại!” Phan Tĩnh Hồng nắm tay thành quyền, “Phan Tĩnh Hồng, cô nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi không ra hai giá!”

“Em hiểu, cho nên em cũng dùng tình yêu và cả đời của em...”

“Cô không phải là Phó Nhã Thiển.” Đới Dương Trinh ngắt lời cô ta.

“Em tốt hơn Phó Nhã Thiển!” Phan Tĩnh Hồng không cam lòng.

“Tĩnh Hồng, Dương Trinh đã nói đó là “chắc giá”, coi như cô tốt hơn cô ấy, nhưng cô không phải là “Phó Nhã Thiển”, đại biểu là “ba giá”, không phải giá Dương Trinh muốn.”

“Chúng ta đi thôi! Thật may hôm nay là ngày đi làm cuối cùng của em, sau này sẽ không bị những người không hiểu sao rất đáng ghét này quấy rối rồi!” Đới Dương Trinh dẫn Phó Nhã Thiển đi, không muốn để ý đến những người quá xen vào chuyện của người khác.

“Anh Dương Trinh!” Phan Tĩnh Hồng đuổi theo kêu.

“Tĩnh Hồng, đừng làm loạn nữa.” Lý Phẩm Luân bắt lấy cô ta.

“Anh Phẩm Luân, làm sao anh có thể nói em đang làm loạn đây? Là Phó Nhã Thiển quá đáng...”

“Phan Tĩnh Hồng, quần quít làm phiền quá khó coi.” Mặc dù Lý Phẩm Luân cười, chỉ là giọng điệu lạnh xuống, “Học tiếp nhận thực tế, chấp nhận chính là có người đàn ông không chịu nổi cô, chán ghét cô, như vậy rất khó khăn sao?”

“Anh Phẩm Luân?” Phan Tĩnh Hồng nín lấy váy, mặt bị thương thâm thiết muốn chết.

“Ông chủ!” Những người khác không đánh lòng kêu.

“Các người cũng nên có chừng có mực đi! Muốn làm người mù quáng thương yêu cung chiều công chúa trong lòng các người là chuyện của các người, chẳng qua tôi khuyên các người, không cần mù quáng đến rước họa vào thân!”

Lý Phẩm Luân lướt nhìn mọi người, anh ta không quan tâm đến đạo đức cá nhân của nhân viên là không sai, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc anh ta đều không để ý, dung túng Phan Tĩnh Hồng lần nữa, cũng là bởi vì cho Tạ Dục Nho mặt mũi, nhưng cô ta đã quá đáng, nếu để cho cô ta làm bừa, đừng nói là Phan Tĩnh Hồng mà bản thân mình cũng gặp nạn, ngay cả phòng làm việc đều sẽ bị cô ta lôi xuống nước, bằng Phó Thị, muốn hủy diệt một phòng làm việc nhỏ nhỏ như vậy, giống như hô hấp đơn giản như vậy!

“Nếu không phải là cô Phó không tính toán các người trước kia độc ác chinh đồn, các người nghĩ đám các người có thể bình yên vô sự sao?”

Mọi người chột dạ quay mặt đi, cúi đầu, không dám nói nữa.

“Anh Phẩm Luân, đừng trách bọn họ; là lỗi của em, mọi người chỉ là yêu thương em, mới đi làm mấy việc này.” Phan Tĩnh Hồng mềm yếu cầu xin, cô ta rất rõ thông thường như vậy, mọi người sẽ vô cùng cảm động, càng thêm yêu thương cô ta.

“Tĩnh Hồng...” Quả nhiên mọi người cảm động.

“Vốn chính là lỗi của cô, là cô cố ý nói gạt mọi người, khiến mọi người cho là cô bị Phó Nhã Thiển ăn hiếp, không phải sao?” Ai ngờ Lý Phẩm Luân lại hùa theo lời của cô ta, còn phá tan mưu kế của cô ta.

“Không có, em không có, anh Phẩm Luân, làm sao anh có thể hiểu lầm em như vậy?” Cô ta lắc đầu, mặt đau đớn không dám tin, “Em biết người phía sau cô Phó rất vững chắc, anh Phẩm Luân có lẽ là bất đắc dĩ, nhưng mà vu oan em như vậy, em... em rất buồn.”

“Cô xem, bây giờ lại đang nói gạt mọi người là Nhã Thiển làm tôi áp lực, buộc tôi ức hiếp cô.” Lý Phẩm Luân cười lạnh nói: “Các người nghe lời của cô ta, là nghĩ như vậy!”

Mọi người im lặng, coi như là chấp nhận.

“Tĩnh Hồng, cô thật...” Có người do dự lên tiếng, nhưng là không hỏi hết.

Phan Tĩnh Hồng cúi đầu, yên tĩnh trở lại.

“Tôi không có gặp phải bất kỳ áp lực nào, chỉ là có chuyện thật ra cô nói đúng, người phía sau Phó Nhã Thiên rất vững chắc.” Lý Phàm Luân cười, rét lạnh nói: “Các người có lẽ không biết, thật ra tôi có thể nói cho các người biết, Phó Thị nổi danh nhất, không phải là quyền thế tài phú của bọn họ hay là bất kỳ phong công vĩ nghiệp nào, mà là bọn họ vô cùng bao che người nhà của bọn họ, bọn họ không cho phép có bất cứ kẻ nào ức hiếp người nhà của bọn họ, như vậy các người biết rồi chứ?”

Mọi người hoàn toàn yên lặng.

“Tình Hồng, tôi mặc kệ chuyện đã qua, là tôi nể tình anh rể của cô, nếu như cô không có chừng mực, tiếp tục tự cho là đúng không muốn nhìn rõ hiện thực như vậy, có lẽ sẽ bị coi như tình thân có bệnh, Nhã Thiên sẽ không làm gì với cô, nhưng mà bị mấy vị nắm quyền hành trong nhà cô ấy biết mà nói, bọn họ có thể sẽ vì đề tránh cho lịch sử tái diễn, trước khi cô thương tổn đến Nhã Thiên lớn hơn nữa, sẽ đi trước một bước đưa cô vào bệnh viện tâm thần, để cho cô cả đời không thấy mặt trời là điều rất đơn giản!”

Phan Tình Hồng khẽ run, nghĩ tới buổi chiều hôm nay cô ta tra được một chút tin tức của Phó Thị ở trên mạng.

Lý Phàm Luân nói đến người kia bởi vì thăm mền Thái Từ Gia của Phó Thị, cho nên bắt cóc bạn gái của Thái Từ Gia? Hay là người nợ hại nhị thiên kim của Phó Thị trở thành người phụ nữ sống đời sống thực vật?

Không, cô ta và bọn họ không giống nhau, bọn họ thật sự có bệnh, cô ta không có!

Nhưng mà... Có lẽ bọn họ cũng không có ở đây?

“Bọn họ cho là bọn họ có thể... một tay che trời sao?” Cô ta run rẩy nói.

“Bọn họ không phải cho là, bọn họ quả thật có thể một tay che trời, tôi rất nghiêm túc nói cho cô biết, tôi chẳng muốn quan tâm sống chết của cô, nhưng mà tôi sẽ không để cho cô cũng mang cả phòng làm việc chôn theo, bắt đầu từ bây giờ, nếu như cô có bất kỳ quý kẻ gì, không cần Phó Thị động tay, tôi sẽ đuổi cô đi ra ngoài trước, hiểu chưa?” Lý Phàm Luân vỗ vỗ vai của cô ta, “Tôi nói đến đây thôi, cô, còn có các người, tự giải quyết cho tốt.”

Lý Phàm Luân xoay người rời khỏi, hôm nay tan làm sớm một chút, ngày mai triển lãm mở bọn họ còn bận rộn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 10 (Kết thúc)

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Cô không biết vì sao khi tỉnh dậy, khẽ mở mắt, người bên cạnh không có ở đây.

Phó Nhã Thiên có chút nghi ngờ ngồi dậy, nhìn về phòng tắm, không có ánh đèn sáng.

Vào giờ này anh sẽ đi đâu?

Cầm áo ngủ lên mặc vào, cô đi từ từ ra phòng ngủ, lập tức nhìn thấy cửa phòng khách khép hờ lộ ra ánh đèn.

Cô đi tới, từ khe cửa nhìn vào; trông thấy Đới Dương Trình đứng ở trước bàn, đôi tay buông lỏng đặt bên người, cúi thấp đầu, không nhúc nhích.

Bóng lưng cao lớn kia, chẳng biết tại sao cho cô cảm giác cô đơn lạnh lẽo.

Cô vẫn cảm thấy anh thoải mái tùy hứng, cảm thấy anh sống phóng khoáng hơn bất cứ ai, ngay cả tâm huyết bị cướp mất, bộ dáng anh vẫn như không sao cả, nhưng có phải cô bỏ sót điều gì không?

Tay níu lấy vạt áo bông chốc căng thẳng, cô. Quá không cẩn thận, tâm huyết của mình bị người khác cướp đoạt chà đạp, làm sao có thể không quan tâm!

Trải qua mấy ngày nay, đều là anh giúp cô, chăm sóc cô, cô cũng có thể giúp anh chứ?

Cô biết có thể, nhưng. Anh cũng không có ý là anh cần giúp đỡ, thậm chí không để cho cô biết anh cần giúp đỡ!

Tay khẽ run lên, anh vẫn luôn ở trước mặt cô giả vờ cứng cỏi, anh yếu ớt, sẽ chỉ biểu hiện ra vào lúc anh một mình, giống như. Như bây giờ, tưởng nhớ những tấm hình kia, là nghi thức cá nhân của anh, cô không có cách nào nhúng tay vào.

Cô rũ mắt xuống, đau lòng không cách nào nhúng tay vào.

“Nhã Thiên?” Một tiếng khẽ gọi, “Em đứng ở chỗ này làm gì?”

Cô phục hồi tinh thần lại, phát hiện chẳng biết lúc nào anh đã đi tới cửa phòng.

“Em tỉnh dậy, không nhìn thấy anh, liền đi ra xem.” Cô nhìn anh, phát hiện anh đã khôi phục dáng vẻ bình thường, bóng dáng cô đơn vắng lặng mới vừa nãy, giống như chỉ là tưởng tượng của cô thôi.

Đôi Dương Trinh khẽ cúi người đối mặt với cô, nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng cô.

“Làm gì vậy?” Phó Nhã Thiên hỏi.

Anh không trả lời, nhìn cô chăm chú một lát, mới duỗi tay về phía cô, “Tới đây.”

“Hả?” Cô ngờ ngác nhìn anh đứng ở bên trong cửa vươn tay với cô.

“Ngắn người cái gì hả, thoát nhìn rất ngốc nghếch đấy!” Anh dứt khoát tự mình dắt tay của cô, lôi cô vào trong phòng.

“Đi vào, lần trước em chỉ nhìn thấy một tấm hình, anh cho em nhìn tấm khác.” Anh dẫn cô đến trước bàn đọc sách, kéo ghế ra để cho cô ngồi xuống.

Những tấm hình cỡ A4 lớn nhỏ này là tấm anh giữ lại mãi mãi, khác với ảnh chụp lớn trong triển lãm.

Tất cả hình đều đặt trên bàn sách, lần bày ra trước mặt cô, đây là khoảnh khắc làm cho người ta hưng phấn kích động biết bao, vậy mà cô có thể nhìn thấy tất cả hình trước khi trưng bày.

Cô hưng phấn nhìn ảnh chụp trên bàn, một tấm trên cùng, là một con sư tử mẹ chăm sóc sư tử con.

“Tấm hình này anh mai phục gần một ngày ở trong bụi cỏ, mới chụp được tấm hình này, sư tử con này vô cùng nghịch ngợm, lúc đó nó được sư tử mẹ chăm sóc nó, em xem, sư tử mẹ cắn cái đuôi của nó, là đang ngăn nó đi quấy rối khắp nơi.”

Phó Nhã Thiên cảm động khẽ vuốt ve tấm hình.

“Tấm hình này là một trong thành quả lần này, anh thích nhất.” Anh cũng đưa tay vuốt ve sư tử con trong hình.

Đôi Dương Trinh giới thiệu từng hình từng hình, giải thích tình huống và tình cảnh chụp hình lúc đó, mãi đến khi đều đã xem xong tất cả ảnh chụp.

“Không nên.” Cô thì thầm.

“Cái gì?” Anh nghiêng đầu nhìn cô.

“Như vậy không được!” Phó Nhã Thiên giơ tay lên níu lấy cánh tay của anh, ngửa đầu nghiêm túc nhìn anh.

“Anh ta không có tư cách lấy được những tấm hình này, không nên cho anh ta!”

“Nhã Thiên, anh căn bản không quan tâm.”

“Anh đương nhiên quan tâm!” Cô lắc đầu nguầy nguậy, không bị bản lĩnh giả dối bề ngoài lừa nữa.

“Những tấm hình này đến ngày mai, sẽ trở thành của Đồ Diệu Định, nếu như anh không quan tâm, cũng sẽ không nửa đêm canh ba ra ngoài này!”

“Anh chỉ là không ngủ được, xem một chút mà thôi.” Đôi Dương Trinh giơ tay lên xoa xoa đầu của cô.

“Anh không phải vậy, anh đang tưởng nhớ phần linh hồn mất đi!” Cô đau lòng nhìn anh.

“Anh yêu tội nó, anh không bỏ được tội nó, thậm chí bởi vì anh biến chúng trở thành công cụ của Đồ Diệu Định mà căm ghét bản thân mình, anh rõ ràng. . .”

“Đừng nói nữa.” Đôi Dương Trinh cắt lời cô, “Không cần nói nữa, Nhã Thiên.” Anh bắt đầu dọn dẹp hình, bỏ từng tấm vào bên trong hộp giấy cứng, “Tại sao?” Phó Nhã Thiên đột nhiên cúi đầu, lẩm bẩm hỏi.

“Nhã Thiên, đừng như vậy, đừng làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp hơn, được không?”

“Không được.” Cô quả quyết nói, “Nếu như anh thật sự không quan tâm, như vậy em cũng sẽ có thể không quan tâm đến việc làm của Đồ Diệu Định, nhưng anh không phải như vậy!”

“Anh không quan tâm.” Anh cau mày.

“Nói láo!” Phó Nhã Thiên bác bỏ, lấy hình ra từ trong hộp giấy cứng đưa tới trước mặt anh, “Anh nhìn tội nó, nói cho em nghe, anh không quan tâm tội nó bị Đồ Diệu Định lợi dụng, chà đạp!”

“Nhã Thiên!” Anh nhìn cô chăm chăm, đáy mắt có sự đè nén tức giận, đoạt lấy tấm hình trên tay cô trở về, đẩy hộp giấy lại.

“Em không hy vọng nhìn thấy anh cứ tự tổn thương mình, anh cảm thấy thiếu nợ mẹ anh, muốn bồi thường. Em có thể hiểu, nhưng mà tự tổn thương mình tuyệt đối không phải là ý nguyện mà mẹ anh muốn thấy, anh có hiểu hay không?”

“Anh không có tự tổn thương mình, anh chỉ làm tất cả mọi chuyện đều được vui vẻ.”

Phó Nhã Thiên lắc đầu, “Nếu như anh thật sự cho rằng đây là muốn tất cả đều vui vẻ, vậy anh dám nói sự thật cho mẹ anh biết không? Anh dám để cho đi ấy biết không?”

Đới Dương Trinh cắn răng nhìn cô chăm chăm.

“Anh không dám, đúng không, bởi vì anh biết như vậy là sai, anh làm như vậy chỉ là đang lặp lại bi kịch trong quá khứ, chỉ có anh và người thương anh trả giá rất lớn, người vui mừng chỉ có Đồ Diệu Định, này gọi là kẻ thù vui vẻ, người thân đau lòng.” Phó Nhã Thiên níu lấy vạt áo của anh, ngửa đầu đau lòng nhìn anh.

“Đừng nói nữa.” Anh nặng nề nói.

“Anh rõ ràng quan tâm, rõ ràng mình đau lòng, đang kiềm chế, bảo em làm sao có thể không thấy? Mỗi tấm hình được “bán”, lòng của anh như thiếu đi một góc, anh cứ kiềm xuống như vậy, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện! Đề em giúp anh, cha của Đồ Diệu Định là người trên thương trường, ông tuyệt đối sẽ không muốn đắc tội với Phó Thị, cho nên...”

“Đủ rồi! Anh nói đủ rồi! Phó Nhã Thiên!” Anh rống to.

Phó Nhã Thiên sợ hết hồn, im lặng, nhìn anh chăm chăm.

“Cái gì em cũng không hiểu!” Anh bắt lấy cánh tay của cô, cắn răng tức giận nói: “Cũng chỉ là đại tiểu thư chơi đồ hàng, lại thật sự cho là mình trải nghiệm nghèo khổ! Em biết cái gì gọi là tuyệt vọng sao? Coi như em tự lực cánh sinh, nhưng sau lưng của em vẫn có chỗ dựa mạnh mẽ như cũ, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng chuẩn bị đưa tay giúp đỡ, em có chỗ dựa nên không sợ hãi, mới dám chơi đùa như vậy phải không?” Cô cứng người lại, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm.

Thì ra là. Anh nghĩ như vậy? Việc làm của mình trong mắt anh, chỉ là chơi đồ hàng, một trò chơi buồn cười, không có chút ý nghĩa nào?

Nhưng. Cho dù như thế, cô vẫn muốn khuyên tỉnh hắn. Cô muốn mở miệng, nhưng cổ họng như bị nghẹn lại, gần như không có cách nào lên tiếng, cô hắng giọng, bắt buộc mình tỉnh táo lại, “Chuyện này và chuyện có phải em chơi đồ hàng hay không, em hiểu nghèo khổ hay không, không liên quan đến việc có hiểu sự tuyệt vọng thật sự hay không...”

“Nếu như em không hiểu được sự tuyệt vọng thật sự là vị gì, dựa vào cái gì mà ở chỗ này phát ngôn bừa bãi?” Anh rống to.

“Dựa vào cái gì?”

Cô vừa sợ vừa đau lòng nhìn anh chăm chăm, cô muốn giúp anh, muốn chia sẻ đau khổ và đau thương của anh, nhưng... Anh không cần cô.

“Em hiểu rồi, em đã hoàn toàn hiểu được.” Phó Nhã Thiên thất vọng gật đầu một cái, lẩm bẩm nói nhỏ, “Thì ra là anh thấy em như vậy...”

Dáng vẻ đau thương và thất vọng của cô làm cho anh tỉnh táo lại, lập tức hối hận không thôi.

“Nhã Thiên.”

Cô tránh tay của anh, lắc đầu một cái.

“Không sao, em chỉ là hiểu sự thật, trong lòng anh chỉ xem em là thêm kim tiểu thư buồn cười đang chơi đồ hàng, không thể làm chỗ dựa cho anh, có thể bầu bạn chia sẻ nỗi đau khổ của anh, em. đã hiểu.” Cô hít một hơi thật sâu, “Rất xin lỗi, sự tình nguyện của em chỉ từ một phía, em nghĩ em lại làm chuyện ngu xuẩn rồi.”

“Nhã Thiên, không phải như thế!” Đới Dương Trinh nóng nảy.

“Đừng nói nữa... Em nghĩ chúng ta đều mệt mỏi.” Cô thật bình tĩnh mà nói, gật đầu với anh một cái, “Thật xin lỗi, tối nay. Còn dư mấy tiếng nữa là trời sắp sáng, xin mời anh ngủ phòng khách đi!”

“Nhã Thiên.” Anh vươn tay muốn nắm lấy tay của cô.

“Em đi ngủ.” Cô tránh tay của anh, nói thật nhỏ một tiếng, xoay người rời đi.

Đới Dương Trinh nhìn tay mình trống rỗng, ảo não khẽ nguyền rủa một tiếng, đánh một quyền về phía vách tường.

Phó Nhã Thiến nằm ở trên giường, mắt khô khóc mờ to, ngấm nhìn phòng ngủ tối tăm.

Muốn khóc cũng khóc không được, cảm giác đau lòng muốn chết đi, loại lạnh lẽo đến thấu xương này, dù chăn bông rất dày cũng không làm ấm được cảm giác này, là cái gì?

Bọn họ yêu quá dễ dàng, tình cảm tới quá nhanh, lại thiếu hiểu nhau.

Cô cũng không trách anh, là lỗi của cô, cô quá mức nóng lòng chia sẻ tất cả của anh, lại quên anh còn chưa chuẩn bị bỏ lớp che giấu sâu nhất kia của anh, khi lần đầu tiên anh quát bảo cô dừng lại thì cô nên ngậm miệng, nhưng cô không có, còn tiến sát từng bước, tàn khóc mở vết thương của anh ra, không chút lưu tình; cô rất rõ ràng, là cô giẫm lên chân đau của anh, anh nhất thời nóng nảy, mới có thể không lựa lời nói, chỉ muốn nhờ vào đó mà nhấn mạnh là cô sai, là cô không hiểu nỗi đau của anh.

Người chưa từng trải qua đau khổ thì sẽ không hiểu cảm giác đau khổ sao? Có lẽ hiểu rõ, nhưng không cách nào trải nghiệm, giống như cô.

Có lẽ anh nói cũng không sai, cô có chỗ dựa nên không sợ hãi, coi như cuộc sống trước mắt trải qua dù kham khổ túng quẫn như thế nào, trong lòng cô cũng biết, mình có thể kết thúc loại cuộc sống nghèo khó này tùy lúc, cho nên, cuộc sống khốn khó trong thời gian này chỉ là để cô “hiểu rõ” cái gì gọi là bần khổ, nhưng không cách nào thật sự “trải nghiệm” loại tuyệt vọng cùng đường cùng lối đó.

Ngày mai đây? Cô nên đối mặt với anh như thế nào?

Sau khi biết mình đang làm một trò cười, cô nên đối mặt với anh như thế nào?

Tiếng chuông tin nhắn của điện thoại di động vang lên, cô chớp chớp đôi mắt khô khóc, từ từ ngồi dậy, cầm điện thoại di động lên mở ra, cô do dự một chút, mới đề xuống nút khóa, mở tin nhắn ra: Thật xin lỗi.

Chỉ có ba chữ ngắn ngủi, một câu xin lỗi, mắt khô khóc bắt đầu ướt át, rớt cuộc nước mắt cũng rơi xuống, đôi tay cô nắm chặt điện thoại di động ở trước ngực, khóc không có cách gì ngừng được.

Lại một thông tin nhắn gửi đến, cô lại mở ra: Đừng khóc.

Cô xem, lại khóc càng thêm lợi hại.

Sau đó cửa phòng được mở ra, cô không phát hiện, chỉ là khóc đến thật đau lòng.

Về mặt Đới Dương Trinh đau lòng, lặng lẽ không tiếng động đi tới bên giường ngồi xuống, từ phía sau ôm cô. “Tránh ra.” Cô ghen ngào đuối người, “Em không cần. Không cần anh nữa, không cần anh nữa.”

“Em đừng khóc thì anh rời đi.” Anh không buông cô ra.

Thật là đau, không ngờ một câu “Không cần anh nữa” của cô, lại khiến anh đau như thế này.

“Hu hu. Oa.” Cô khóc càng thêm khổ sở, “Anh. Không cần em nữa, đúng. đúng không?”

Anh dờ khóc dờ cười, rõ ràng là cô nói không cần anh.

Haizz!

“Anh muốn! Anh muốn em!” Anh ôm chặt cô, “Nhã Thiến. Thật xin lỗi, anh nói xằng nói bậy, thật xin lỗi.” Anh thì thầm bên tai cô, không ngừng lặp đi lặp lại.

Khi anh an ủi cô từng chút từng chút, cuối cùng cô ở trong lòng anh khóc đến ngủ thiếp đi.

Đới Dương Trinh nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, mình cũng nghiêng người nằm xuống, lẳng lặng nhìn nước mắt chưa khô trên gương mặt của cô, bộ dáng đáng thương thỉnh thoảng còn nức nở một tiếng.

Gio tay lên dịu dàng lau nước mắt cho cô, cô có một đôi mắt sáng ngời, nhìn vào chỗ sâu trong linh hồn của anh.

Thật ra thì tất cả cô nói đều không sai, đúng là anh đang tưởng nhớ, cũng bởi vì không sai, cho nên anh luống cuống, nóng nảy, bị lời nói trúng tim đen đâm vào đến đau nhức, mới có thể giống như bàn tay của con gấu bị gai đâm giận dữ nhảy dựng lên.

Bây giờ, mặc kệ là anh thật sự không cảm thấy, hoặc là cố ý không thèm nghĩ nữa, đáng về giả tạo kia đã bị cô vén lên, kế tiếp như thế nào đây?

Anh nên làm như thế nào? Còn có thể tự đối gạt mình kiềm xuống sao?

Nhìn cô, mặc dù anh còn chưa biết bước kế tiếp làm như thế nào, nhưng anh lại biết, nếu tiếp tục đối gạt mình, rất có thể sẽ. mất đi cô!

Ngón tay nhẹ nhàng, dịu dàng vuốt tóc mềm mại của cô, cuối cùng, một tiếng thờ dài nhẹ nhàng bật ra.

“Thật hiếm thấy, hôm nay cậu lại xuất hiện!” Lý Phẩm Luân nhìn thấy Đới Dương Trinh từ trước tới giờ không tới triển lãm xuất hiện, kinh ngạc không thôi, “Sau khi tên Đồ Diệu Định kia nhìn thấy cậu thì sắc mặt của anh ta có thay đổi không? Anh ta nhất định cho là cậu đến giờ trò quỳ đây!”

Đới Dương Trinh ngồi trong phòng làm việc tạm thời ở buổi triển lãm của Lý Phẩm Luân, trầm mặc không nói.

“Làm sao vậy?” Lý Phẩm Luân phát hiện anh có gì đó không đúng. “Nhã Thiên đâu?”

“Cô ấy nói muốn đi thăm người thân ở Đài Loan.” Anh rầu rĩ nói, hơn nữa kiên định từ chối anh đi cùng.

“Ồ!” Lý Phẩm Luân quan sát vẻ mặt của anh, “Tối hôm qua trở về các cậu có xảy ra chuyện gì không?”

“Phẩm Luân, cậu cảm thấy tôi nên làm thế nào?” Anh đột nhiên hỏi.

“Cậu không đầu không đuôi, làm sao tôi biết cậu hỏi cái gì?”

“Tôi muốn kết thúc tất cả chuyện này, tôi không muốn bị Đồ Diệu Định uy hiếp nữa, cậu cảm thấy tôi có phần thắng không? Tôi có thể bảo vệ được mẹ của tôi không?”

“Dương Trinh, cậu đã trưởng thành, cậu không phải là đứa trẻ bất lực nữa, cậu không phải bó tay chịu trời nữa, cậu đã có sức mạnh của riêng mình rồi.” Lý Phẩm Luân nghiêm túc nói, “Hơn nữa, Đồ Thanh Thủy là người trên thương trường, nếu biết được “con riêng” sẽ trở thành con rể của Phó Thị, nịnh bợ bầu vú cậu còn không kịp, tuyệt đối không thể nào cấm mẹ con các cậu gặp nhau nữa, nếu như Đồ Thanh Thủy bên kia không thành vấn đề, Đồ Diệu Định có thể lấy mẹ cậu ra để làm gì?”

“Vấn đề của tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết, tôi tuyệt đối sẽ không lợi dụng Phó Thị!” Đới Dương Trinh nói.

“Dương Trinh, chẳng lẽ cậu cảm thấy tự ti sao?” Lý Phẩm Luân nhíu mày.

“Nói bậy bạ gì đó?” Anh cau mày.

“Được, không nói tự ti, cậu muốn nói tự ái cũng được, lòng tự ái của cậu không cho phép cậu lợi dụng Phó Thị giải quyết vấn đề của mình, phải không?”

“Không nói chuyện này nữa, cậu giúp tôi gọi Đồ Diệu Định vào, tôi muốn nói chuyện với anh ta một lát.”

“OK, không nói thì không nói, chỉ là yêu một người còn chú ý đến thể diện tự ái làm gì, cậu chú ý đến tự ái của cậu, nhưng sẽ tổn thương trái tim của cô ấy, cậu sẽ không đau lòng không thôi sao? Cậu hãy tự suy nghĩ kỹ lại đi! Tôi đi gọi người vào.”

Anh Tự ti sao?

Đới Dương Trinh cúi đầu, quả thật anh làm tổn thương trái tim của Nhã Thiên, quả thật đau lòng không thôi đến rất muốn giết mình, chú ý đến tự ái, anh cũng không dễ chịu gì.

Nếu như tối hôm qua anh đừng cố chấp như vậy, không nên từ chối cô, như vậy vết thương đêm qua cũng sẽ không xảy ra, bọn họ cùng nhau ân ái, sau đó cùng nhau chào đón bình minh, sẽ cùng nhau đi thăm hỏi sự phụ, thậm chí là đi thăm hỏi người thân của cô.

Yêu một người liên không đề ý thể diện và tự ái, thật sao?

Cửa phòng làm việc mở ra, Đồ Diệu Định đi vào.

“Nghe nói cậu muốn nói chuyện với tôi.” Đồ Diệu Định nói thẳng.

Đới Dương Trinh đứng lên, “Tôi có hai chuyện phải nói, thứ nhất, đây là triển lãm ảnh chụp lần cuối cùng của Will, sau này, tôi sẽ không giao hình ra nữa.”

Khiến Đới Dương Trinh ngoài ý muốn là, Đồ Diệu Định không tức giận mắng, chỉ là hơi híp mắt lại nhìn anh.

“Cậu không quan tâm đến mẹ của cậu sao?” Một lúc lâu, rốt cuộc Đồ Diệu Định mới mở miệng.

Đới Dương Trinh nhìn anh ta, thật ra thì, anh chưa bao giờ cảm thấy mẹ cần bảo vệ, cuộc sống của bà ở nhà họ Đồ không tệ, sở dĩ anh vẫn mặc cho Đồ Diệu Định lấy mẹ ra uy hiếp, không phải bởi vì tin tưởng anh ta sẽ làm hại mẹ, chỉ là muốn dựa vào đó coi như là bồi thường cho mẹ, nhưng tiếp tục như vậy thì không được nữa, giống như Nhã Thiên nói, chuyện này chẳng những không phải bồi thường, ngược lại là một loại tổn thương, cho nên, nên kết thúc.

“Về chuyện của mẹ, chính là tôi muốn nói chuyện thứ hai.” Đới Dương Trinh nhìn chằm chằm vào anh, “Mẹ của tôi, sau này cứ tiếp tục nhờ các người chăm sóc rồi.”

“Cái gì?” Đồ Diệu Định sững sờ, “Cậu không định cướp mẹ đi sao?”

“Tôi cũng không định cướp mẹ đi.” Đới Dương Trinh liền giật mình, “Chẳng lẽ anh và cha của anh đều cho rằng tôi muốn cướp bà đi?”

Đồ Diệu Định đột nhiên quay mặt, “Chúng tôi căn bản không cho rằng cậu có bản lĩnh kia! Dựa vào cậu căn bản là không thể!”

Thì ra là. Như thế sao?

“Đồ Diệu Định, mục đích mà anh nhất định muốn đoạt “Will” là gì?” Đới Dương Trinh đột nhiên hỏi.

“Nào có mục đích gì, chính là tôi nhìn cậu không vừa mắt, không để cho cậu thăng quan tiến chức, như thế nào!”

Đồ Diệu Định ngao mạn nói.

“Anh không phải cho rằng tôi sau khi thăng quan tiến chức, thì có năng lực nhận lại mẹ chứ?”

“Cậu biết cái gì!” Đồ Diệu Định trừng anh, “Từ lúc tôi có trí nhớ, mẹ của tôi chính là bà, dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể ngờ, vậy mà bà không phải là mẹ ruột của tôi, nhưng như thế thì sao? Bà vẫn là người mẹ duy nhất của tôi! Tôi vẫn cho rằng tôi là con trai duy nhất của bà, có một ngày lại phát hiện, thậm chí bà có một đứa con ruột, hơn nữa luôn quan tâm đến đứa con ruột kia, là một thanh niên bất lương lẩn vào bang phái! Thậm chí bởi vì cậu mà bà tự sát! Cậu căn bản không biết lúc đó tôi và cha có tâm tình như thế nào khẩn cấp đưa mẹ đi bệnh viện, lại đưa mẹ từ tay Quý Môn Quan trở về? Kết quả thì sao? Cậu nổi tiếng, thăng quan tiến chức, liền nghĩ đến việc cướp bà đi, dựa vào cái gì? Tôi nói cho cậu biết, tôi hận cậu chết đi được! Cho dù trở thành kẻ địch với Phó Thị, tôi và cha cũng không quan tâm!”

Thì ra là như vậy sao!

“Tôi chưa từng nghĩ tới việc cướp mẹ về.”

“Cậu cho rằng tôi sẽ tin tưởng cậu?”

“Có tin hay không thì tùy anh, chỉ là anh có thể suy nghĩ một chút, mỗi lần tôi đều đến các nơi trên thế giới để chụp ảnh đến mấy tháng thậm chí là một năm, sau khi tôi đón mẹ trở về, làm sao có thể để cho bà sống cô đơn sao?”

Đồ Diệu Định trầm mặc.

“Tôi biết bà yêu các người, bà sống ở nhà họ Đồ rất tốt, tôi và bà, chỉ là cảm thấy áy náy lẫn nhau, muốn bồi thường cho đối phương.” Nhìn anh ta rồi nhìn thời gian, biết buổi họp ký giả sắp bắt đầu, “Chuyện chính là như vậy, tôi đưa ra hai chuyện, anh cảm thấy thế nào?”

Đồ Diệu Định nhìn anh chằm chằm, một lát mới mở miệng, giọng nói đã ôn hòa rất nhiều.

“Tôi vốn không có hứng thú với “Will”, một lần cuối cùng thì lần cuối cùng, chờ một lát tôi sẽ nhân tiện tuyên bố trong buổi họp ký giả, về phần chuyện thứ hai. Tôi có một điều kiện.”

Anh nghi ngờ, “Điều kiện gì?”

“Cậu phải đồng ý, lúc rảnh rỗi về nhà thăm mẹ.” Đồ Diệu Định nói chính xác.

Đới Dương Trinh kinh ngạc nhìn anh ta, anh ta nói “Về nhà” ư!

“Nhìn. Nhìn cái gì? Tôi chỉ hy vọng mẹ vui vẻ một chút, hoàn toàn không liên quan đến cậu, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận cậu là em trai của tôi, cậu cũng không được gọi tôi là anh trai!”

“Tôi sẽ không gọi anh là anh trai.” Anh hừ nói.

“Cậu có ý gì? Chẳng lẽ tôi không có tư cách làm anh trai cậu sao? Là sao hả?”

“Này! Chẳng lẽ anh rất muốn làm anh trai tôi sao?”

“Ai muốn hả! Cậu nằm mơ đi!”

“Hai người.” Lý Phẩm Luân mở cửa, “Quấy rầy các cậu, chỉ là thời gian buổi họp ký giả đã đến!”

Ở ngoài cửa canh chừng quả nhiên rất đáng, tuyệt đối không ngờ đến kết quả sẽ như vậy, thật muốn hô to một tiếng “Jack, chuyện này thật là quá thần kỳ”!

“Tôi đi đây.” Đồ Diệu Định kéo vạt áo, nhìn Đới Dương Trinh một cái, liền rời khỏi phòng làm việc.

“Thật là. Biến chuyển ngoài dự đoán của mọi người.” Đới Dương Trinh vuốt mặt một cái.

“Chính xác.” Lý Phẩm Luân phụ họa, “Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm cậu cảm thán.”

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Sư mẫu của cậu mới vừa rồi gọi điện cho tôi, nói Nhã Thiên rời đi.”

“Rời đi?” Đới Dương Trinh không hiểu, “Đi đâu? Làm sao sư mẫu có thể biết Nhã Thiên? Làm gì gọi điện cho cậu?”

“Cậu và Nhã Thiên thật là một đôi báu vật, đều không biết sư phụ và sư mẫu, thật ra chính là cô cả và dưỡng cả của Nhã Thiên.” Đới Dương Trinh kinh ngạc.

“Về phần rời đi, không phải ý tứ rất rõ ràng sao?” Lý Phẩm Luân cười như hồ ly.

Người kia định rời khỏi anh?

Cứ như vậy? Cô tính không chào mà đi, ngay cả một cơ hội cũng không cho anh?

“Cô ấy lại dám trốn!” Anh cắn răng, “Cô ấy cho rằng cứ như vậy mà tôi buông tay sao?”

“Bằng không cậu muốn như thế nào?” Lý Phẩm Luân cười hỏi.

“Đương nhiên là bắt cô ấy trở về!” Anh tức giận nói, “Sau khi bắt trở về thì sao nữa?”

“Hừ, cô ấy dám làm thì dám chịu, dám không chào mà đi, tôi nhất định sẽ trừng trị cô ấy thật tốt!”

Đới Dương Trinh nói xong, cũng không quay đầu liền rời đi.

Chờ anh bắt cô quay trở về, anh nhất định sẽ.

Xin lỗi cô đang hoảng, xin cô tha thứ, sau đó hung hăng yêu cô mấy lần, để cho cô mệt mỏi không xuống giường được, xem cô còn có thể chạy đi đâu nữa!

Đới Dương Trinh vội vã trở về nhà trọ, lấy hành lý ra bắt đầu sửa soạn, định bay đến NewYork bắt người.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng chuông điện thoại di động, anh ngẩn ra, đó không phải là tiếng chuông điện thoại của Nhã Thiên sao? Anh lập tức bỏ lại túi hành lý đang sửa soạn lao ra phòng khách, âm thanh truyền đến từ phòng ngủ, cô quên mang điện thoại di động, hay là.

“Alo?” Anh nghe giọng nói cô nhận điện thoại.

Cô ở đây, cô vẫn chưa rời đi.

Anh thờ phào nhẹ nhõm, có chút mệt mỏi dựa vào tường, lúc này anh mới thật sự hiểu ra, nào là thiên kim tiểu thư quyền quý anh với không tới, nào là tự ái và thể diện, anh chỉ muốn cô!

Vào lúc anh chuẩn bị đi vào nói cho cô biết, thì cửa phòng chợt mở ra, Phó Nhã Thiên đi ra, vừa nhìn thấy anh, lập tức xông lên trước bắt anh lại, “Anh muốn đi? Anh muốn rời khỏi em?” Cô sợ hãi kêu to, chốc lát vành mắt liền đỏ.

“Nhã Thiên?” Cô làm sao vậy.

“Là em không đúng, em xin lỗi anh, em không để ý đến cảm nhận của anh mà nói xằng nói bậy, em. . .”

Anh cúi đầu che lại môi của cô, mặc dù không biết tại sao cô cho rằng anh muốn rời khỏi cô, nhưng mà anh biết chuyện có vẻ kỳ quái.

“Tĩnh táo lại sao?” Hồi lâu, anh mới buông môi cô ra, hai người khẽ thở nhìn nhau.

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Anh không có muốn rời khỏi.”

“Có thật không? Em cho là.” Phó Nhã Thiên dừng lại, từ cửa phòng khách mở rộng, cô nhìn thấy anh sắp xếp được một nửa hành lý, “Anh đang sửa soạn hành lý!”

“Đó là vì đuổi theo em.” Hần nói.

“Đuổi theo em?” Phó Nhã Thiên không hiểu.

“Bởi vì anh cũng cho rằng em rời đi, định bay đến New York bắt em trở về.”

“Cái gì? Em không hiểu. . . .” Cô lắc đầu.

“Anh nghĩ chúng ta đều bị lừa dối.” Anh thở dài, anh nên chú ý tới nụ cười hồ ly của Lý Phẩm Luân mới đúng, nhưng bởi vì chợt nghe cô muốn rời khỏi mà rối loạn tinh thần.

“Bị lừa dối?” Cô càng thêm mơ hồ.

“Chuyện này đã không quan trọng, dù sao chúng ta cũng không muốn rời khỏi đối phương, cũng đều không có oán trách đối phương, như vậy thì tốt rồi.” Đới Dương Trinh ôm chặt cô, “Chỉ là mặc dù em không trách anh, nhưng mà anh vẫn muốn nhận lỗi với em, anh rất khốn kiếp, anh biết rõ, những lời nói ngày hôm qua đều không phải là thật, em không nên để ở trong lòng được không?” Anh thấp giọng xin lỗi bên tai cô.

“Ừ.” Cô ôm anh.

“Nhã Thiên, anh đã nói rõ ràng với Đồ Diệu Định, cũng giải quyết vấn đề của nhà họ Đồ xong, kết quả anh ta căn bản không phải là đồ tồi gì, chỉ là lưu luyến tình mẹ thôi, cho nên nói xong, kết quả là không muốn Will nữa, năm nay là triển lãm cuối cùng của Will.” Anh nghiêm túc nhìn cô.

“Vậy còn anh? Không tiếp tục chụp ảnh sao?” Nếu như không, nguyện vọng của cô thì sao?

“Đương nhiên có thể tiếp tục, về sau sẽ do ‘Đới Dương Trinh’ bộc lộ tài năng, em cảm thấy như thế nào?”

“Chỉ có một câu hỏi.” Phó Nhã Thiên nói.

“Xin hỏi.”

“Em có thể làm trợ lý chụp ảnh của anh không?” Cô vẫn luôn hy vọng có thể làm trợ lý chụp ảnh của “Will”, bây giờ trực tiếp làm của “Đới Dương Trinh” cũng được.

“Tốc độ ăn cơm của em quá chậm, hơn nữa nơi anh đi đều rất nguy hiểm, rất vất vả, em. . . .”

Lúc này, đến lượt môi của anh bị che lại.

Phó Nhã Thiên nhiệt tình hôn anh, không sao, dù sao đến lúc đó cô chắc chắn sẽ có biện pháp để cho anh mạng cô theo.

Kết thúc.

Nơi này là sông Platte khu bảo tồn các loài chim ở bang Nebraska. (*)

(*) Miền Tây Hoa Kỳ là nơi sông Platte có thể được tìm thấy. Nó bắt đầu ở phía tây Nebraska, và chạy 310 dặm và chảy vào sông Missouri.

Trên dòng sông nhỏ kết thành băng rét lạnh thấu xương trước ánh bình minh, hai bóng dáng ẩn mình ở chỗ này, đang mong chờ một trong những cảnh thiên nhiên kỳ vĩ nhất, mấy ngàn con hạc Canada đang trên đường di dời vào mùa xuân, tạm thời ở chỗ này một đêm.

“Trời sắp sáng rồi.” Đới Dương Trinh nói khẽ với người bên cạnh.

Giá máy chụp hình đã chuẩn bị xong, đứng sững phía trước bọn họ, chờ hai cánh gần hai mét của mấy ngàn con hạc mở ra, kéo hai chân thật dài trong nháy mắt bay lên trên trời.

“Ngày hôm qua anh hai liên lạc với em” Phó Nhã Thiên mở to mắt, chăm chú nhìn kỹ cảnh nguy nga trước mắt, vừa tán gẫu, mở miệng ra giống như phun ra khói trắng, cho dù nhiệt độ hạ xuống đến rét lạnh, cũng không giảm được vẻ hồng hào của cô.

“Nói gì thế?” Đới Dương Trinh chuyên chú nhìn chằm chằm ống kính, vẻ mặt vui thích, lòng có chút không yên hỏi.

“Anh ấy nói. . . .” Cô lẩm bẩm, lấy máy chụp hình bảo bối của mình ra, nhắm về phía bầy hạc số lượng khổng lồ kia, “Chúng ta ra ngoài đã hơn nửa năm, thời gian chúng ta phải trở về chỉ còn có một tuần, nhắc nhở chúng ta đừng quên.”

“Chỉ còn một tuần sao. . . .” Đới Dương Trinh cũng thì thào nói, một lát, thân thể thẳng tắp đứng dậy, tiếng âm ỉ của bầy hạc dần dần vang dội bốn phía, gần như chấn động ao đầm lân cận, “Đến rồi!” Anh nói.

Phó Nhã Thiên cũng cầm máy chụp hình, nín thở mà đợi, bầy hạc mở cánh bay cao, tụi nó phát ra tiếng ồn suýt nữa đã đến cảnh đỉnh tai nhức óc rồi.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc bầy hạc rời đi.

“Oa. . . .” Cô than thở, đầy mắt và khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, kích động nhìn về người bên cạnh, “Thật sự quá kinh người, quá hùng vĩ rồi!”

“Đúng vậy, coi như trước đây đã từng nhìn thấy mấy lần, nhưng mỗi một lần đều vẫn cảm thấy rất kinh người.”

Đôi Dương Trinh cười nhìn cô, đưa tay kéo cô qua đây, cúi đầu hôn lên môi lạnh cứng đến có chút tím của cô.

Hồi lâu, thân thể của hai người đều nóng lên, mới chậm rãi tách ra.

“Sao thế? Đuối trở về sao?” Cô cười nhìn anh.

“Không nghịch nữa, anh có hẹn với đội chụp ảnh muốn tới bang Minnesota trước, anh muốn đến nơi đó trước chụp sói xám Bắc Mỹ khoảng cách gần ở trong rừng rậm...”

“Em hối hận rồi.” Phó Nhã Thiên làm bằm cất lời anh.

Đôi Dương Trinh ngây ngốc, động tác dọn dẹp máy chụp hình dừng lại, kinh ngạc nhìn cô.

“Anh hai nói hôn lễ đã chuẩn bị ổn thỏa, sẽ chờ chúng ta trở về.” Cô nén cười, dùng giọng điệu không quan tâm nói, “Đương nhiên rồi, anh đã có hẹn với đội chụp ảnh cũng không có biện pháp, chúng ta đi tìm sói xám trước...”

“Ngậm miệng!” Đôi Dương Trinh đã phục hồi tinh thần lại, gằm nhẹ một tiếng, cúi đầu che lại cô cần nhân không nghĩ lần nữa, môi tươi cười nghịch ngợm, một lúc lâu mới đẩy cô ra, “Chắc chắn sao?”

“E hèm, MC của chúng ta luôn luôn đứng giờ, tháng này đã muộn hơn mười ngày rồi, gần như vậy đấy!”

“Chúng ta lập tức về nhà.” Anh lập tức nói.

“Nhưng sói xám”

“Em còn nói!” Anh liếc cô một cái, “Em rõ ràng ăn anh đến chết, còn bày ra đáng về oan ức.”

“Hi hi.” Cô nghịch ngợm cười một tiếng, tiến vào trong ngực của anh.

Đôi Dương Trinh ôm cô, thật lâu cũng không có nói chuyện, cô biết, tâm tình kích động của anh chưa bình phục.

“Em mang thai” Rốt cuộc anh thờ dài thì thầm.

“Ừ, em mang thai.” Cô cười.

“Em mang thai, mấy ngày trước em còn từ trên tường nhảy xuống đất!” Anh đột nhiên cầm lấy cánh tay của cô đẩy cô ra, tỏ cáo nhìn cô chằm chằm.

“Ồ!” Không xong “Khi đó em còn chưa biết, hơn nữa tường lại không cao.”

“Ngày hôm trước, xe cũng chưa dừng, em liền từ trên xe jeep nhảy xuống, khi đó em đã sớm biết rồi!”

“Ách, nhưng tốc độ của xe rất chậm”

“Lúc rạng sáng, bảo em an phận một chút em không nghe, kết quả trượt ngã trên băng!”

“Không có trượt ngã, không phải anh kéo em lại rồi sao?” Cô cúi đầu, vô lực biện hộ.

“Em cái người này, lần này trở về anh nhất định phải khóa em lại, không bao giờ để cho em...”

Phó Nhã Thiên nhào về trước hôn anh.

“Em đừng nghĩ muốn dùng chiêu này để chuyển dời...” Anh tránh thoát môi của cô, gằm nhẹ kháng nghị.

Cô không ngừng cố gắng, hôn anh lần nữa, dùng nhiệt tình công kích anh.

“Em cái người này... Em...” Đôi Dương Trinh miễn cưỡng giãy giụa, dần dần tan vỡ, cuối cùng hoàn toàn đầu hàng.

“Có em làm bạn đi theo tốt hơn chứ.” Cô chống đỡ ở môi của anh nhẹ giọng nói, đôi mắt thâm tình ngăm nhìn anh.

Anh thở ra, chống đỡ trên trán cô, anh thừa nhận cô nói rất đúng, anh thậm chí hoài nghi về sau nếu anh thật sự ra ngoài một mình, sẽ không làm được mà nóng lòng trở về, sẽ không giống như quá khứ, lưu luyến mà quên quay về.

“Hôn lễ đều chuẩn bị xong?”

“Hình như là vậy.”

“Trong hôn lễ nếu như thiếu chú rể và cô dâu, thì không thể nào nói nổi, chúng ta về nhà đi! Về nhà kết hôn, chờ sinh con.”

“Anh sẽ ở lại với em sao?” Phó Nhà Thiên cười hỏi, thật ra thì cũng không lo lắng.

Đôi Dương Trinh cười, dùng chóp mũi thân mật cọ chóp mũi của cô.

“Coi như con voi tôi kéo cũng không kéo được anh.”

【 Hết trọn bộ 】

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Em Thành Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.